

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-0610-51-25

Druk nr 1263

Warszawa, 14 maja 2025 r.

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy - Prawo restrukturyzacyjne oraz niektórych innych ustaw.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z poważaniem

Donald Tusk

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Prawo restrukturyzacyjne oraz niektórych innych ustaw^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2024 r. poz. 1428) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) do tytułu ustawy dodaje się odnośnik nr 1 w brzmieniu:
„¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającą dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości) (Dz. Urz. UE L 172 z 26.06.2019, str. 18 oraz Dz. Urz. UE L 43 z 24.02.2022, str. 93).”;
- 2) w tytule I w dziale I w tytule rozdziału 3 po wyrazie „restrukturyzacyjny” dodaje się wyrazy „oraz test zaspokojenia”;
- 3) w art. 10:
 - a) w ust. 1:
 - pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) pełny opis i przegląd planowanych środków restrukturyzacyjnych i związanych z nimi kosztów, w szczególności:
 - a) określenie ogólnych skutków w zakresie zatrudnienia, w tym planowanych zwolnień i organizacji pracy w zmniejszonym wymiarze czasu,

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającą dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości) (Dz. Urz. UE L 172 z 26.06.2019, str. 18 oraz Dz. Urz. UE L 43 z 24.02.2022, str. 93).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i ustawę z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych.

- b) ustalenia dotyczące informowania przedstawicieli pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji;”,
- po pkt 8 dodaje się pkt 8a w brzmieniu:
 - „8a) zestawienie aktywów i pasywów dłużnika wraz ze wskazaniem szacunkowej wartości aktywów oraz opis sytuacji ekonomicznej dłużnika i sytuacji jego pracowników;”,
- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
 - „2a. Opis przedsiębiorstwa, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, zawiera informację, czy w dniu złożenia wniosku restrukturyzacyjnego dłużnik był mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą lub średnim przedsiębiorcą w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 1–3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236, 1222 i 1871 oraz z 2025 r. poz. 222).”;
- 4) po art. 10 dodaje się art. 10a w brzmieniu:
 - „Art. 10a. 1. Nadzorca albo zarządca sporządza test zaspokojenia, który zawiera:
 - 1) wycenę wskazującą metody i założenia przyjęte w trakcie jej sporządzania, obejmującą:
 - a) wartość przedsiębiorstwa dłużnika przy założeniu realizacji planu restrukturyzacyjnego i kontynuacji działalności gospodarczej,
 - b) wartość majątku dłużnika przy założeniu ogłoszenia jego upadłości i sprzedaży przedsiębiorstwa jako całości oraz odstąpienia od sprzedaży przedsiębiorstwa jako całości i sprzedaży poszczególnych składników majątku; jeżeli składniki majątku dłużnika są obciążone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym, hipoteką morską lub innymi prawami i skutkami ujawnienia praw i roszczeń osobistych, w wycenie należy oddzielnie podać, które z tych praw pozostają w mocy po sprzedaży w postępowaniu upadłościowym, a także wartość tych praw oraz wartość składników majątku nimi obciążonych;
 - 2) informację o przewidywanym stopniu zaspokojenia wierzycieli, których wierzytelności są objęte układem, w postępowaniu upadłościowym, które byłoby prowadzone wobec dłużnika, zawierającą następujące dane:
 - a) wartość majątku dłużnika, o której mowa w pkt 1 lit. b,

- b) przewidywany czas trwania postępowania upadłościowego oraz przewidywaną wysokość kosztów postępowania upadłościowego oraz innych zobowiązań masy upadłości,
 - c) kategorię, w której w postępowaniu upadłościowym byłiby zaspokajani wierzyciele stanowiący grupy reprezentujące odrębne kategorie interesu;
- 3) ocenę, czy wierzytelności objęte układem będą zaspokojone w wyższym stopniu w przypadku zawarcia i wykonania układu czy w postępowaniu upadłościowym.
2. W przypadku dłużnika, którego upadłości nie można ogłosić zgodnie z przepisami Prawa upadłościowego, wartość majątku, o której mowa ust. 1 pkt 1 lit. b, oraz informacja, o której mowa w ust. 1 pkt 2, odnoszą się do sytuacji, w której prowadzone byłoby postępowanie egzekucyjne.
3. Nadzorca, za zgodą dłużnika, albo zarządca może zlecić sporządzenie wyceny, o której mowa w ust. 1 pkt 1, osobom trzecim. Nadzorca albo zarządca może wziąć pod uwagę wskazania uczestników postępowania co do metod i założeń sporządzenia wyceny oraz osób sporządzających wycenę.
4. Testu zaspokojenia nie sporządza się w postępowaniu restrukturyzacyjnym dłużnika, który jest mikroprzedsiębiorcą.”;
- 5) po art. 25 dodaje się art. 25a w brzmieniu:
- „Art. 25a. 1. Nadzorca i zarządca udzielają pomocy dłużnikowi i wierzycielom w prowadzonych przez nich negocjacjach w przedmiocie zawarcia układu.
2. Nadzorca i zarządca, za zgodą dłużnika, mogą przybrać mediatora do pomocy w negocjacjach, o których mowa w ust. 1. Umowę z mediatorem zawiera nadzorca albo zarządca.”;
- 6) po art. 34a dodaje się art. 34b w brzmieniu:
- „Art. 34b. 1. W sprawach dotyczących zlecenia sporządzenia planu restrukturyzacyjnego osobom trzecim, o którym mowa w art. 10 ust. 4, zlecenia sporządzenia wyceny osobom trzecim, o którym mowa w art. 10a ust. 3, zawarcia umowy z mediatorem, o której mowa w art. 25a ust. 2, oraz zlecenia sporządzenia opinii, o którym mowa w art. 164 ust. 3a, nadzorca dokonuje czynności w imieniu własnym na rachunek dłużnika.
2. Nadzorca nie odpowiada za zobowiązania zaciągnięte w sprawach, o których mowa w ust. 1.”;

- 7) w art. 38 w ust. 1a oraz w art. 51 w ust. 1a wyrazy „doświadczenie i dodatkowe kwalifikacje” zastępuje się wyrazami „doświadczenie, dodatkowe kwalifikacje oraz specyfikę danej sprawy”;
- 8) w art. 86 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku wierzytelności zabezpieczonych na składnikach majątku dłużnika hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, a także przez przeniesienie na wierzyciela własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa, w spisie wierzytelności wskazuje się sumę wierzytelności, która odpowiada wartości przedmiotu zabezpieczenia.”;
- 9) po art. 86 dodaje się art. 86a w brzmieniu:

„Art. 86a. 1. Suma wierzytelności, która odpowiada wartości przedmiotu zabezpieczenia, oznacza sumę wierzytelności, która zostałaby zaspokojona z przedmiotu zabezpieczenia w postępowaniu upadłościowym dłużnika.

2. W przypadku dłużnika, którego upadłości nie można ogłosić zgodnie z przepisami Prawa upadłościowego, suma wierzytelności, która odpowiada wartości przedmiotu zabezpieczenia, oznacza sumę wierzytelności, która zostałaby zaspokojona z przedmiotu zabezpieczenia w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym wobec dłużnika.”;
- 10) w art. 87 w zdaniu drugim po wyrazach „Przepisy art. 86” dodaje się wyrazy „i art. 86a”;
- 11) w art. 119:
 - a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Z uwzględnieniem warunku, o którym mowa w ust. 4, układ zostaje przyjęty, chociażby nie uzyskał wymaganej większości w niektórych z grup wierzycieli, obejmujących poszczególne kategorie interesów, jeżeli:

 - 1) za przyjęciem układu głosowała większość grup wierzycieli, w tym co najmniej jedna grupa wierzycieli, o których mowa w art. 161 ust. 1a pkt 3, lub wierzycieli o wyższym stopniu zaspokojenia od wierzycieli, o których należnościach jest mowa w art. 342 ust. 1 pkt 2 Prawa upadłościowego, przy czym za przyjęciem układu głosowali wierzyciele mający łącznie co najmniej połowę sumy wierzytelności przysługujących głosującym wierzycielom;
 - 2) w przypadku niespełnienia warunku, o którym mowa w pkt 1, za przyjęciem układu głosowała co najmniej jedna grupa wierzycieli należąca do tych kategorii wierzycieli, którzy w przypadku przeprowadzenia postępowania

upadłościowego otrzymaliby jakiekolwiek zaspokojenie przy zastosowaniu wyceny zakładającej kontynuację działalności przedsiębiorstwa dłużnika, przy czym za przyjęciem układu głosowali wierzyciele mający łącznie co najmniej połowę sumy wierzytelności przysługujących głosującym wierzycielom.”,

b) dodaje się ust. 4–6 w brzmieniu:

„4. Jeżeli wierzyciele z grupy o niższym stopniu zaspokojenia w postępowaniu upadłościowym otrzymają w drodze układu jakiekolwiek zaspokojenie, to wierzyciele z grupy lub grup o wyższym stopniu zaspokojenia w postępowaniu upadłościowym, które wypowiedziały się przeciw przyjęciu układu, muszą uzyskać w drodze układu pełne zaspokojenie w terminie określonym w układzie.

5. Przez wierzycieli o wyższym stopniu zaspokojenia, o których mowa w ust. 3 pkt 1, albo wierzycieli o niższym stopniu zaspokojenia, o których mowa w ust. 4, rozumie się wierzycieli, którzy są zaspokojeni w odpowiednio wyższym albo niższym stopniu w postępowaniu upadłościowym, w szczególności wierzycieli o odpowiednio wyższej albo niższej kategorii zaspokojenia, przy uwzględnieniu wierzycieli zaspokajanych w ramach odrębnego planu podziału.

6. Przyjęciu układu, o którym mowa w ust. 3, nie stoi na przeszkodzie zaspokojenie wierzyciela w drodze układu w wyższym stopniu od przewidzianego w postępowaniu upadłościowym na zasadach wynikających z zastosowania art. 160 lub art. 162 ust. 2.”;

12) w art. 140 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „plan restrukturyzacyjny dodatkowo zawiera” zastępuje się wyrazami „nadzorca lub zarządca sporządza”;

13) w art. 150:

a) w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) wierzytelności zabezpieczone przeniesieniem na wierzyciela własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa.”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Wierzytelności zabezpieczone na składnikach majątku dłużnika hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, a także przez przeniesienie na wierzyciela własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa uznaje się za zabezpieczone w tej części wierzytelności, która odpowiada wartości przedmiotu zabezpieczenia.”;

14) w art. 151:

- a) w ust. 2 w zdaniu pierwszym skreśla się wyrazy „oraz wierzytelności zabezpieczonej na mieniu dłużnika hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, w części znajdującej pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia”,
- b) uchyla się ust. 2a i 3;

15) w art. 155 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Propozycje układowe nie mogą przewidywać dla żadnego wierzyciela zaspokojenia wyższego niż wysokość jego wierzytelności.”;

16) w art. 161:

- a) ust. 1 i 1a otrzymują brzmienie:

„1. Propozycje układowe mogą przewidywać podział wierzycieli na grupy obejmujące poszczególne kategorie interesów. Podział wierzycieli na grupy odbywa się w oparciu o obiektywne, jednoznaczne i uzasadnione ekonomicznie lub prawnie kryteria dotyczące stosunków prawnych wiążących wierzycieli z dłużnikiem, z których wynikają zobowiązania objęte propozycjami układowymi.

1a. Dla wierzycieli:

- 1) którym przysługują wierzytelności ze stosunku pracy i którzy wyrazili zgodę na objęcie ich układem,
- 2) którym przysługują wierzytelności z tytułu umów o dostarczenie produktów z własnego gospodarstwa rolnego,
- 3) których wierzytelności są zabezpieczone na składnikach majątku dłużnika hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, a także przez przeniesienie na wierzyciela własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa w części znajdującej pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia

– propozycje układowe przewidują podział na grupy obejmujące poszczególne kategorie interesów.”;

- b) dodaje się ust. 4–7 w brzmieniu:

„4. Na wniosek podmiotów, o których mowa w art. 155 ust. 1 i 2, sąd zatwierdza podział wierzycieli na grupy obejmujące poszczególne kategorie interesów. Na postanowienie w przedmiocie rozpoznania wniosku przysługuje zażalenie. Zażalenie rozpoznaje się w terminie dwóch tygodni.

5. W razie odmowy zatwierdzenia podziału na grupy wierzycieli sąd w sentencji postanowienia wskazuje na uchybienia oraz wskazuje zmiany w podziale, których wprowadzenie pozwoli na zatwierdzenie podziału.

6. Zatwierdzony prawomocnie podział oraz podział na grupy uwzględniający proponowane zmiany wiąże sąd, który wydaje postanowienie w przedmiocie zatwierdzenia układu.

7. Przepisów ust. 4–6 nie stosuje się w postępowaniu o zatwierdzenie układu.”;

17) po art. 161 dodaje się art. 161a w brzmieniu:

„Art. 161a. 1. Propozycje układowe dla wierzycieli wymienionych w art. 161 ust. 1a pkt 3 przewidują stopień zaspokojenia nie mniej korzystny niż w postępowaniu upadłościowym, które byłoby prowadzone wobec dłużnika, chyba że wierzyciel zgodzi się na warunki mniej korzystne.

2. Propozycje, o których mowa w ust. 1, nie mogą przewidywać innego sposobu zaspokojenia niż przewidziany w umowie ustanawiającej zabezpieczenie, chyba że wierzyciel wyraził na to zgodę.

3. Układ może przewidywać zmianę przedmiotu zabezpieczenia wierzytelności za zgodą wierzyciela, o którym mowa w ust. 1, lub jego sprzedaż. Sprzedaży dokonuje nadzorca wykonania układu lub zarządca przymusowy.

4. W sprawach dotyczących sprzedaży, o której mowa w ust. 3, nadzorca wykonania układu lub zarządca przymusowy dokonuje czynności, działając w imieniu własnym na rachunek dłużnika.

5. W przypadku dłużnika, którego upadłości nie można ogłosić zgodnie z przepisami Prawa upadłościowego, przez stopień zaspokojenia w postępowaniu upadłościowym rozumie się stopień zaspokojenia w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym wobec dłużnika przez wszystkich wierzycieli z całego majątku dłużnika.”;

18) w art. 162 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przyznanie korzystniejszych warunków restrukturyzacji zobowiązań dłużnika jest dopuszczalne wobec wierzyciela:

- 1) który po otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego udzielił lub ma udzielić finansowania w postaci kredytu, obligacji, gwarancji bankowych, akredytyw lub na podstawie innego instrumentu finansowego niezbędnego do wykonania układu,
- 2) którego świadczenia na rzecz dłużnika po otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego są konieczne do kontynuowania działalności dłużnika,

- 3) który jest mikroprzedsiębiorcą
– jeżeli jest to konieczne do osiągnięcia celów planu restrukturyzacyjnego i nie spowoduje to niesprawiedliwego traktowania praw lub interesów innych uczestników postępowania.”;
- 19) w art. 164:
- a) w ust. 2 wyrazy „Rozprawa wyznaczona” zastępuje się wyrazami „Posiedzenie wyznaczone”,
 - b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
„2a. W uzasadnionych przypadkach sąd może wyznaczyć rozprawę w celu rozpoznania układu.”,
 - c) ust. 3a otrzymuje brzmienie:
„3a. W przypadku zgłoszenia zastrzeżeń, których podstawą jest zarzut naruszenia kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli lub zarzut stwierdzenia przyjęcia układu z naruszeniem art. 119 ust. 3 pkt 2, sąd może zobowiązać nadzorcę albo zarządcę do przedłożenia opinii weryfikującej test zaspokojenia. Sąd w takim przypadku określa część testu podlegającą weryfikacji oraz podmiot sporządzający opinię. Nadzorca albo zarządca zleca sporządzenie opinii weryfikującej test podmiotowi wskazanemu przez sąd.”,
 - d) w ust. 4 wyrazy „rozprawy wyznaczonej” zastępuje się wyrazami „posiedzenia wyznaczonego”;
- 20) w art. 165:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Sąd odmawia zatwierdzenia układu, jeżeli którykolwiek wierzyciel, który głosował przeciw układowi, zgłosił zastrzeżenia zawierające zarzut, że znalazłby się w wyniku realizacji układu w gorszej sytuacji niż w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego albo postępowania egzekucyjnego w przypadku dłużnika, o którym mowa w art. 161a ust. 5, lub niż w przypadku zakończenia postępowania restrukturyzacyjnego bez przyjęcia układu (kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli), i zarzut ten jest uzasadniony.”,
 - b) w ust. 5 wyrazy „rozprawie wyznaczonej” zastępuje się wyrazami „posiedzeniu wyznaczonym”;

21) po art. 165 dodaje się art. 165a w brzmieniu:

„Art. 165a. Sąd może dokonać zmian w układzie, jeżeli zmiany te nie naruszają istotnych postanowień układu i na skutek ich wprowadzenia sąd zatwierdzi układ.”;

22) uchyla się art. 168;

23) w art. 180 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Przepis art. 161 stosuje się odpowiednio.”;

24) uchyla się art. 181;

25) uchyla się art. 186;

26) w art. 204 w ust. 1 po wyrazach „planu restrukturyzacyjnego” dodaje się wyrazy „oraz testu prywatnego wierzyciela lub testu prywatnego inwestora”;

27) w art. 211:

a) w ust. 2 wyraz „trzy” zastępuje się wyrazem „cztery”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku dokonania obwieszczenia na podstawie art. 226a ust. 1 dzień układowy przypada ponadto nie później niż na dzień obwieszczenia.”;

28) w art. 211a w ust. 1 wyrazy „Po ustaleniu” zastępuje się wyrazami „Z dniem ustalenia”;

29) po art. 211a dodaje się art. 211b w brzmieniu:

„Art. 211b. 1. W terminie co najmniej trzydziestu dni przed rozpoczęciem zbierania głosów wierzycieli lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem nadzorca układu sporządza:

1) spis wierzytelności;

2) spis wierzytelności spornych;

3) plan restrukturyzacyjny;

4) test zaspokojenia, o którym mowa w art. 10a ust. 1;

5) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155;

6) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o których mowa w art. 140 ust. 1 oraz odpowiednio ust. 2 i 4.

2. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia do dokumentów, o których mowa w ust. 1, w terminie dwóch tygodni od dnia ich sporządzenia. Nadzorca układu w terminie dwóch tygodni uwzględnia zastrzeżenia i dokonuje zmian w dokumentach, do których złożono zastrzeżenia, lub składa do akt oświadczenie o nieuwzględnieniu zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin

rozpoczęcia procedury zbierania głosów wierzycieli lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem.”;

- 30) w art. 213 w ust. 1 w pkt 5 wyrazy „art. 151 ust. 2 i 3” zastępuje się wyrazami „art. 151 ust. 2”;
- 31) w art. 214 po wyrazach „plan restrukturyzacyjny” dodaje się wyrazy „oraz test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora”;
- 32) w art. 215 wyraz „trzech” zastępuje się wyrazem „czterech”;
- 33) po art. 218 dodaje się art. 218a w brzmieniu:

„Art. 218a. 1. Postępowanie o zatwierdzenie układu umarza się z mocy prawa z dniem złożenia przez dłużnika do akt oświadczenia o rezygnacji z dalszego prowadzenia postępowania. Oświadczenie to może być złożone do momentu złożenia do sądu wniosku o zatwierdzenie układu.

2. Postępowanie o zatwierdzenie układu umarza się z mocy prawa, jeżeli w terminie czterech miesięcy od dnia dokonania obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego nie wpłynie do sądu wniosek o zatwierdzenie układu.

3. W przypadku złożenia do sądu wniosku o zatwierdzenie układu postępowanie o zatwierdzenie układu kończy się z chwilą prawomocnego zwrotu tego wniosku oraz prawomocnego odrzucenia lub oddalenia tego wniosku albo prawomocnego umorzenia postępowania w przedmiocie rozpoznania tego wniosku, albo prawomocnego zatwierdzenia układu, albo prawomocnej odmowy zatwierdzenia układu.”;

- 34) po art. 226h dodaje się art. 226i w brzmieniu:

„Art. 226i. Przez dzień złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości i przez zakończenie postępowania restrukturyzacyjnego, o których mowa w art. 131a Prawa upadłościowego, rozumie się także odpowiednio dzień obwieszczenia oraz dzień umorzenia postępowania, o którym mowa w art. 218a.”;

- 35) w art. 227 uchyla się ust. 2;
- 36) w art. 256 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Od dnia obwieszczenia zarządzenia o wpisaniu do repertorium wniosku o otwarcie przyspieszonego postępowania układowego złożonego przez dłużnika do dnia obwieszczenia prawomocnego zarządzenia o zwrocie tego wniosku albo prawomocnego postanowienia o odrzuceniu lub oddaleniu tego wniosku, lub umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania tego wniosku, a w przypadku otwarcia przyspieszonego postępowania układowego – do dnia jego zakończenia albo uprawomocnienia się

postanowienia o umorzeniu przyspieszonego postępowania układowego, wypowiedzenie przez wynajmującego lub wydzierżawiającego umowy najmu lub dzierżawy lokalu lub nieruchomości, w których jest prowadzone przedsiębiorstwo dłużnika, bez zezwolenia rady wierzycieli jest niedopuszczalne.”;

37) art. 261 otrzymuje brzmienie:

„Art. 261. 1. W terminie trzydziestu dni od dnia otwarcia przyspieszonego postępowania układowego nadzorca sądowy sporządza i składa sędziemu-komisarzowi:

- 1) plan restrukturyzacyjny uwzględniający propozycje restrukturyzacji przedstawione przez dłużnika;
- 2) spis wierzytelności;
- 3) spis wierzytelności spornych.

2. W terminie co najmniej trzydziestu dni przed rozpoczęciem procedury głosowania w trybie art. 110 ust. 7 albo przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem nadzorca sądowy sporządza i składa sędziemu-komisarzowi:

- 1) test zaspokojenia, o którym mowa w art. 10a ust. 1;
- 2) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155;
- 3) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o których mowa w art. 140 ust. 1.

3. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia do dokumentów, o których mowa w ust. 2, w terminie dwóch tygodni od dnia ich sporządzenia. Nadzorca sądowy w terminie dwóch tygodni uwzględnia zastrzeżenia i dokonuje zmian w dokumentach, do których złożono zastrzeżenia, lub składa do akt oświadczenie o nieuwzględnieniu zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli.”;

38) w art. 263 w ust. 2 po wyrazach „plan restrukturyzacyjny” dodaje się wyrazy „oraz test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora”;

39) w art. 280 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:

„2. W terminie co najmniej trzydziestu dni przed rozpoczęciem procedury głosowania w trybie art. 110 ust. 7 albo przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli

w celu głosowania nad układem nadzorca sądowy sporządza i składa sędziemu-komisarzowi:

- 1) test zaspokojenia, o którym mowa w art. 10a ust. 1;
- 2) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155;
- 3) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o których mowa w art. 140 ust. 1.

3. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia do dokumentów, o których mowa w ust. 2, w terminie dwóch tygodni od dnia ich sporządzenia. Nadzorca sądowy w terminie dwóch tygodni uwzględnia zastrzeżenia i dokonuje zmian w dokumentach, do których złożono zastrzeżenia, lub składa do akt oświadczenie o nieuwzględnieniu zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli.”;

- 40) w art. 320 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:

„2. W terminie co najmniej trzydziestu dni przed rozpoczęciem procedury głosowania w trybie art. 110 ust. 7 albo przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem zarządca sporządza i składa sędziemu-komisarzowi:

- 1) test zaspokojenia, o którym mowa w art. 10a ust. 1;
- 2) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155;
- 3) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o których mowa w art. 140 ust. 1;
- 4) sprawozdanie z wykonania planu restrukturyzacyjnego w toku postępowania sanacyjnego oraz informację o efektach podjętych działań, a także głównych działaniach, które zgodnie z planem restrukturyzacyjnym zostaną podjęte po przyjęciu układu.

3. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia do dokumentów, o których mowa w ust. 2, w terminie dwóch tygodni od dnia ich sporządzenia. Zarządca w terminie dwóch tygodni uwzględnia zastrzeżenia i dokonuje zmian w dokumentach, do których złożono zastrzeżenia, lub składa do akt oświadczenie o nieuwzględnieniu zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2025 r. poz. 614) wprowadza się następujące zmiany:

1) odnośnikowi nr 1 do tytułu ustawy nadaje się brzmienie:

„¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia:

- 1) dyrektywy 2001/17/WE z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji zakładów ubezpieczeń (Dz. Urz. WE L 110 z 20.04.2001);
- 2) dyrektywy 2001/24/WE z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych (Dz. Urz. WE L 125 z 05.05.2001);
- 3) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości) (Dz. Urz. UE L 172 z 26.06.2019, str. 18 oraz Dz. Urz. UE L 43 z 24.02.2022, str. 93).”;

2) art. 9a otrzymuje brzmienie:

„Art. 9a. 1. Nie można ogłosić upadłości w okresie od otwarcia przyspieszonego postępowania układowego, postępowania układowego i postępowania sanacyjnego do jego zakończenia lub prawomocnego umorzenia. W takim przypadku rozpoznanie wniosku o ogłoszenie upadłości zostaje wstrzymane.

2. Nie można ogłosić upadłości w okresie od obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego w postępowaniu o zatwierdzenie układu do umorzenia postępowania o zatwierdzenie układu lub do dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie układu do sądu. W takim przypadku rozpoznanie wniosku o ogłoszenie upadłości zostaje wstrzymane.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1909) wprowadza się następujące zmiany:

1) odnośnikowi nr 1 do tytułu ustawy nadaje się brzmienie:

„¹⁾ Niniejsza ustawa:

- 1) służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz. Urz. UE L 141 z 05.06.2015, str. 19);
- 2) w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji

zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającą dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości) (Dz. Urz. UE L 172 z 26.06.2019, str. 18 oraz Dz. Urz. UE L 43 z 24.02.2022, str. 93).”;

2) po art. 12 dodaje się art. 12a w brzmieniu:

„Art. 12a. 1. Minister Sprawiedliwości gromadzi, przechowuje, agreguje oraz udostępnia Komisji Europejskiej dane o:

- 1) liczbie wniosków restrukturyzacyjnych, obwieszczeń o ustaleniu dnia układowego, wniosków o otwarcie postępowania o zawarcie układu na zgromadzeniu wierzycieli, wniosków o ogłoszenie upadłości, wniosków o uznanie orzeczenia o wszczęciu zagranicznego postępowania upadłościowego i wniosków o wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego oraz średnim czasie ich rozpoznania;
- 2) liczbie ogłoszonych upadłości, wszczętych wtórnych postępowań upadłościowych, otwartych postępowań restrukturyzacyjnych, postępowań o zawarcie układu na zgromadzeniu wierzycieli oraz o średnim czasie ich trwania;
- 3) liczbie umorzonych, zakończonych i uchylonych postępowań upadłościowych, liczbie prawomocnych postanowień o uchyleniu skutków dokonania obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego oraz o liczbie zakończonych oraz umorzonych postępowań restrukturyzacyjnych;
- 4) liczbie prawomocnych postanowień o oddaleniu albo odrzuceniu wniosków, o których mowa w pkt 1, albo o umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania takich wniosków;
- 5) liczbie prawomocnych postanowień o oddaleniu albo odrzuceniu wniosku o uznanie orzeczenia o wszczęciu zagranicznego postępowania upadłościowego albo o umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania takiego wniosku;
- 6) liczbie dłużników, którzy zostali objęci postępowaniami restrukturyzacyjnymi lub postępowaniami upadłościowymi i w przypadku których w trzyletnim okresie poprzedzającym złożenie wniosku lub wszczęcie takich postępowań zatwierdzono układ w ramach wcześniejszego postępowania restrukturyzacyjnego.

2. Dane, o których mowa w ust. 1, gromadzi się, przechowuje i agreguje według następujących kryteriów:

- 1) wielkości dłużników, którzy nie są osobami fizycznymi;

- 2) tego, czy dłużnicy, którzy są objęci postępowaniami upadłościowymi albo restrukturyzacyjnymi, są osobami fizycznymi, osobami prawnymi albo jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej, którym ustawa przyznaje zdolność prawną;
- 3) tego, czy postępowania prowadzące do umorzenia długów dotyczą tylko przedsiębiorców czy wszystkich osób fizycznych.

3. Dane, o których mowa w ust. 1, udostępnia się Komisji Europejskiej, przy użyciu standardowego formularza przekazywania danych, w terminie do dnia 31 grudnia roku kalendarzowego następującego po roku, w którym je zgromadzono.

4. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób gromadzenia, przechowywania, agregowania i udostępniania danych, o których mowa w ust. 1, według kryteriów, o których mowa w ust. 2, mając na uwadze konieczność zapewnienia zupełności i spójności udostępnianych danych, konieczność zapewnienia transparentności gromadzonych, przechowywanych, agregowanych i udostępnianych danych, a także konieczność zapewnienia bezpieczeństwa gromadzenia, przechowywania i udostępniania danych.”.

Art. 4. W sprawach, w których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wpłynął wniosek o ogłoszenie upadłości, wniosek o uznanie orzeczenia o wszczęciu zagranicznego postępowania upadłościowego, wniosek restrukturyzacyjny lub wniosek o stwierdzenie wykonania, zmianę albo uchylenie układu lub doszło do ustalenia dnia układowego w rozumieniu art. 211 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 5. Przepis art. 12a ustawy zmienianej w art. 3 stosuje się od pierwszego dnia roku kalendarzowego następującego po dniu rozpoczęcia stosowania aktów wykonawczych, o których mowa w art. 29 ust. 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości) (Dz. Urz. UE L 172 z 26.06.2019, str. 18 oraz Dz. Urz. UE L 43 z 24.02.2022, str. 93).

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

I. Cel regulacji

Celem niniejszego projektu jest implementacja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości) (Dz. Urz. UE L 172 z 26.06.2019, str. 18 oraz Dz. Urz. UE L 43 z 24.02.2022, str. 93), zwanej dalej „dyrektywą 2019/1023”.

Dyrektywa 2019/1023 ma na celu ujednolicenie regulacji dotyczących postępowań restrukturyzacyjnych w krajach członkowskich w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Postępowanie restrukturyzacyjne ma umożliwić przedsiębiorcom znajdującym się w trudnej sytuacji kontynuowanie prowadzonej działalności oraz przeciwdziałać likwidacji miejsc pracy.

Celem dyrektywy 2019/1023 jest precyzyjne określenie przesłanek determinujących jak najszybsze podjęcie działań służących ustaleniu trudności przedsiębiorcy związanych z płynnością finansową, a następnie odpowiednich działań naprawczych, o ile są one możliwe i słuszne. W przeciwnym razie, zasadne będzie podjęcie działań zmierzających do jak najszybszej likwidacji przedsiębiorcy, z zachowaniem praw wierzycieli, tj. zaspokojenie ich roszczeń w sposób rzetelny i w możliwie największym zakresie, równomiernie oraz w najszybszym terminie.

W tym zakresie dyrektywa 2019/1023, zakładając zapobieganie określonym negatywnym skutkom niewypłacalności, obliguje państwa członkowskie do zapewnienia dostępu do tzw. narzędzi wczesnego ostrzegania. Narzędzia te mogą obejmować:

- a) mechanizmy alarmowe w przypadkach, gdy dłużnik nie dokonał określonych rodzajów płatności;
- b) usługi doradcze świadczone przez organizacje publiczne lub prywatne;
- c) zachęty w ramach prawa krajowego dla osób trzecich posiadających stosowne informacje dotyczące dłużnika, takich jak księgowi, organy podatkowe lub organy ds. zabezpieczenia społecznego, aby podmioty te sygnalizowały dłużnikowi niekorzystne zmiany.

Kolejnym celem zakładanym przez ustawodawcę unijnego jest, wyrażone w motywie 15 dyrektywy 2019/1023, zmniejszenie różnic istniejących między państwami członkowskimi, utrudniających wczesną restrukturyzację rentownych dłużników znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej oraz możliwość umorzenia długów dla uczciwych przedsiębiorców. Szybkie wykluczenie z rynku nierentownych przedsiębiorstw, które nie mają szans na przetrwanie, pozwoli bowiem na uniknięcie dalszych strat, do zwiększenia których mogłyby się przyczynić wysiłki podjęte w celu restrukturyzacji takiego przedsiębiorstwa.

Dążenie do harmonizacji przepisów dotyczących restrukturyzacji zapobiegawczej w państwach członkowskich jest również podyktowane transgranicznym charakterem prowadzenia działalności gospodarczej w Unii Europejskiej. Rynek wewnętrzny z coraz większą siecią powiązań, na którym istnieje swobodny przepływ towarów, usług, kapitału i pracowników, i który ma coraz silniejszy wymiar cyfrowy, powoduje, że bardzo niewiele przedsiębiorstw zachowuje czysto narodowy charakter, jeżeli wziąć pod uwagę wszystkie istotne czynniki, takie jak: baza klientów, łańcuch dostaw, zakres działalności, baza inwestorów i baza kapitałowa. Nawet niewypłacalność o charakterze czysto krajowym może mieć wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego przez tzw. efekt domina, kiedy niewypłacalność jednego dłużnika może spowodować niewypłacalność kolejnych przedsiębiorstw w łańcuchu dostaw.

Dyrektywa 2019/1023 jest często nazywana „dyrektywą drugiej szansy”, albowiem jednym z kluczowych elementów w niej przewidzianych jest kwestia umorzenia długów przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 20 ust. 1 dyrektywy 2019/1023 państwa członkowskie zapewniają, aby niewypłacalni przedsiębiorcy mieli dostęp do co najmniej jednego rodzaju postępowania, które może prowadzić do całkowitego umorzenia długów. Całkowite umorzenie długów oznacza „uniemożliwienie egzekucji od przedsiębiorców ich niespłaconych zobowiązań podlegających umorzeniu lub umorzenie niespłaconych zobowiązań podlegających umorzeniu jako takich, w ramach postępowania, które mogłoby obejmować sprzedaż majątku lub plan spłaty wierzycieli”. Z uwagi na pozostawienie państwom członkowskim dużej swobody w ukształtowaniu krajowego modelu systemu umorzenia długów przedsiębiorców dyrektywa 2019/1023 nie wpłynie na istotne zmniejszenie różnic w sposobie regulacji problematyki umorzenia długów w poszczególnych państwach członkowskich, ale można przypuszczać, że szeroko zakreślone ramy regulacji dotyczącej umorzenia długów zostaną wypełnione przez krajowych ustawodawców w sposób na tyle zbieżny, aby przynajmniej w istotny sposób zmniejszyło się uzasadnienie dla podejmowania

przez przedsiębiorców decyzji o wyborze korzystniejszej jurysdykcji dla otwarcia postępowania oddłużeniowego (zjawisko forum shopping).

Dyrektywa 2019/1023 w znacznej mierze znajduje już odzwierciedlenie w przepisach ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2024 r. poz. 1428, dalej: „Prawo restrukturyzacyjne”) oraz ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2025 r. poz. 614, dalej: „Prawo upadłościowe”), jednak niezbędna jest implementacja części przepisów dyrektywy 2019/1023 dotyczących zatwierdzenia planu restrukturyzacji wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli i związanych z tym modelem modyfikacji krajowych rozwiązań, tak aby umożliwić efektywne przeprowadzenie postępowania restrukturyzacyjnego odpowiadającego modelowi postępowania restrukturyzacyjnego nakreślonego w dyrektywie 2019/1023.

Projekt ustawy opiera się na założeniu wprowadzania jedynie takich zmian w obecnie obowiązujących regulacjach, które są konieczne dla stwierdzenia pełnej transpozycji dyrektywy 2019/1023.

II. Projektowane zmiany

Art. 1 pkt 1 projektu (dodanie odnośnika nr 1 do tytułu ustawy)

Projektowany przepis informuje o dodaniu do tytułu ustaw z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne odnośnika informującego o tym, że ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniająca dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości) (Dz. Urz. UE L 172 z 26.06.2019, str. 18 oraz Dz. Urz. UE L 43 z 24.02.2022, str. 93).

Art. 1 pkt 2 projektu (zmiana tytułu Rozdziału 3 w tytule I w dziale I ustawy)

Zmiana jest konsekwencją dodania art. 10a ustawy, dotyczącego testu zaspokojenia – istotnego dla postępowania restrukturyzacyjnego dokumentu, który nie jest elementem planu restrukturyzacyjnego. W związku z tym zasadna jest zmiana nazwy rozdziału ustawy.

Art. 1 pkt 3 projektu (w art. 10 ust. 1 zmiana pkt 4 i dodanie pkt 8a, art. 10 ust. 2a Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana projektowana w art. 1 pkt 3 lit. a tiret pierwsze projektu (zmiana pkt 4) ma na celu dostosowanie przepisów ustawy Prawo restrukturyzacyjne do art. 8 ust. 1 dyrektywy 2019/1023, zawierającego wskazanie obligatoryjnych informacji, jakie mają być zawarte w planie restrukturyzacji przedkładanym przez dłużnika. W obecnym stanie prawnym art. 10 Prawa restrukturyzacyjnego nie zawiera obowiązku wskazania w tym dokumencie skutków, jakie postępowanie restrukturyzacyjne będzie wywoływać w zakresie zatrudnienia w przedsiębiorstwie dłużnika, ustaleń dotyczących informowania przedstawicieli pracowników o możliwych skutkach postępowania restrukturyzacyjnego oraz przeprowadzania z nimi konsultacji zgodnie z prawem UE i prawem krajowym. Projektowana zmiana spowoduje dodanie tych informacji do obowiązkowego zakresu planu restrukturyzacyjnego.

Zmiana projektowana w art. 1 pkt 3 lit. a tiret drugie projektu ma na celu zapewnienie prawidłowej implementacji art. 8 ust. 1 lit. b dyrektywy 2019/1023, określającego katalog informacji, które powinny być zawarte w planie restrukturyzacyjnym. Przy czym, przez sformułowanie „sytuacja pracowników” należy rozumieć wszelkie okoliczności dotyczące sytuacji pracownika w danym przedsiębiorstwie, na które będą oddziaływały proponowane w planie restrukturyzacyjnym środki restrukturyzacyjne, w tym propozycje układowe.

Zmiana proponowana w art. 1 pkt 3 lit. b projektu (dodanie ust. 2a) jest uzasadniona tym, że zgodnie z art. 29 ust. 4 lit. a dyrektywy 2019/1023 państwa członkowskie są zobowiązane do gromadzenia i agregowania danych dotyczących postępowań obejmujących restrukturyzację, niewypłacalność i umorzenie długów, w tym danych dotyczących wielkości dłużnika. Wprowadzenie obowiązku wskazania w opisie przedsiębiorstwa informacji o tym, czy dłużnik jest mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą lub średnim przedsiębiorcą, umożliwi Rzeczypospolitej Polskiej prawidłowe wykonanie obowiązków związanych z monitorowaniem postępowań dotyczących restrukturyzacji, nałożonych przez dyrektywę 2019/1023.

Art. 1 pkt 4 projektu (dodanie art. 10a Prawa restrukturyzacyjnego)

Proponowany przepis wiąże się ściśle z regulacjami, które umożliwiają wierzycielom kwestionowanie zasadności zawarcia układu, a z drugiej strony pozwalają dłużnikowi na wystąpienie do sądu o jego zatwierdzenie wbrew sprzeciwowi części grup wierzycieli w trybie mechanizmu *cramdown*. Decyzje w tych sprawach mają być podejmowane nie tylko w oparciu o doświadczenie sądu, ale także w oparciu o wiadomości eksperckie (art. 14 dyrektywy 2019/1023). Aby umożliwić odpowiednią kontrolę ekonomicznej zasadności

proceedzenia postępowania restrukturyzacyjnego konieczne było zaprojektowanie czynności, które powinny poprzedzać ewentualną sądową kontrolę spełnienia zasady ochrony najlepszych interesów wierzycieli albo możliwości zastosowania mechanizmu *cramdown* (art. 164 ust. 3a). Chodziło także o to, aby spór dotyczący wycen nie był przesunięty na koniec postępowania, ale by wierzyciele, już przed głosowaniem nad układem, mogli dysponować materiałami pozwalającymi na podjęcie świadomej decyzji co do głosowania za lub przeciw, ewentualnie mogli zaproponować alternatywne rozwiązania wobec propozycji układowych dłużnika lub nadzorcy. Porównanie planowanych skutków realizacji planu restrukturyzacyjnego z przewidywanymi konsekwencjami przeprowadzenia postępowania upadłościowego (bądź likwidacji majątku w drodze postępowania egzekucyjnego w przypadku dłużników, wobec których nie można ogłosić upadłości zgodnie z przepisami ustawy) powinno dać wierzycielom możliwość oceny co do decyzji o sposobie głosowania nad układem.

Podstawowym dokumentem umożliwiającym realizację założonych celów jest test zaspokojenia, sporządzany już na początku postępowania, zawierający projekcję wartości majątku dłużnika przy założeniu różnych scenariuszy, w których może znaleźć się dłużnik, a co będzie miało bezpośredni wpływ na stopień zaspokojenia wierzycieli.

Chcąc ograniczyć zarzuty wierzycieli co do przygotowania wycen pod zbyt dużą kontrolą dłużnika, przewidziano, że zawarcie umowy z ekspertem będzie możliwe bezpośrednio przez nadzorcę (podobnie jak przygotowanie planu restrukturyzacyjnego, wyceny na żądanie sądu, umowy z mediatorem) – art. 34b.

Przygotowanie wycen będzie też miało znaczenie dla prawidłowego zastosowania art. 161a, gdyż od wycen wartości przedmiotu zabezpieczenia będzie zależała wysokość płatności wypłacanych wierzycielom, przy założeniu utrzymania zabezpieczenia i przesunięcia terminów płatności.

Testu nie trzeba będzie jednak sporządzać w postępowaniach dotyczących mikroprzedsiębiorców.

Art. 1 pkt 5 projektu (dodanie art. 25a Prawa restrukturyzacyjnego)

Obecnie, poza uproszczonym postępowaniem restrukturyzacyjnym, rola nadzorcy i zarządcy postrzegana jest raczej jako przejęcie zarządu nad przedsiębiorstwem dłużnika w celu zapobieżenia nieprawidłowościom, podczas gdy w restrukturyzacji zapobiegawczej powinna być to rola polegająca na wspieraniu negocjowania propozycji układowych. Projektowany art. 25a ust. 1 ma również na celu podkreślenie, że rolą nadzorcy i zarządcy nie

jest wyłącznie pomoc dłużnikowi. Nadzorca i zarządca są organami postępowania restrukturyzacyjnego, które mają za zadanie dbanie o interesy zarówno dłużnika, jak i wierzycieli. Stąd też propozycja wyraźnego wskazania, że nadzorca i zarządca udzielają pomocy wszystkim uczestnikom postępowania, tj. dłużnikowi i wierzycielom w prowadzonych przez nich negocjacjach dotyczących zawarcia układu. Zmiana ta wynika z faktu, że art. 2 ust. 1 pkt 12 dyrektywy 2019/1023, zawierający definicję nadzorcy restrukturyzacyjnego, wyraźnie wskazuje, iż jednym z zadań osoby lub podmiotu powołanego przez organ sądowy lub administracyjny na nadzorcę restrukturyzacyjnego, jest pomoc dłużnikowi lub wierzycielom w przygotowaniu lub negocjowaniu planu restrukturyzacji. W ust. 2 dodawanego art. 25a przewidziano możliwość skorzystania przez nadzorcę lub zarządcę, za zgodą dłużnika, z usług mediatora w celu przeprowadzenia negocjacji.

Art. 1 pkt 6 projektu (dodanie art. 34b Prawa restrukturyzacyjnego)

Celem projektowanej zmiany jest wprowadzenie zasady, że w sprawach, w których w sporządzenie planu restrukturyzacyjnego lub wyceny, stanowiącej część testu zaspokojenia, są zaangażowane osoby trzecie, którym nadzorca zlecił przygotowanie tych dokumentów za zgodą dłużnika, w zakresie tego zlecenia działa on we własnym imieniu, na rachunek dłużnika. Oznacza to, że czynności te wywierają wpływ bezpośrednio na majątek dłużnika. To samo dotyczy sytuacji, w której nadzorca decyduje się na skorzystanie z pomocy mediatora do prowadzenia negocjacji w przedmiocie zawarcia układu, jak również w przypadku, gdy sąd zobowiąże nadzorcę do złożenia weryfikacji testu zaspokojenia, która zostanie dokonana na podstawie opinii sporządzonej przez podmiot wskazany przez sąd. Nadzorca nie odpowiada za zobowiązania zaciągnięte w takich sprawach.

Art. 1 pkt 7 projektu (art. 38 ust. 1a i art. 51 ust. 1a Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana art. 38 ust. 1a Prawa restrukturyzacyjnego ma na celu zapewnienie pełnej implementacji art. 26 ust. 1 lit. c dyrektywy 2019/1023, który przy powołaniu nadzorcy sądowego w konkretnej sprawie nakazuje m.in. branie pod uwagę specyfiki danej sprawy. Zmiana art. 51 ust. 1a dotyczy sposobu powołania zarządcy i jest oparta na analogicznych założeniach, co zmiana w art. 38 Prawa restrukturyzacyjnego, to jest ma na celu zapewnienie pełnej implementacji art. 26 ust. 1 lit. c dyrektywy 2019/1023, który przy powołaniu zarządcy w konkretnej sprawie nakazuje m.in. branie pod uwagę specyfiki danej sprawy.

Art. 1 pkt 8 projektu (art. 86 ust. 3 Prawa restrukturyzacyjnego)

Proponowane rozwiązanie ma pozwolić na określenie w spisie wierzytelności części wierzytelności, która mając pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia, będzie podlegać odrębnym regułom dotyczącym przygotowywania propozycji układowych, tworzenia grup wierzycieli, głosowania i zatwierdzania układu.

Art. 1 pkt 9 (art. 86a Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana ma na celu określenie sposobu rozumienia na gruncie postępowania restrukturyzacyjnego określenia „suma wierzytelności, która odpowiada wartości przedmiotu zabezpieczenia”, co z kolei ma kluczowe znaczenie dla opracowania propozycji układowych, tworzenia grup wierzycieli, przygotowanie testu zaspokojenia, głosowania i zatwierdzenia układu oraz ochrony interesów wierzycieli zabezpieczonych rzeczowo. Wartość przedmiotu zabezpieczenia, o której mowa w zmienianym art. 86 ust. 3 ustawy oraz dodawanym art. 151 ust. 4 ustawy, jest wartością uzyskaną w drodze sprzedaży przy założeniu ogłoszenia upadłości dłużnika, a dla podmiotów które nie posiadają zdolności upadłościowej przy założeniu prowadzenia postępowania egzekucyjnego z przedmiotu zabezpieczenia. Przyjęte rozwiązanie odpowiada podstawowym założeniom prowadzenia postępowania restrukturyzacyjnego, którego zasadność odnosi się do alternatywnego scenariusza polegającego na przeprowadzeniu postępowania upadłościowego albo egzekucji syngularnej, w przypadku gdy nie jest możliwe ogłoszenie upadłości danego podmiotu.

Art. 1 pkt 10 (zmiana art. 87 zdania drugiego Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana jest konsekwencją zmiany art. 86 ust. 3 oraz dodania art. 86a Prawa restrukturyzacyjnego. Przepisy te znajdą również odpowiednie zastosowanie w przypadku spisu wierzytelności spornych.

Art. 1 pkt 11 projektu (w art. 119 zmiana ust. 3 oraz dodanie ust. 4–6 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana projektowana w art. 119 ust. 3 stanowi transpozycję mechanizmu zatwierdzania układu wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli (mechanizm *cramdown*), kluczowego rozwiązania przewidzianego w dyrektywie 2019/1023 dla zapewnienia efektywności procedur restrukturyzacyjnych przy utrzymaniu odpowiedniej ochrony wierzycieli uprzywilejowanych (art. 11 dyrektywy 2019/1023).

Istota proponowanego rozwiązania polega na przyjęciu, że w przypadku braku większości do przyjęcia układu w każdej grupie wierzycieli, sąd będzie mógł mimo tego stwierdzić przyjęcie układu na wniosek dłużnika lub za jego zgodą, jeżeli większość grup wierzycieli

głosowała za układem, w tym co najmniej jedna grupa wierzycieli zabezpieczonych rzeczowo lub wierzycieli o wyższym stopniu zaspokojenia od wierzycieli kat. II z regulacji Prawa upadłościowego, a w przypadku niespełnienia tego warunku, co najmniej jedna grupa wierzycieli głosowała za przyjęciem układu, pod warunkiem że grupa ta należy do tej kategorii wierzycieli, która w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego otrzymałaby częściowe zaspokojenie, przy zastosowaniu wyceny zakładającej kontynuację działalności przedsiębiorstwa dłużnika (art. 11 ust. 1 lit. b (i) i (ii)). Dyrektywa 2019/1023 umożliwia zwiększenie liczby grup, których zgoda na przyjęcie układu jest wymagana dla zastosowania mechanizmu *cramdown*, w przypadku opisanym w art. 11 ust. 1 lit. b (ii) w zw. z art. 11 ust. 1 lit. d akapit 2.

W projektowaniu transpozycji jako punkt wyjścia przyjęto zasadę względnego pierwszeństwa (motyw 55 *in principio* oraz art. 11 ust. 1 lit. c. Drugą opcją była możliwość zastosowania zasady bezwzględnego pierwszeństwa (motyw 55 *in fine* dyrektywy 2019/1023 oraz art. 11 ust. 2 dyrektywy 2019/1023).

W przygotowaniach do transpozycji dyrektywy 2019/1023, w ramach projektu „Support to strengthen insolvency framework in Poland” pozyskanego przez Ministerstwo Sprawiedliwości i finansowanego przez Unię Europejską (DG Reform), w odniesieniu do regulacji zawartej w art. 11 dyrektywy 2019/1023, rekomendowano zastosowanie w polskim porządku prawnym zasady bezwzględnego pierwszeństwa (art. 11 ust. 2 dyrektywy 2019/1023). Zespół ekspertów powołany przez Ministra Sprawiedliwości do przygotowanie projektowanej ustawy wskazywał na skomplikowany charakter regulacji *cramdown*, choć nie był jednomyślny co do sposobu transpozycji tej regulacji. Projektodawca w pierwszej wersji zdecydował o przyjęciu rekomendowanej w dyrektywie 2019/1023 zasady względnego pierwszeństwa. Uczyniono to jednak z odpowiednim zabezpieczeniem interesów kluczowych dla powodzenia restrukturyzacji wierzycieli zabezpieczonych, przez wprowadzenie regulacji uniemożliwiającej nadużycia w stosowaniu zasady względnego pierwszeństwa (art. 161a).

Zwrócono uwagę, że zasada względnego pierwszeństwa wydaje się bliższa obecnemu modelowi *cramdown* w prawie polskim, (obecna wersja art. 119 ust. 3 Prawa restrukturyzacyjnego) niż zasada bezwzględnego pierwszeństwa, gdyż opiera się wyłącznie na teście ochrony najlepszych interesów wierzycieli, ale bez obowiązku pełnego zaspokojenia wierzyciela uprzywilejowanego przed jakimkolwiek zaspokojeniem wierzyciela zwykłego. W opracowaniach dotyczących dyrektywy 2019/1023 pojawiły się z kolei poważne zastrzeżenia dotyczące zasady względnego pierwszeństwa, jako nowej koncepcji, która nie była

do tej pory przetestowana w praktyce. Rozwiązanie to miałoby być szczególnie niebezpieczne dla wierzycieli zabezpieczonych, gdyż pozwala na przyjęcie układu w którym wierzyciel zabezpieczony rzeczowo mógłby otrzymać niewiele więcej niż zwykły wierzyciel, co w kategoriach ekonomicznych, oznacza transfer majątkowy na rzecz wierzycieli nieuprzywilejowanych, kosztem wierzycieli finansujących.

W obecnej wersji projektu ostatecznie przyjęto zasadę bezwzględnego pierwszeństwa, przewidzianą w art. 11 ust. 2 akapit pierwszy, gdyż w polskich przepisach oraz w obecnej wersji projektu brakuje regulacji przewidujących udział udziałowców dłużnika w postępowaniu restrukturyzacyjnym, jako grupy głosującej nad układem (art. 12 dyrektywy 2019/1023). Ponadto oparto się na ustaleniu, że to rozwiązanie pozwala na łatwiejszą dystrybucję „nadwyżki” wartości przedsiębiorstwa związaną z przyjęciem układu w grupie wierzycieli objętych drugą kategorią zaspokojenia w postępowaniu upadłościowym (w polskim systemie niezwykle szeroką), niż w przypadku zastosowania art. 11 ust. 1 lit. c dyrektywy 2019/1023. Warto odnotować, że brzmienie art. 11 ust. 1 lit. c dyrektywy 2019/1023 zawiera odwołanie do zasady zakazującej dyskryminacji między wierzycielami z różnych grup w relacji do kategorii zaspokojenia w postępowaniu upadłościowym, czego wprost nie zawarto w art. 11 ust. 2 dyrektywy 2019/1023. Należy przyjąć, że zasada ta jednak obowiązuje, przy czym jest w praktyce ograniczona do stosowania kryterium najlepszego interesu wierzycieli (art. 165 ust. 2 w wersji z projektu), a więc pozwala na różnicowanie pozycji wierzycieli w danej grupie zaspokojenia, w zakresie nadwyżki wartości przedsiębiorstwa ponad wartość ustaloną dla upadłości lub innego alternatywnego scenariusza. Przy takim rozumieniu art. 11 ust. 2 dyrektywy 2019/1023, w projekcie istnieje dalej uzasadnienie dla wprowadzenia szczególnej regulacji dotyczącej wierzycieli zabezpieczonych, która jest przyjęta w systemie amerykańskim, a co zaproponowano w projektowanym art. 161a.

Jest to również uzasadnione tym, że w polskim porządku prawnym ugruntowana jest zasada wyłączenia udziału wierzycieli rzeczowych w postępowaniu o charakterze restrukturyzacyjnym, o ile nie zostanie przez nich wyrażona zgoda na objęcie tym postępowaniem (obecne brzmienie art. 151 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego). Ma to swoje aksjologiczne i ekonomiczne uzasadnienie w zapewnieniu bezpieczeństwa obrotu, a przez to łatwego i możliwie taniego dostępu do kapitału dla przedsiębiorców nie będących w stanie zagrożenia niewypłacalnością. Obniżenie poziomu ochrony wierzycieli w postępowaniach restrukturyzacyjnych stanowiących głównych dostawców środków finansowych dla

prowadzenia działalności gospodarczej mogłoby negatywnie wpłynąć na rynek kredytowy dla tych, którzy rozpoczynają lub rozwijają swoją działalność.

Proponowane rozwiązania, w powiązaniu z regulacjami zaproponowanymi w art. 161a nie powinny być więc traktowane jako zagrożenie dla pozycji wierzycieli uprzywilejowanych w postępowaniach restrukturyzacyjnych, w szczególności wierzycieli rzeczowych, ale jako nowoczesny mechanizm zapewniający optymalne wykorzystanie zainwestowanych aktywów w przedsięwzięcie podmiotu, który zagrożony jest niewypłacalnością.

Mając na uwadze, że przyjęcie układu wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli oraz w przypadku przedstawienia zarzutu naruszenia słusznym interesów wierzycieli wymaga wyceny przedsiębiorstwa dłużnika, co w praktyce może znacznie wydłużyć czas postępowania, za niezbędne uznano jak najszybsze opracowanie wycen, tak aby uczestnicy postępowania mogli ocenić opłacalność przyjęcia układu w ramach planu restrukturyzacyjnego dłużnika (por. zmiany dotyczące testu zaspokojenia oraz weryfikacji przez sąd prawidłowości wyceny i możliwości jej weryfikacji – art. 10a, art. 34b oraz art. 164 ust. 3a).

Jednocześnie podkreślenia wymaga, że dyrektywa 2019/1023 dopuszcza weryfikację przez biegłego wyceny przedsiębiorstwa dłużnika tylko w dwóch przypadkach: podniesienia zarzutu naruszenia kryterium najlepszego interesu wierzycieli lub przyjęcia układu przy akceptacji jednej grupy wierzycieli, którzy nie byliby pozbawieni zaspokojenia w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego (art. 14 ust. 1 pkt a i b dyrektywy 2019/1023, por. zmiana w art. 164 ust. 3a).

W związku z powyższym proponuje się, aby test zaspokojenia zawierał taką wycenę w trzech wariantach – to jest w przypadku realizacji planu restrukturyzacyjnego, w przypadku sprzedaży przedsiębiorstwa w postępowaniu upadłościowym oraz w przypadku sprzedaży poszczególnych składników przedsiębiorstwa. Propozycja ta nie wymaga, aby wycena była przygotowana przez biegłego, ale nadzorca lub zarządca będzie mógł skorzystać z pomocy osób trzecich, tak aby ograniczyć podstawy do kwestionowania przygotowanych wycen na późniejszym etapie postępowania. Niezależność nadzorcy lub zarządcy w dokonaniu wyboru eksperta ma zapewnić regulacja zawarta w art. 34b. Projekt zapewnia jednak, aby wycena ta zawsze mogła zostać zweryfikowana, na zarzut, przez podmiot wskazany przez sąd (art. 164 ust. 3a), co spełnia wymóg dyrektywy 2019/1023 zawarty w art. 14.

Wymóg przedstawienia trzech wycen, w tym dwóch o charakterze prognozy, ma pozwolić wierzycielom realnie ocenić korzyści wynikające z przyjęcia układu. Co istotne, w przypadku

wyceny przedsiębiorstwa w wyniku przyjęcia układu, wymóg przygotowania tej wyceny ma zabezpieczać interesy wierzycieli nieuprzywilejowanych. Należy bowiem pamiętać, że przyjęcie układu i realizacja planu restrukturyzacyjnego, powinno zwiększyć wartość przedsiębiorstwa, a tym samym umożliwić większe zaspokojenie także wierzycieli o niższym stopniu zaspokojenia, niż mogłoby to wynikać z odnoszenia się tylko do relacji między aktualną wyceną oraz wyceną przewidywaną w postępowaniu upadłościowym. Wierzyciele będą mieli możliwość jego szybkiej weryfikacji wycen i wniesienia zarzutów do tak przedstawionej wyceny (art. 211b oraz art. 261 ust. 2). Do organów sądowych będzie należała decyzja, czy wyceny wymagają powołania eksperta dla weryfikacji przedstawionych w nich obliczeń, czy też są one wystarczająco jasne (art. 164 ust. 3a). Należy także pamiętać, że możliwe jest skorygowanie na potrzeby postępowania restrukturyzacyjnego, zasad oceny stopnia skorzystania przez wierzycieli z restrukturyzacji w relacji do alternatywnego scenariusza (upadłość lub brak restrukturyzacji), o ile zostaną spełnione warunki określone w art. 162 ust. 2. Ponadto, przy stosowaniu art. 119 ust. 3, ustawa nakazuje uwzględnić odrębny sposób realizacji interesów wierzycieli wskazanych w art. 160 w postępowaniu restrukturyzacyjnym w relacji do Prawa upadłościowego (art. 342 Prawa upadłościowego).

Art. 1 pkt 12 projektu (art. 140 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana jest związana ze zmianą dokonywaną w art. 1 pkt 4 niniejszego projektu (dodanie art. 10a Prawa restrukturyzacyjnego) i ma na celu zaakcentowanie, że test prywatnego wierzyciela, test prywatnego inwestora a także ocena charakteru pomocy udzielonej przedsiębiorcy, identycznie jak test zaspokojenia (art. 10a) są sporządzane przez nadzorcę lub zarządcę i nie stanowią części planu restrukturyzacyjnego, co ma swoje potwierdzenie w zmianach w art. 211b oraz art. 261. Dokumenty te stanowią wyjaśnienie ekonomicznej zasadności procesu restrukturyzacji, w tym podstaw udzielenia pomocy publicznej.

Art. 1 pkt 13 projektu (zmiana art. 150 ust. 1, dodanie ust. 3 Prawa restrukturyzacyjnego)

Katalog roszczeń, które państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu objętego przez postępowania z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, został wskazany wyczerpująco w art. 1 ust. 5 dyrektywy 2019/1023. Są to:

- a) roszczenia istniejące lub roszczenia przyszłe obecnych lub byłych pracowników,

- b) roszczenia alimentacyjne wynikające z więzi rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa,
- c) roszczenia, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej dłużnika.

Oznacza to, że wszelkie inne kategorie roszczeń muszą być bezwarunkowo objęte postępowaniami z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, a przez to układ zawierany przez dłużnika w postępowaniu restrukturyzacyjnym musi obejmować wierzytelności, których dotyczą te roszczenia.

Zmiana projektowana w ust. 1 pkt 4 oznacza bezwarunkowe objęcie układem wierzytelności zabezpieczonych przeniesieniem na właściciela własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa. W ust. 3 wskazuje się, że zabezpieczone na składnikach majątku dłużnika hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, a także przez przeniesienie na wierzyciela własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa, uznaje się zabezpieczone w tej części wierzytelności, która odpowiada wartości przedmiotu zabezpieczenia.

Art. 1 pkt 14 projektu (zmiana art. 151 ust. 2, uchylenie art. 151 ust. 2a oraz ust. 3 Prawa restrukturyzacyjnego)

Katalog roszczeń, które państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu objętego przez postępowania z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, został wskazany wyczerpująco w art. 1 ust. 5 dyrektywy 2019/1023. Są to:

- a) roszczenia istniejące lub roszczenia przyszłe obecnych lub byłych pracowników,
- b) roszczenia alimentacyjne wynikające z więzi rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa,
- c) roszczenia, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej dłużnika.

Oznacza to, że wszelkie inne kategorie roszczeń muszą być bezwarunkowo objęte postępowaniami z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, a przez to układ zawierany przez dłużnika w postępowaniu restrukturyzacyjnym musi obejmować wierzytelności, których dotyczą te roszczenia.

Projektowana zmiana polega na usunięciu z treści ust. 2 wierzytelności zabezpieczonej na mieniu dłużnika hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, co oznacza, że wierzytelność taka będzie z mocy prawa objęta układem. Ponadto konieczne jest uchylenie ust. 2a, albowiem art. 1 ust. 5 dyrektywy 2019/1023 nie daje

możliwości objęcia określonych kategorii roszczeń w sposób warunkowy. Uchylenie ust. 3 wynika ze zmian dokonanych w art. 150 ust. 1 pkt 4.

Art. 1 pkt 15 projektu (dodanie art. 155 ust. 4 Prawa restrukturyzacyjnego)

Przepis ust. 4 stanowi transpozycję normy zawartej w art. 11 ust. 1 lit. d dyrektywy 2019/1023. Rozwiązanie to ma chronić uczestników postępowania przed nadmiernym zaspokojeniem wierzycieli finansujących, którzy na podstawie propozycji układowych mogliby otrzymać wyższe zaspokojenie od wysokości wierzytelności (np. w drodze konwersji).

Art. 1 pkt 16 projektu (zmiana art. 161 ust. 1, 1a i dodanie ust. 4–7 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana projektowana w art. 1 pkt 17 niniejszego projektu ma na celu korektę dotychczasowej regulacji, według której podział wierzycieli na oddzielne grupy i głosowanie grupami jest wyjątkiem od ogólnej reguły stanowiącej, że wszystkie wierzytelności uczestniczące w układzie głosują łącznie, jako że wszyscy wierzyciele powinni być traktowani jednakowo. Zgodnie z art. 9 ust. 4 dyrektywy 2019/1023, podział zainteresowanych wierzycieli na grupy, odzwierciedlające wystarczającą wspólnotę interesów na podstawie sprawdzalnych kryteriów, jest obligatoryjny, przy czym dyrektywy 2019/1023 bezwzględnie nakazuje wyodrębnić grupę wierzycieli zabezpieczonych od grupy wierzycieli niezabezpieczonych.

W ust. 1a wskazuje się wierzycieli, którzy powinny znaleźć się w odrębnych grupach, przy czym podział ten nie jest wyczerpujący i, w oparciu o kryteria z ust. 1, nadzorca lub zarządca, może wyodrębnić inne grupy wierzycieli. Przy dokonywaniu podziału na grupy należy pamiętać, że nieprzestrzeganie wskazanych w art. 161 reguł, przy uwzględnieniu regulacji zawartych w art. 162 i art. 163 Prawa restrukturyzacyjnego, będzie podlegało ocenie sądu przy zatwierdzaniu układu. Dokonanie prawidłowego podziału wierzycieli na grupy, z uwzględnieniem uprzywilejowania w Prawie upadłościowym, będzie miało też istotne znaczenie w przypadku wystąpienia z wnioskiem o zatwierdzenie układu wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli (art. 119 ust. 3 i 4 projektu). Dla zabezpieczenia efektywności prowadzonego postępowania, przewiduje się możliwość zatwierdzenia przez sąd podziału na grupy, tak aby uniknąć odmowy zatwierdzenia układu po stwierdzeniu przyjęcia układu na zgromadzeniu wierzycieli lub po zebraniu głosów (art. 161 ust. 4–6 w zw. z art. 9 ust. 5 akapit 2 dyrektywy 2019/1023). W dodawanym ust. 7 przewidziano, że regulacje powyższe w zakresie zatwierdzania przez sąd podziału na grupy nie mają zastosowania w postępowaniu

o zatwierdzeniu układu, a to z uwagi na jego wąskie ramy czasowe, które uniemożliwiają przeprowadzenie sądowej procedury w tym przedmiocie.

Art. 1 pkt 17 projektu (dodanie art. 161a Prawa restrukturyzacyjnego)

Wobec przewidzianego w prawie polskim odrębnego traktowania wierzycieli zabezpieczonych rzeczowo w postępowaniu upadłościowym oraz wprowadzonego dyrektywą 2019/1023 obowiązku objęcia układem także tego typu wierzytelności, konieczne jest uregulowanie sposobów restrukturyzacji wierzytelności zabezpieczonych w ramach postępowań restrukturyzacyjnych. Rozwiązanie zawarte w ust. 1 ma zapewnić właściwą ochronę interesów tej kategorii wierzycieli tak, aby ewentualne przyjęcie propozycji układowych wbrew zgodzie tej kategorii wierzycieli zabezpieczonych, nie wiązało się ze zmianą sposobu zaspokojenia, bez zgody tego podmiotu. Brak takiej regulacji mógłby negatywnie wpłynąć na dostępność finansowania dla podmiotów wypłacalnych poza postępowaniami restrukturyzacyjnymi, gdyż podmioty finansujące musiałyby się liczyć z przymusową konwersją wierzytelności na akcje lub udziały, co zazwyczaj nie wchodzi w zakres działalności podmiotów zawodowo finansujących przedsięwzięcia gospodarcze.

W ust. 3 i 4 przewiduje się z kolei możliwość dokonania sprzedaży przedmiotu zabezpieczenia lub jego zmianę. Wprowadzenie odrębnej regulacji dotyczącej zmiany przedmiotu zabezpieczenia jest zasadne w tej sytuacji, gdyż zmiana ta możliwa jest na podstawie art. 156 ust. 1 pkt 5 Prawa restrukturyzacyjnego. Konieczność zgody wierzyciela na taką zmianę przewiduje zaś art. 158 Prawa restrukturyzacyjnego. Regulacje te dają dużą elastyczność w prowadzeniu negocjacji dłużnika z wierzycielami i pozwalają na zawarcie układu także w przypadku, gdy sama działalność gospodarcza w całości lub części nie może być kontynuowana. Tym samym, zakłada się, że proponowane rozwiązanie pozwoli na zakończenie postępowania restrukturyzacyjnego, bez konieczności otwierania postępowania upadłościowego.

W zakresie przedmiotowej sprzedaży nadzorca wykonania układu działa w imieniu własnym na rachunek dłużnika.

W ust. 5 zawarto wyjaśnienie sposobu rozumienia pojęcia stopnia zaspokojenia w postępowaniu upadłościowym w odniesieniu do podmiotu nieposiadającego zdolności upadłościowej, który został objęty postępowaniem restrukturyzacyjnym (por. zmiana w art. 1 pkt 4 – art. 10a ust. 2).

Art. 1 pkt 18 projektu (uchylenie art. 162 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana ma na celu implementację art. 9 dyrektywy. Wierzyciele uczestniczący w postępowaniu w ramach restrukturyzacji zapobiegawczej zgodnie z wymaganiami dyrektywy 2019/1023 dzielą się na odrębne grupy do celów przyjęcia planu restrukturyzacji. Na podstawie art. 9 ust. 4 dyrektywy 2019/1023 państwa członkowskie wprowadzają odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby tworzenie grup przebiegało w sposób uwzględniający w szczególności ochronę wierzycieli wymagających szczególnego traktowania, takich jak mali dostawcy.

Projektowany art. 161 ust. 1a pkt 2 Prawa restrukturyzacyjnego (art. 1 pkt 16 lit. a projektu) stanowi, że dla wierzycieli którym przysługują wierzytelności z tytułu umów o dostarczenie produktów z własnego gospodarstwa rolnego propozycje układowe przewidują podział na grupy obejmujące poszczególne kategorie interesów.

Projektowany przepis obejmuje zatem wyłącznie jedną grupę małych dostawców – rolników, podczas gdy dyrektywa 2019/1023 wymaga, aby chronieni byli wierzyciele wymagający szczególnego traktowania, w tym wszyscy mali dostawcy. Należy jednak podkreślić, że wyodrębnienie z art. 161 ust. 1a pkt 2 wierzycieli, będących rolnikami, wynika z stopnia zaspokojenia dla tej kategorii wierzycieli w postępowaniu upadłościowym – art. 342 ust. 1 pkt 1. Natomiast kategoria małych dostawców co do zasady nie jest w postępowaniu upadłościowym traktowana w odrębny sposób od innych dostawców, czyli stosuje się do niej art. 342 ust. 1 pkt 2. Dlatego ich wydzielenie do odrębnej grupy interesów powinno odbyć się na innej zasadzie, którą należy łączyć z uprzywilejowaniem w związku z realizacją planu restrukturyzacyjnego i ewentualnej korekty zastosowania zasady bezwzględnego pierwszeństwa, zawartej w art. 119 ust. 3, którą dopuszcza art. 11 ust. 2 akapit 2 dyrektywy.

Wobec powyższego, odpowiednie regulacje zostały umieszczone w art. 162 ust. 2, który określa przypadki odejścia od zasady równego traktowania wierzycieli w ramach restrukturyzacji dłużnika. Do obowiązującego obecnie wyjątku zawartego w art. 162 ust. 2 dodaje się dostawców, których świadczenia są konieczne dla kontynuowania działalności dłużnika oraz mikroprzedsiębiorców, z jednoczesnym uzupełnieniem przepisu o kryterium umożliwiające zastosowanie preferencyjnych warunków restrukturyzacji. Kryterium to zostało umieszczone w dyrektywie w art. 11 ust. 2 akapit 2. Z kolei na możliwość preferencyjnego traktowania kluczowych świadczeniodawców i mikroprzedsiębiorców wskazuje cytowany wyżej art. 9 ust. 4 akapit 4 oraz motyw 56 dyrektywy.

Art. 1 pkt 19 projektu (art. 164 ust. 2, ust. 3a oraz ust. 4 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana projektowana w ust. 2 ma na celu usprawnienie procesu zatwierdzania układu przez ograniczenie wymogu wyznaczania rozprawy do przypadków, gdy w ocenie sądu jest to uzasadnione ochroną słusznym interesów uczestników postępowania, a nie w każdym przypadku, gdy dochodzi do zawarcia układu. Za uzasadnione można uznać wyznaczenie rozprawy zamiast posiedzenia niejawnego np.: przy złożeniu wniosku o zatwierdzenie układu, a więc w postępowaniu prowadzonym poza sądem, w sytuacji złożenia zastrzeżeń przez uczestników postępowania oraz gdy, w ocenie sądu, zachodzi taka potrzeba. W przypadku uznania, że konieczna jest weryfikacja wycen przygotowanych przez nadzorcę lub zarządcę na wcześniejszym etapie postępowania, sąd będzie uprawniony do wskazanie podmiotu, który dokona weryfikacji wyceny. Rozwiązanie to należy łączyć z regulacją zawartą w art. 10a, art. 165 oraz art. 119 ust. 3 pkt 2. Jest to realizacja wymogu zawartego w art. 14 dyrektywy 2019/1023. Rozwiązanie takie przyjęto jako prostsze i szybsze w stosunku do powoływania biegłego sądowego, co przewidziane jest w dyrektywy 2019/1023 (motyw 63). Zmiana w ust. 3a oraz 4 jest konsekwencją zmiany ust. 2.

Art. 1 pkt 20 projektu (zmiana art. 165 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana art. 165 ust. 2 wynika z faktu, iż przepisy dyrektywy 2019/1023 dają jednoznaczne wskazanie, że układ zawarty z wierzycielami musi spełniać kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli (art. 10 ust. 2 lit. d), zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 6 dyrektywy 2019/1023. W konsekwencji, w przypadku gdy układ nie spełnia wskazanego wyżej kryterium, nie powinien zostać zatwierdzony, jeżeli zainteresowany wierzyciel wniesie zastrzeżenie zawierające zarzut naruszenia tego kryterium. Obecnie w polskich regulacjach brakuje jasnych rozwiązań, które pozwalałyby uznać spełnienie w tym zakresie wymogów dyrektywy 2019/1023.

W obowiązującym art. 165 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego wskazuje się, że „sąd może odmówić zatwierdzenia układu, jeżeli jego warunki są rażąco krzywdzące dla wierzycieli, którzy głosowali przeciw układowi i zgłosili zastrzeżenia.” W praktyce oznacza to, że w takim przypadku sąd działa w ramach swojej dyskrecjonalnej władzy, gdyż jedynie może, a nie musi odmówić zatwierdzenia układu, nawet wówczas, jeżeli stwierdzi, że warunki układu są „rażąco krzywdzące dla wierzycieli”. Regulacja ta posługuje się nieostрым określeniem dla zastosowania oceny poziomu naruszenia interesów wierzycieli, w przypadku którego sąd miałby rozważać odmowę zatwierdzenia układu. Tym samym, zawarty w dyrektywie

2019/1023 wymóg jasnego określenia poziomu ochrony praw wierzyciela wnoszącego zastrzeżenia do przyjętego układu, stanowi racjonalne rozwiązania, pozwalające ułatwić organom sądowym stosowanie prawa w sposób spójny i przewidywalny dla wszystkich uczestników postępowania restrukturyzacyjnego.

Propozycja zmiany art. 165 ust. 2 polega na usunięciu fakultatywności jego stosowania przez sąd i wprowadzeniu jasnego kryterium oceny stopnia pokrzywdzenia wierzyciela zgłaszającego zastrzeżenia, dla zaistnienia podstawy odmowy zatwierdzenia układu. Rozwiązanie to należy czytać łącznie z innymi zmianami wynikającymi z transpozycji dyrektywy 2019/1023 – w szczególności zmianami w art. 119 ust. 3 oraz w zakresie przygotowywania wycen (art. 10a i art. 164 ust. 3a), koniecznych dla ustalenia stopnia naruszenia praw wierzycieli. Należy podkreślić, że możliwość odmowy zatwierdzenia układu na podstawie art. 165 ust. 2 istnieje wyłącznie w sytuacji, gdy wierzyciel kwestionuje układ, podnosząc zarzut naruszenia kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli, bowiem tylko w takiej sytuacji sąd ma możliwość badania tej przesłanki.

Kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli odnosi się do dwóch alternatywnych scenariuszy – upadłości, w ramach której dochodzi do sprzedaży majątku, postępowania egzekucyjnego w przypadku dłużnika, o którym mowa w art. 161a ust. 5, lub sprzedaży funkcjonującego przedsiębiorstwa albo innego alternatywnego scenariusza, to jest wówczas, gdy nie dochodzi do zawarcia układu i jednocześnie nie jest ogłaszana upadłość. Ten ostatni przypadek będzie miał zastosowanie np. wówczas, gdy podmiot w restrukturyzacji jest tylko zagrożony niewypłacalnością i nieprzyjęcie układu będzie skutkowało np. sprzedażą przedsiębiorstwa poza upadłością lub zwykłą likwidacją (por. art. 2 ust. 1 pkt 6 dyrektywy 2019/1023 w zw. z motywem 52).

Zmiana w ust. 5 wynika z konieczności dostosowania treści przepisu do zmiany dokonanej w art. 164 ust. 2.

Art. 1 pkt 21 projektu (dodanie art. 165a Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana projektowana w dodawanym art. 165a ma na celu umożliwienie sądowi restrukturyzacyjnemu dokonywania zmian w układzie przedłożonym mu do zatwierdzenia. W obecnym stanie prawnym sąd nie ma możliwości ingerowania w układ, może go jedynie zatwierdzić lub odrzucić. Może to w określonych sytuacjach prowadzić do wydłużenia postępowania restrukturyzacyjnego. Projektowana zmiana pozwalająca sądowi na dokonywanie niewielkich zmian w treści układu pomoże uchronić wszystkich interesariuszy

przed sytuacją, w której po przeprowadzeniu postępowania restrukturyzacyjnego i głosowaniu nad układem, sąd odmawia zatwierdzenia układu z powodu drobnych nieprawidłowości, co skutkuje zakończeniem restrukturyzacji, prowadząc najprawdopodobniej do upadłości dłużnika.

Art. 1 pkt 22 projektu (uchylenie art. 168 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana jest konsekwencją projektowanej zmiany treści art. 151 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego i przyjęciu zasady, że wierzytelności zabezpieczone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, są bezwarunkowo objęte układem, bez względu na udzielenie przez wierzyciela zgody w tym przedmiocie. Nie powinno budzić wątpliwości, że wszelkie modyfikacje praw objętych układem, muszą z niego wynikać. Jeżeli prawa te nie zostaną objęte propozycjami układowymi wówczas nie dojdzie do ich wygaśnięcia lub modyfikacji.

Art. 1 pkt 23 projektu (dodanie art. 180 ust. 5 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana ma na celu doprecyzowanie, że również w przypadku złożenia przez dłużnika propozycji układowych dotyczących jedynie niektórych jego zobowiązań, wierzyciele objęci układem częściowym podlegają obligatoryjnemu podziałowi na grupy, na zasadach określonych w art. 161 Prawa restrukturyzacyjnego.

Art. 1 pkt 24 projektu (uchylenie art. 181 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana jest konsekwencją projektowanej zmiany treści art. 151 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego i przyjęciu zasady, że wierzytelności zabezpieczone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, są bezwarunkowo objęte układem, bez względu na udzielenie przez wierzyciela zgody w tym przedmiocie.

Art. 1 pkt 25 projektu (uchylenie art. 186 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana jest konsekwencją zmiany treści przepisów projektowanej ustawy, to jest dodania art. 180 ust. 5. Należy podkreślić, że zasady stwierdzenia przyjęcia układu częściowego, w tym większości głosujących za układem wierzycieli, nie powinny różnić się od ogólnie obowiązujących zasad w postępowaniu restrukturyzacyjnym. Objęcie tej regulacji projektem wynika z tego, że postępowaniem, które będzie spełniało wszystkie warunki transpozycji dyrektywy 2019/1023 jest postępowanie o zatwierdzenie układu, w ramach którego, obok przyspieszonego postępowania układowego, zawierane są układy częściowe (art. 182 ust. 1).

Art. 1 pkt 26 projektu (zmiana art. 204 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana jest konsekwencją zmiany treści przepisu art. 140 ust. 1, w którym we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „plan restrukturyzacyjny dodatkowo zawiera” zastąpiono wyrazami „nadzorca lub zarządca sporządza”. W ten sposób wyodrębniono test prywatnego wierzyciela i test prywatnego inwestora poza plan restrukturyzacyjny, do którego z kolei odsyłają przepisy dotyczące pomocy publicznej – art. 204 ust. 1, art. 214 oraz art. 263 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego, których celem jest umożliwienie właściwemu podmiotowi oceny, czy planowane wsparcie stanowi pomoc publiczną, a także czy istnieje obowiązek jego notyfikacji KE. Konieczne jest przy tym przekazanie takiemu podmiotowi zarówno planu restrukturyzacyjnego, jak i testu prywatnego inwestora i wierzyciela – tak jak w obecnie obowiązujących przepisach.

Art. 1 pkt 27 projektu (art. 211 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana brzmienia art. 211 ust. 2 ma na celu usunięcie wewnętrznej niespójności związanej z wprowadzeniem do postępowania o zatwierdzenie układu podtypu tego postępowania związanego z możliwością obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego (Rozdział 3, Dział I, Tytuł II Prawa restrukturyzacyjnego). W art. 226g wskazuje się, że skutki obwieszczenia wygasają po upływie 4 miesięcy od dnia obwieszczenia, podczas gdy w obecnym brzmieniu art. 211 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego, konieczne jest złożenie wniosku o zatwierdzenie układu w terminie 3 miesięcy od ustalenia dnia układowego. W praktyce oznacza to, że prowadzenie postępowania o zatwierdzenie układu w trybie przewidzianym w Rozdziale 3 nie może trwać dłużej niż 3 miesiące, choć art. 226g wskazuje na 4 miesiące. Warto też zaznaczyć, że regulacja stanowiąca inspirację dla rozdziału 3, tj. uproszczone postępowanie restrukturyzacyjne, przewidywała 4-miesięczny czas trwania postępowania. Dyrektywa 2019/1023 również wskazuje 4 miesiące, jako maksymalny pierwotny okres wstrzymania czynności egzekucyjnych (art. 6 ust. 6 dyrektywy 2019/1023).

W odniesieniu do ust. 2a, proponowana zmiana ma celu wykluczenie możliwości ustalania dnia układowego podlegającego obwieszczeniu na dzień późniejszy od dnia obwieszczenia. Nie powinno budzić wątpliwości, że skoro obwieszczenie wywołuje skutki równoznaczne z otwarciem postępowania restrukturyzacyjnego przez sąd (por. art. 226e), dzień układowy nie powinien być wyznaczany na przyszłość, po dniu kiedy informacja o otwarciu restrukturyzacji jest podana do publicznej wiadomości. Możliwość wskazania wcześniejszego dnia wynika z konstrukcji postępowania o zatwierdzenie układu, która zakłada, że obwieszczenia można

dokonać nie tylko na początku prowadzenia negocjacji z wierzycielami, ale także w trakcie, np. miesiąc przed złożeniem wniosku o zatwierdzenie układu. Bez wskazanej regulacji, dłużnik i doradca restrukturyzacyjny (nadzorca układu) w postępowaniu o zatwierdzenie układu mógłby określać skutki otwarcia postępowania na czas po obwieszczeniu, czego nie może uczynić nawet sąd restrukturyzacyjny otwierający pozostałe 3 rodzaje postępowań restrukturyzacyjnych.

Art. 1 pkt 28 projektu (art. 211a ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana ma na celu wyeliminowanie możliwości wstecznego ustalania dnia układowego przez dłużnika, który dowiedział się o tym, że wierzyciel złożył wniosek o ogłoszenie upadłości. Zmiana polega na tym, że dniem w którym nadzorca układu zakłada i prowadzi akta w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe jest dzień ustalenia dnia układowego. Będzie to dawać gwarancję, że jeżeli w systemie teleinformatycznym, do którego dostęp ma sąd upadłościowy, są prowadzone przez nadzorcę akta w repertorium „GRZ-nu” to oznacza to, że dzień układowy nie przypada wcześniej, niż dzień założenia tych akt.

Art. 1 pkt 29 projektu (art. 211b Prawa restrukturyzacyjnego)

Przepis stanowi uzupełnienie regulacji dotyczącej postępowania o zatwierdzenie układu i ma zapewnić transparentność postępowania, przez określenie terminów, w których powinny zostać przygotowane kluczowe dla tego postępowania dokumenty. W szczególności należy zwrócić uwagę na test zaspokojenia, test prywatnego wierzyciela lub inwestora oraz opinię o możliwości wykonania układu. Dokumenty te są bowiem podstawą oceny, czy realizacja planu restrukturyzacyjnego oraz przyjęcie układu jest ekonomicznie uzasadnione dla głosujących wierzycieli. Uzasadnieniem dla przyjęcia proponowanej regulacji jest nadanie postępowaniu odpowiedniej dynamiki i stanowi odpowiedź na podnoszone przez podmioty reprezentujące wierzycieli zarzuty co do braku wystarczającej komunikacji ze strony dłużnika oraz nadzorcy na etapie przed głosowaniem nad układem, co w przypadku postępowania o zatwierdzenie układu jest szczególnie istotne, ze względu na ograniczony czas trwania tego postępowania oraz rozszerzenie możliwości stosowania mechanizmu *cramdown* (art. 119 ust. 3). Ze względów praktycznych wyłączono konieczność przedstawiania testu zaspokojenia przez przedsiębiorców będących mikroprzedsiębiorcami, co jest skorelowane z treścią art. 10a ust. 4.

W przypadku wniesienia zastrzeżeń przez uczestników postępowania do dokumentów, o których mowa w ust. 1, nadzorca układu w terminie dwóch tygodni uwzględni zastrzeżenia i dokonuje zmian w dokumentach, do których złożono zastrzeżenia, lub składa do akt oświadczenie o nieuwzględnieniu zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Złożenie takiego oświadczenia wraz z uzasadnieniem ma na celu umożliwienie sądowi dokonania oceny prawidłowości całej procedury. Informacja ta jest istotna na dalszych etapach postępowania.

Art. 1 pkt 30 projektu (zmiana art. 213 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana jest konsekwencją uchylecia art. 151 ust.3.

Art. 1 pkt 31 projektu (zmiana art. 214 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana jest konsekwencją zmiany treści przepisu art. 140 ust. 1, w którym we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „plan restrukturyzacyjny dodatkowo zawiera” zastąpiono wyrazami „nadzorca lub zarządca sporządza”. W ten sposób wyodrębniono test prywatnego wierzyciela i test prywatnego inwestora poza plan restrukturyzacyjny, do którego z kolei odsyłają przepisy dotyczące pomocy publicznej – art. 204 ust. 1, art. 214 oraz art. 263 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego, których celem jest umożliwienie właściwemu podmiotowi oceny, czy planowane wsparcie stanowi pomoc publiczną, a także czy istnieje obowiązek jego notyfikacji KE. Konieczne jest przy tym przekazanie takiemu podmiotowi zarówno planu restrukturyzacyjnego, jak i testu prywatnego inwestora i wierzyciela – tak jak w obecnie obowiązujących przepisach.

Art. 1 pkt 32 projektu (art. 215 Prawa restrukturyzacyjnego)

Proponowana zmiana polega na wydłużeniu czasu ważności oddanego głosu, który to czas jest liczony w odniesieniu do dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie układu. Głos zachowuje ważność, jeżeli został złożony w okresie 4 miesięcy przed złożeniem wniosku. Poprzednia regulacja wskazywała na okres 3 miesięcy. Zmiana ta jest skorelowana ze zmianą art. 211 ust. 2 oraz zasadą, że czynności związane z zawarciem układu nie mogą trwać dłużej niż 4 miesiące, do czasu złożenia wniosku o zatwierdzenie układu.

Art. 1 pkt 33 projektu (art. 218a Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana ma na celu jednoznaczne rozstrzygnięcie kwestii długości trwania postępowania o zatwierdzenie układu, w przypadku obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego. Dokonanie wspomnianego obwieszczenia jest w praktyce równoznaczne z wywołaniem skutków orzeczenia sądu o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego.

Postępowanie takie powinno mieć określony jednoznacznie koniec, w przypadku niezłożenia przez dłużnika wniosku o zatwierdzenie układu. W obecnym stanie prawnym, brak złożenia do sądu wniosku o zatwierdzenie układu powoduje wygaśnięcie skutków obwieszczenia. W praktyce rodzi to wątpliwości co do formy zakończenia tego typu postępowania. Jest to istotne, gdyż obwieszczenie jest odnotowywane w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowania restrukturyzacyjne. Mając na uwadze dużą liczbę postępowań o zatwierdzenie układu prowadzonych w trybie z obwieszczeniem o ustaleniu dnia układowego, proponowana regulacja, niewymagająca decyzji sędziego, będzie porządkowała sytuację prawną dłużników nieskładających wniosku o zatwierdzenie układu i pozytywnie wpływała na dynamikę tego typu postępowań.

Należy też podkreślić, że rozwiązanie to jest ściśle skorelowane z dyrektywą 2019/1023, gdyż przewiduje ona możliwość wydłużenia pierwotnego okresu wstrzymania czynności egzekucyjnych, który maksymalnie może wynosić maks. 4 miesiące, do jednego roku. W przypadku postępowania o zatwierdzenie układu, w którym obwieszczono o dniu układowym, przyjęto zasadę, że nie może ono podlegać ochronie ponad 4 miesiące, w przypadku niezłożenia wniosku o zatwierdzenie układu (art. 211 ust. 2a – w projekcie). Brakuje regulacji jednoznacznie określającej koniec postępowania, w którym obwieszczono o dniu układowym i w którym nie przedstawiono sądowi wniosku o zatwierdzenie układu, powoduje stan zawieszenia co do sytuacji dłużnika w relacji z wierzycielami. Skoro dłużnik zdecydował się na dokonanie obwieszczenia o dniu układowym, powinien zmieścić się w zakreślonym przez ustawodawcę czasie na przedstawienie sądowi wniosku o zatwierdzenie układu i znać konsekwencje niedotrzymania tego terminu. Nie można pominąć okoliczności, że postępowanie to musi być ograniczone w czasie, skoro nie przewiduje się w nim bezpośredniego nadzoru sędziego-komisarza. Utrzymywanie stanu zawieszenia, po 4 miesiącach od obwieszczenia dnia układowego lub wymuszanie aktywności sądu, w ramach postępowania, którego istotą jest minimalizacja udziału organu sądowego, nie wpływa na bezpieczeństwo obrotu. Skoro ustawodawca dopuszcza możliwość faktycznego kontynuowania zbierania głosów po upływie okresu ochronnego, powinien dopuścić przewidzianą w dyrektywie 2019/1023 możliwość wydłużenia tego okresu np. o następne 4 miesiące. Takie jednak rozwiązanie stałoby w sprzeczności z logiką istnienia 4 postępowań restrukturyzacyjnych oraz wspomnianego wyżej braku bezpośredniego nadzoru sądowego.

Art. 1 pkt 34 projektu (dodanie art. 226i Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana ma na celu uzupełnienie luki istniejącej w obecnym brzmieniu art. 131a Prawa upadłościowego, polegającej na tym, że przepis ten nie obejmuje sytuacji odnoszących się do postępowania o zatwierdzenie układu, w którym skutki otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego wiążane są z obwieszczeniem o ustaleniu dnia układowego, co także powinno zostać odzwierciedlone w regulacjach chroniących wierzycieli w przypadku ogłoszenia upadłości po nieudanej próbie restrukturyzacji dłużnika. Regulacja ta odnosi się także do zmian wprowadzonych projektem, to jest w proponowanym brzmieniu art. 218a ust. 1.

Art. 1 pkt 35 projektu (uchylenie ust. 2 art. 227 Prawa restrukturyzacyjnego)

Zmiana jest konsekwencją projektowanej zmiany treści art. 151 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego i przyjęciu zasady, że wierzytelności zabezpieczone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, są bezwarunkowo objęte układem, bez względu na udzielenie przez wierzyciela zgody w tym przedmiocie.

Art. 1 pkt 36 projektu (zmiana art. 256 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana rozszerza ochronę dłużnika przed zmianą lub wypowiedzeniem mu przez wierzycieli umów o podstawowym znaczeniu dla prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa. Konieczność rozszerzenia tej ochrony wynika z art. 7 ust. 5 lit. a dyrektywy 2019/1023, stanowiącego że państwa członkowskie zapewniły, aby wierzyciele nie mogli wstrzymywać się z wykonaniem, rozwiązywać, przyspieszać wykonania lub w jakikolwiek inny sposób zmieniać umów wzajemnych podlegających wykonaniu ze szkodą dla dłużnika na mocy klauzuli umownej przewidującej takie środki, wyłącznie z powodu wystąpienia z wnioskiem o wszczęcie postępowania dotyczącego restrukturyzacji zapobiegawczej. W wyniku dokonywanej zmiany treści art. 256 dłużnik będzie chroniony od dnia obwieszczenia zarządzenia o wpisaniu do repertorium złożonego przez niego wniosku o otwarcie przyspieszonego postępowania układowego. W przypadku gdy wniosek ten nie doprowadzi do otwarcia postępowania, ochrona ta skończy się z dniem obwieszczenia prawomocnego zarządzenia o zwrocie tego wniosku albo prawomocnego postanowienia o odrzuceniu lub oddaleniu tego wniosku lub umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania tego wniosku.

Art. 1 pkt 37 projektu (art. 261 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowany przepis ma podobny cel do regulacji zawartej w art. 211b. Regulacja ta ma nadać odpowiednią dynamikę postępowaniu, wymuszając na doradcy restrukturyzacyjnym przygotowanie i dostarczenie wierzycielom kluczowych dla postępowania dokumentów, w tym

wycen zawartych w teście zaspokojenia, co należy łączyć z regulacją zawartą w art. 10a, art. 164 ust. 3a, art. 165 ust. 2 oraz art. 119 ust. 3. W odniesieniu do ust. 1 termin ten został wydłużony do jednego miesiąca, gdyż w praktyce termin 2 tygodni był w dużej części przypadków niedotrzymywany z obiektywnych powodów.

Art. 1 pkt 38 projektu (zmiana art. 263 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowana zmiana jest konsekwencją zmiany treści przepisu art. 140 ust. 1, w którym we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „plan restrukturyzacyjny dodatkowo zawiera” zastąpiono wyrazami „nadzorca lub zarządca sporządza”. W ten sposób wyodrębniono test prywatnego wierzyciela i test prywatnego inwestora poza plan restrukturyzacyjny, do którego z kolei odsyłają przepisy dotyczące pomocy publicznej – art. 204 ust. 1, art. 214 oraz art. 263 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego, których celem jest umożliwienie właściwemu podmiotowi oceny, czy planowane wsparcie stanowi pomoc publiczną, a także czy istnieje obowiązek jego notyfikacji KE. Konieczne jest przy tym przekazanie takiemu podmiotowi zarówno planu restrukturyzacyjnego, jak i testu prywatnego inwestora i wierzyciela – tak jak w obecnie obowiązujących przepisach.

Art. 1 pkt 39 projektu (art. 280 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowany przepis ma podobny cel do regulacji zawartej w art. 211b. Regulacja ta ma nadać odpowiednią dynamikę postępowaniu, wymuszając na doradcy restrukturyzacyjnym przygotowanie i dostarczenie wierzycielom kluczowych dla postępowania dokumentów, w tym wycen zawartych w teście zaspokojenia, co należy łączyć z regulacją zawartą w art. 10a, art. 164 ust. 3a, art. 165 ust. 2 oraz art. 119 ust. 3. W odniesieniu do ust. 1 termin ten został wydłużony do jednego miesiąca, gdyż w praktyce termin 2 tygodni był w dużej części przypadków niedotrzymywany z obiektywnych powodów.

W przypadku wniesienia zastrzeżeń przez uczestników postępowania co do dokumentów, o których mowa w ust. 1, nadzorca sądowy w terminie dwóch tygodni uwzględnia zastrzeżenia i dokonuje zmian w dokumentach, do których złożono zastrzeżenia, lub składa do akt oświadczenie o nieuwzględnieniu zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Złożenie takiego oświadczenia wraz z uzasadnieniem ma na celu umożliwienie sądowi dokonania oceny prawidłowości całej procedury. Informacja ta jest istotna na dalszych etapach postępowania.

Art. 1 pkt 40 projektu (art. 320 Prawa restrukturyzacyjnego)

Projektowany przepis ma podobny cel do regulacji zawartej w art. 211b. Regulacja ta ma nadać odpowiednią dynamikę postępowaniu, wymuszając na doradcy restrukturyzacyjnym

przygotowanie i dostarczenie wierzycielom kluczowych dla postępowania dokumentów, w tym wycen zawartych w teście zaspokojenia, co należy łączyć z regulacją zawartą w art. 10a, art. 164 ust. 3a, art. 165 ust. 2 oraz art. 119 ust. 3. W odniesieniu do ust. 1 termin ten został wydłużonych do jednego miesiąca, gdyż w praktyce termin 2 tygodni był w dużej części przypadków niedotrzymywany z obiektywnych powodów.

W przypadku wniesienia zastrzeżeń przez uczestników postępowania do dokumentów, o których mowa w ust. 1, zarządca w terminie dwóch tygodni uwzględni zastrzeżenia i dokonuje zmian w dokumentach, do których złożono zastrzeżenia, lub składa do akt oświadczenie o nieuwzględnieniu zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Złożenie takiego oświadczenia wraz uzasadnieniem ma na celu umożliwienie sądowi dokonania oceny prawidłowości całej procedury. Informacja ta jest istotna na dalszych etapach postępowania.

Art. 2 pkt 1 projektu (dodanie odnośnika nr 1 do tytułu ustawy)

Projektowany przepis modyfikuje odnośnik nr 1 do tytułu ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, co związane jest z koniecznością uwzględnienia w jego treści pkt 3 informującego o tym, że ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniająca dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości) (Dz. Urz. UE L 172 z 26.06.2019, str. 18 oraz Dz. Urz. UE L 43 z 24.02.2022, str. 93).

Art. 2 pkt 2 projektu (zmiana art. 9a Prawa upadłościowego)

Regulacja ta ma na celu usunięcie wątpliwości interpretacyjnych przepisu w odniesieniu do postępowania o zatwierdzenie układu. Jak wynika bowiem z obecnej treści art. 9a, nie można ogłosić upadłości dłużnika w okresie od otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego do jego zakończenia lub prawomocnego umorzenia. Jednak wobec niejednoznacznego brzmienia art. 189 ust. 2 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2024 r. poz. 1428), mówiącego o dniu otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego w relacji do postępowania o zatwierdzenie układu, powstały rozbieżne stanowiska co do stosowania art. 9a ustawy – Prawo upadłościowe, w postępowaniu o zatwierdzenie układu. Nie jest obecnie jasne od kiedy nie można ogłosić upadłości dłużnika w ramach postępowania o zatwierdzenie

układu – od obwieszczenia o dniu układowym, czy też od złożenia wniosku o zatwierdzenie układu.

W ust. 2 projektowanego przepisu przewiduje się zatem rozwiązanie ww. problemu przez wyraźne doprecyzowanie, iż nie można ogłosić upadłości w okresie od obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego w postępowaniu o zatwierdzenie układu do umorzenia postępowania o zatwierdzenie układu lub do dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie układu do sądu. W przypadku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, rozpoznanie zostaje wstrzymane do dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie układu.

Art. 3 pkt 1 projektu (dodanie odnośnika nr 2 do tytułu ustawy o Krajowym Rejestrze Zadłużonych)

Projektowany przepis modyfikuje odnośnik nr 1 do tytułu ustawy z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1909), co związane jest z koniecznością uwzględnienia w jego treści informacji o tym, że ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniająca dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości) (Dz. Urz. UE L 172 z 26.06.2019, str. 18 oraz Dz. Urz. UE L 43 z 24.02.2022, str. 93).

Art. 3 pkt 2 projektu (dodanie art. 12a w ustawie o Krajowym Rejestrze Zadłużonych)

Projektowany przepis art. 12a stanowi implementację art. 29 dyrektywy 2019/1023, nakazującego państwom członkowskim gromadzenie, przechowywanie, agregowanie i przekazywanie Komisji Europejskiej danych dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności oraz umorzenia długów, jak również danych dotyczących liczby dłużników objętych postępowaniami restrukturyzacyjnymi lub postępowaniami upadłościowymi. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres tych danych oraz sposób ich gromadzenia, przechowywania i udostępniania. Należy zwrócić uwagę, że nie zostały jeszcze wydane przepisy wykonawcze, o których mowa w art. 29 ust. 7 dyrektywy 2019/1023.

W ust. 1 zawarto zakres danych, które gromadzić, przechowywać, agregować oraz udostępniać Komisji Europejskiej będzie obowiązany Minister Sprawiedliwości, tj. dane o:

1) liczbie wniosków restrukturyzacyjnych, obwieszczeń o ustaleniu dnia układowego, wniosków o otwarcie postępowania o zawarcie układu na zgromadzeniu wierzycieli, wniosków o ogłoszenie upadłości, wniosków o uznanie orzeczenia o wszczęciu zagranicznego postępowania upadłościowego i wniosków o wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego oraz średnim czasie ich rozpoznania;

2) liczbie ogłoszonych upadłości, wszczętych wtórnych postępowań upadłościowych, otwartych postępowań restrukturyzacyjnych, postępowań o zawarcie układu na zgromadzeniu wierzycieli oraz o średnim czasie ich trwania;

3) liczbie umorzonych, zakończonych i uchylonych postępowań upadłościowych, liczbie prawomocnych postanowień o uchyleniu skutków dokonania obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego oraz o liczbie zakończonych oraz umorzonych postępowań restrukturyzacyjnych;

4) liczbie prawomocnych postanowień o oddaleniu albo odrzuceniu wniosków, o których mowa w pkt 1, albo o umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania takich wniosków;

5) liczbie prawomocnych postanowień o oddaleniu albo odrzuceniu wniosku o uznanie orzeczenia o wszczęciu zagranicznego postępowania upadłościowego albo o umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania takiego wniosku;

6) liczbie dłużników, którzy zostali objęci postępowaniami restrukturyzacyjnymi lub postępowaniami upadłościowymi, i w przypadku których w trzyletnim okresie poprzedzającym złożenie wniosku lub wszczęcie takich postępowań zatwierdzono układ w ramach wcześniejszego postępowania restrukturyzacyjnego.

W ust. 2 wskazano kryteria, w podziale na które dane będą gromadzone, przechowywane i agregowane, tj. kryterium:

1) wielkości dłużników, którzy nie są osobami fizycznymi,

2) tego, czy dłużnicy, którzy są objęci postępowaniami upadłościowymi albo restrukturyzacyjnymi, są osobami fizycznymi, osobami prawnymi albo jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej, którym ustawa przyznaje zdolność prawną, oraz

3) tego, czy postępowania prowadzące do umorzenia długów dotyczą tylko przedsiębiorców czy wszystkich osób fizycznych.

W ust. 3 uregulowano, że dane, o których mowa w ust. 1, udostępnia się Komisji Europejskiej, przy użyciu standardowego formularza przekazywania danych, w terminie do dnia 31 grudnia roku kalendarzowego następującego po roku, w którym je zgromadzono.

Natomiast w ust. 4 zawarto upoważnienie dla Ministra Sprawiedliwości do określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółowego sposobu gromadzenia, przechowywania, agregowania i udostępniania danych, o których mowa w ust. 1, według kryteriów, o których mowa w ust. 2, mając na uwadze konieczność zapewnienia zupełności i spójności udostępnianych danych, konieczność zapewnienia transparentności gromadzonych, przechowywanych, agregowanych i udostępnianych danych, a także konieczność zapewnienia bezpieczeństwa gromadzenia, przechowywania i udostępniania danych.

III. Przepisy przejściowe

Art. 4 projektu

W projektowanym art. 4 wyrażona została zasada, że w sprawach wszczętych przed wejściem w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Regulacja ta odnosi się do wniosków o ogłoszenie upadłości, wniosków o uznanie orzeczenia o wszczęciu zagranicznego postępowania upadłościowego, wniosków restrukturyzacyjnych lub wniosków o stwierdzenie wykonania, zmianę albo uchylenie układu, sytuacji gdy doszło do ustalenia dnia układowego w rozumieniu art. 211 ust. 1, gdyż w ramach tych regulacji możliwe jest stosowanie przepisów Prawa restrukturyzacyjnego, związanych z przeprowadzeniem zgromadzenia wierzycieli oraz przyjęciem układu.

Art. 5 projektu

W projektowanym art. 5 zawarto przepis przejściowy wskazujący, że przepis art. 12a ustawy zmienianej w art. 3 stosuje się od pierwszego dnia roku kalendarzowego następującego po dniu rozpoczęcia stosowania aktów wykonawczych, o których mowa w art. 29 ust. 7 dyrektywy o restrukturyzacji i upadłości, co spowodowane jest faktem, że nie zostały jeszcze wydane przepisy wykonawcze, o których mowa w art. 29 ust. 7 dyrektywy 2019/1023.

Art. 6 projektu

Proponowany termin wejścia w życie ustawy, w zakresie przepisów implementujących dyrektywę 2019/1023, wynika z art. 34 dyrektywy 2019/1023.

Zgodnie z nim państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania dyrektywy 2019/1023 do dnia 17 lipca 2021 r.

Rzeczpospolita Polska, korzystając z uprawnienia przewidzianego w art. 34 ust. 2 dyrektywy 2019/1023, skorzystała z przedłużenia o rok okresu przewidzianego na transpozycję dyrektywy 2019/1023 do polskiego porządku prawnego, o czym powiadomiła Komisję Europejską w przepisany terminie. Tym samym termin na implementowanie dyrektywy 2019/1023 uległ przedłużeniu do dnia 17 lipca 2022 r. Projekt przewiduje 14-dniowy okres *vacatio legis*.

IV. Kwestie dodatkowe

Przewiduje się, że ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie dotyczy funkcjonowania samorządu terytorialnego oraz nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami dotyczącymi funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

Projekt ustawy wpływa pozytywnie na mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców i jest zgodny z przepisami ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236, z późn. zm.).

Osiągnięcie celu ustawy nie jest możliwe za pomocą innych środków.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.) i nie podlega notyfikacji w trybie przewidzianym w tym rozporządzeniu.

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt ustawy, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248, z późn. zm.) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów

(M.P. z 2024 r. poz. 806, z późn. zm.), został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji.

W celu spełnienia wymogu, o którym mowa w § 42 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów, projekt został skierowany do Koordynatora OSR.

Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo restrukturyzacyjne oraz niektórych innych ustaw. Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Sprawiedliwości Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu <u>Pod względem legislacyjnym:</u> Arkadiusz Myrcha, Sekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Kontakt do opiekuna projektu <u>Opiekun legislacyjny:</u> Łukasz Paszka, Zastępca Dyrektora Departamentu Legislacyjnego e-mail: sekretariat.dl@ms.gov.pl; tel. 22 52 12 764 Leszek Wójcik, główny specjalista, Departament Legislacyjny e-mail: leszek.wojcik@ms.gov.pl; tel. 22 52 12 229	Data sporządzenia 5 maja 2025 r. Źródło: Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości) (Dz. Urz. UE L 172 z 26.06.2019, str. 18 oraz Dz. Urz. UE L 43 z 24.02.2022, str. 93). Nr w Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów: UC43
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Celem projektu jest dopełnienie implementacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości).

Dyrektywa 2019/1023 ma na celu **ujednolicenie regulacji dotyczących postępowań restrukturyzacyjnych** w krajach członkowskich w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Postępowanie restrukturyzacyjne ma umożliwić przedsiębiorcom znajdującym się w trudnej sytuacji kontynuowanie prowadzonej działalności oraz przeciwdziałać likwidacji miejsc pracy.

Ponadto założeniem dyrektywy jest także **określenie przesłanek determinujących jak najszybsze podjęcie działań służących ustaleniu trudności przedsiębiorcy związanych z płynnością finansową, a następnie odpowiednich działań naprawczych**, o ile są one możliwe i słuszne. W przeciwnym razie, zasadne będzie podjęcie działań zmierzających do jak najszybszej likwidacji przedsiębiorcy, z zachowaniem praw wierzycieli, tj. zaspokojenie ich roszczeń w sposób rzetelny i w możliwie największym zakresie, równomiernie oraz w najszybszym terminie.

Kolejnym celem, zakładanym przez ustawodawcę unijnego, jest **zmniejszenie różnic istniejących między państwami członkowskimi, utrudniających wczesną restrukturyzację rentownych dłużników znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej oraz możliwość umorzenia długów dla uczciwych przedsiębiorców**. Szybkie wykluczenie z rynku nierentownych przedsiębiorstw, które nie mają szans na przetrwanie, pozwoli bowiem na uniknięcie dalszych strat, do zwiększenia których mogłyby się przyczynić wysiłki podjęte w celu restrukturyzacji takiego przedsiębiorstwa.

Dążenie do harmonizacji przepisów dotyczących restrukturyzacji zapobiegawczej w państwach członkowskich jest również podyktowane transgranicznym charakterem prowadzenia działalności gospodarczej w Unii Europejskiej. Rynek wewnętrzny, na którym istnieje swobodny przepływ towarów, usług, kapitału i pracowników i który ma coraz silniejszy wymiar cyfrowy, oznacza, że bardzo niewiele przedsiębiorstw zachowuje czysto narodowy charakter, jeżeli wziąć pod uwagę wszystkie istotne czynniki, takie jak: baza klientów, łańcuch dostaw, zakres działalności, baza inwestorów i baza kapitałowa. Nawet niewypłacalność o charakterze czysto krajowym może mieć wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego przez tzw. efekt domina, kiedy niewypłacalność jednego dłużnika może powodować niewypłacalność kolejnych przedsiębiorstw w łańcuchu dostaw.

Jednym z kluczowych elementów przewidzianych w dyrektywie 2019/1023 jest kwestia umorzenia długów przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 20 ust. 1 dyrektywy państwa członkowskie zapewniają, aby **niewypłacalni**

przedsiębiorcy mieli dostęp do co najmniej jednego rodzaju postępowania, które może prowadzić do całkowitego umorzenia długów.

Dyrektywa 2019/1023 w znacznej mierze znajduje już odzwierciedlenie w przepisach ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2024 r. poz. 1428) oraz ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2025 r. poz. 614), jednak niezbędne jest usunięcie możliwych wątpliwości interpretacyjnych oraz zapewnienie spójności przepisów dotyczących różnych typów postępowań restrukturyzacyjnych. W szczególności jednak niezbędna jest pełna implementacja części jej przepisów dotyczących m.in. **uregulowania w zakresie zatwierdzenia planu restrukturyzacji wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli („cramdown”)**, tak aby umożliwić efektywne przeprowadzenie postępowania restrukturyzacyjnego, jak również kwestii **sporządzenia już na początku postępowania testu zaspokojenia, zawierającego projekcję wartości majątku dłużnika przy założeniu różnych scenariuszy sytuacji**, w których może znaleźć się dłużnik, a co będzie miało bezpośredni wpływ na stopień zaspokojenia wierzycieli (z obowiązku złożenia testu zaspokojenia zwolnieni będą mikroprzedsiębiorcy).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Projekt ustawy opiera się na założeniu wprowadzania jedynie takich zmian w obecnie obowiązujących regulacjach, które są konieczne dla stwierdzenia pełnej transpozycji dyrektywy. Poniżej wyszczególnione zostały najważniejsze zmiany zawarte w ustawie z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne.

Rozszerzenie katalogu dokumentów dołączanych przez dłużnika do wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego, m.in. o informacje dotyczące wpływu otwarcia tego postępowania na zatrudnienie w przedsiębiorstwie dłużnika.

Zmiana projektowana w art. 1 pkt 3 lit. a tiret pierwsze projektu (zmiana pkt 4 w art. 10 ust. 1 ustawy – Prawo restrukturyzacyjne) zawiera wskazanie obligatoryjnych informacji, jakie mają być zawarte w planie restrukturyzacji przedkładanym przez dłużnika. W obecnym stanie prawnym art. 10 Prawa restrukturyzacyjnego nie zawiera obowiązku wskazania w tym dokumencie skutków, jakie postępowanie restrukturyzacyjne będzie wywoływać w zakresie zatrudnienia w przedsiębiorstwie dłużnika, ustaleń dotyczących informowania przedstawicieli pracowników o możliwych skutkach postępowania restrukturyzacyjnego oraz przeprowadzania z nimi konsultacji. Projektowana zmiana spowoduje dodanie tych informacji do obowiązkowego zakresu planu restrukturyzacyjnego.

Zmiana projektowana w art. 1 pkt 3 lit. a tiret drugie projektu (dodanie pkt 8a w art. 10 ust. 1 ustawy – Prawo restrukturyzacyjne) rozszerza katalog informacji, które powinny być zawarte w planie restrukturyzacyjnym, o zestawienie aktywów i pasywów dłużnika wraz ze wskazaniem szacunkowej wartości aktywów oraz opis sytuacji ekonomicznej dłużnika i sytuacji jego pracowników. Przy czym, przez sformułowanie „sytuacja pracowników” należy rozumieć wszelkie okoliczności dotyczące sytuacji pracownika w danym przedsiębiorstwie, na które będą oddziaływały proponowane w planie restrukturyzacyjnym środki restrukturyzacyjne, w tym propozycje układowe.

Wprowadzenie obowiązku wskazania w opisie przedsiębiorstwa informacji o tym, czy dłużnik jest mikro-, małym- lub średnim przedsiębiorcą

Zmiana proponowana w art. 1 pkt 3 lit. b projektu (dodanie w art. 10 ustawy – Prawo restrukturyzacyjne ust. 2a) jest uzasadniona tym, że zgodnie z dyrektywą 2019/1023 państwa członkowskie są zobowiązane do gromadzenia i agregowania danych dotyczących postępowań obejmujących restrukturyzację, niewypłacalność i umorzenie długów, w tym danych dotyczących wielkości dłużnika. Wprowadzenie obowiązku wskazania w opisie przedsiębiorstwa informacji o tym, czy dłużnik jest mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą lub średnim przedsiębiorcą, umożliwi Rzeczypospolitej Polskiej prawidłowe wykonanie obowiązków związanych z monitorowaniem postępowań dotyczących restrukturyzacji.

Obowiązek przygotowania testu zaspokojenia na początku postępowania restrukturyzacyjnego

Proponowany art. 1 pkt 4 (nowy art. 10a Prawa restrukturyzacyjnego) wiąże się ściśle z regulacjami, które umożliwiają wierzycielom kwestionowanie zasadności zawarcia układu, a z drugiej strony pozwalają dłużnikowi na wystąpienie do sądu o jego zatwierdzenie wbrew sprzeciwowi części grup wierzycieli w trybie mechanizmu *cramdown*. Aby umożliwić odpowiednią kontrolę ekonomicznej zasadności prowadzenia postępowania restrukturyzacyjnego konieczne było zaprojektowanie czynności, które powinny poprzedzać ewentualną sądową kontrolę spełnienia zasady ochrony najlepszych interesów wierzycieli albo możliwości zastosowania mechanizmu *cramdown*. Chodziło także o to, aby spór

dotyczący wycen nie był przesunięty na koniec postępowania, ale by wierzyciele, już przed głosowaniem nad układem, mogli dysponować materiałami pozwalającymi na podjęcie świadomej decyzji co do głosowania za lub przeciw, ewentualnie mogli zaproponować alternatywne rozwiązania wobec propozycji układowych dłużnika lub nadzorcy.

Podstawowym dokumentem umożliwiającym realizację założonych celów jest test zaspokojenia, sporządzany już na początku postępowania, zawierający projekcję wartości majątku dłużnika przy założeniu różnych scenariuszy, w których może znaleźć się dłużnik, a co będzie miało bezpośredni wpływ na stopień zaspokojenia wierzycieli.

Test zaspokojenia zawiera następujące informacje:

- wycenę wskazującą metody i założenia przyjęte w trakcie jej sporządzania, która obejmuje:
 - a) wartość przedsiębiorstwa dłużnika przy założeniu realizacji planu restrukturyzacyjnego i kontynuacji działalności gospodarczej,
 - b) wartość majątku dłużnika przy założeniu ogłoszenia jego upadłości i sprzedaży przedsiębiorstwa jako całości oraz odstąpienia od sprzedaży przedsiębiorstwa jako całości i sprzedaży poszczególnych składników majątku.
- informację o przewidywanym stopniu zaspokojenia wierzycieli, których wierzytelności są objęte układem, w postępowaniu upadłościowym, które byłoby prowadzone wobec dłużnika,
- ocenę, czy wierzytelności objęte układem będą zaspokojone w wyższym stopniu w przypadku zawarcia i wykonania układu, czy w postępowaniu upadłościowym.

Chcąc ograniczyć podstawy do kwestionowania przygotowanych wycen na późniejszym etapie postępowania przewidziano, że zawarcie umowy z ekspertem na wykonanie testu zaspokojenia będzie możliwe bezpośrednio przez nadzorcę, za zgodą dłużnika, albo zarządcę (podobnie jak przygotowanie planu restrukturyzacyjnego czy wyceny na żądanie sądu).

Testu zaspokojenia nie trzeba będzie jednak sporządzać w postępowaniach restrukturyzacyjnych, dotyczących mikroprzedsiębiorców.

Modyfikacja mechanizmu zatwierdzania układu wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli

Zmiana projektowana w art. 119 ust. 3 Prawa restrukturyzacyjnego (pkt 11 projektu) stanowi transpozycję mechanizmu zatwierdzania układu wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli (mechanizm *cramdown*), pozwalającej sądowi na zatwierdzenie układu, który nie uzyskał poparcia wszystkich grup wierzycieli. Rozwiązanie to jest kluczowe dla zapewnienia efektywności procedur restrukturyzacyjnych przy utrzymaniu odpowiedniej ochrony wierzycieli uprzywilejowanych.

Istota proponowanego rozwiązania polega na przyjęciu, że w przypadku braku większości do przyjęcia układu w każdej grupie wierzycieli, sąd będzie mógł stwierdzić przyjęcie układu na wniosek dłużnika lub za jego zgodą, jeżeli:

- większość grup wierzycieli głosowała za układem, w tym co najmniej jedna grupa wierzycieli zabezpieczonych rzeczowo lub wierzycieli o wyższym stopniu zaspokojenia od wierzycieli kat. II z regulacji prawa upadłościowego, przy czym za przyjęciem układu głosowali wierzyciele mający łącznie co najmniej połowę sumy wierzytelności przysługujących głosującym wierzycielom, a w przypadku niespełnienia tego warunku,
- za przyjęciem układu głosowała co najmniej jedna grupa wierzycieli należąca do tych kategorii wierzycieli, którzy w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego otrzymaliby jakiekolwiek zaspokojenie, przy zastosowaniu wyceny zakładającej kontynuację działalności przedsiębiorstwa dłużnika, przy czym za przyjęciem układu głosowali wierzyciele mający łącznie co najmniej połowę sumy wierzytelności przysługujących głosującym wierzycielom.

Mając na uwadze, że przyjęcie układu wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli oraz w przypadku przedstawienia zarzutu naruszenia słusznym interesów wierzycieli wymaga wyceny przedsiębiorstwa dłużnika, co w praktyce może znacznie wydłużyć czas postępowania, za niezbędne uznano jak najszybsze opracowanie wycen, tak aby uczestnicy postępowania mogli ocenić opłacalność przyjęcia układu w ramach planu restrukturyzacyjnego dłużnika.

Proponuje się, aby test zaspokojenia zawierał taką wycenę w trzech wariantach – to jest w przypadku realizacji planu restrukturyzacyjnego, w przypadku sprzedaży przedsiębiorstwa w postępowaniu upadłościowym oraz w przypadku

sprzedaży poszczególnych składników przedsiębiorstwa. Wymóg przedstawienia trzech wycen, w tym dwóch o charakterze prognozy ma pozwolić wierzycielom realnie ocenić korzyści wynikające z przyjęcia układu.

Objęcie układem z mocy prawa wierzytelności zabezpieczonych rzeczowo

Wobec przewidzianego w prawie polskim odrębnego traktowania wierzycieli zabezpieczonych rzeczowo w postępowaniu upadłościowym oraz wprowadzonego dyrektywą obowiązku objęcia układem także tego typu wierzytelności, konieczne jest uregulowanie sposobów restrukturyzacji wierzytelności zabezpieczonych w ramach postępowań restrukturyzacyjnych. Rozwiązanie zawarte w projektowanym pkt 17 (nowy art. 161a ust. 1 i 2 Prawa restrukturyzacyjnego) ma zapewnić właściwą ochronę interesów tej kategorii wierzycieli, tak by ewentualne przyjęcie propozycji układowych wbrew zgodzie wierzycieli zabezpieczonych, nie wiązało się ze zmianą sposobu zaspokojenia, na którą nie wyrazili oni zgody.

W ust. 3 i 4 art. 161a przewiduje się z kolei możliwość dokonania, za zgodą wierzyciela, sprzedaży przedmiotu zabezpieczenia wierzytelności lub jego zmianę. Sprzedaży dokonuje nadzorca wykonania układu lub zarządca przymusowy. Regulacje te dają dużą elastyczność w prowadzeniu negocjacji dłużnika z wierzycielami i pozwalają na zawarcie układu także w przypadku, gdy sama działalność gospodarcza w całości lub części nie może być kontynuowana. Tym samym, zakłada się, że proponowane rozwiązanie pozwoli na zakończenie postępowania restrukturyzacyjnego, bez konieczności otwierania postępowania upadłościowego. W zakresie przedmiotowej sprzedaży nadzorca wykonania układu lub zarządca przymusowy działa w imieniu własnym na rachunek dłużnika.

Ochrona danych osobowych

Z art. 29 dyrektywy nie wynika, aby dane, które będą podlegać gromadzeniu, przechowywaniu i udostępnianiu, miały mieć inny charakter niż dane statystyczne. Tym samym w projektowanej ustawie, w art. 12a planowanym do uwzględnienia w ramach ustawy z dnia 6 grudnia 2018 r o Krajowym Rejestrze Zadłużonych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1909) (art. 3 pkt 2 projektu) nie wskazuje się zakresu danych osobowych podlegających gromadzeniu.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Jednym z założeń przedmiotowego projektu jest pełna transpozycja dyrektywy 2019/1023, w związku z tym niecelowe jest przeprowadzanie analizy rozwiązań w innych krajach członkowskich UE. Bowiem zgodnie z art. 288 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dyrektywa wiąże każde państwo członkowskie, do którego jest kierowana, w odniesieniu do rezultatu, który ma być osiągnięty, pozostawia jednak organom krajowym swobodę wyboru formy i środków. Taki charakter ma także analizowana dyrektywa 2019/1023.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Minister Sprawiedliwości	1		Obowiązek określenia w drodze rozporządzenia szczegółowego zakresu danych przekazywanych Komisji Europejskiej dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności oraz umorzenia długów, jak również danych dotyczących liczby dłużników objętych postępowaniami restrukturyzacyjnymi lub postępowaniami upadłościowymi, a także sposobu ich gromadzenia, przechowywania i udostępniania.
Ministerstwo Sprawiedliwości	1		Obowiązek gromadzenia, przechowywania i przekazywania Komisji Europejskiej danych dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności oraz umorzenia długów, jak również danych dotyczących liczby dłużników objętych postępowaniami restrukturyzacyjnymi lub postępowaniami upadłościowymi.

Dłużnicy (i wierzyciele)	ok. 324 tys. firm – stan na I kw. 2024 r.	Rejestr Dłużników BIG InfoMonitor ¹	Rozszerzenie zakresu informacji zawartych w planie restrukturyzacyjnym m.in. o dane dotyczące: - o wpływu postępowania na zatrudnienie w przedsiębiorstwie dłużnika, - o zestawienia aktywów (wraz ze wskazaniem wartości) i pasywów dłużnika oraz opis sytuacji ekonomicznej dłużnika i sytuacji jego pracowników, - o informacji o wielkości przedsiębiorstwa, - o informacji w zakresie przeprowadzania konsultacji z pracownikami. Obowiązek przygotowania testu zaspokojenia, zawierającego projekcję wartości majątku dłużnika przy założeniu różnych scenariuszy, tj. w przypadku: - o realizacji planu restrukturyzacyjnego, - o sprzedaży przedsiębiorstwa w postępowaniu upadłościowym, - o sprzedaży poszczególnych składników przedsiębiorstwa. Test zaspokojenia przygotowuje się na początku postępowania restrukturyzacyjnego.
Nadzorca lub zarządca w postępowaniu restrukturyzacyjnym	ok. 1900 – Lista Doradców Restrukturyzacyjnych w Polsce	Ministerstwo Sprawiedliwości	Zawieranie umów z ekspertami na wykonanie testu zaspokojenia – bezpośrednio przez nadzorcę, za zgodą dłużnika, albo zarządcę.
Sądy upadłościowe	30	Ministerstwo Sprawiedliwości	Możliwość zatwierdzenia układu, w sytuacji braku większości do przyjęcia układu w każdej grupie wierzycieli. Sąd będzie mógł stwierdzić przyjęcie układu na wniosek dłużnika lub za jego zgodą.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248, z późn. zm.) w związku z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806, z późn. zm.) projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt ustawy został przekazany w ramach opiniowania do opinii Rady Dialogu Społecznego, związków zawodowych oraz organizacji pracodawców:

- 1) Radzie Dialogu Społecznego (rds@cpsdialog.gov.pl);
- 2) Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” (legislacja@solidarność.org.pl);

¹ Według danych widocznych w Rejestrze Dłużników BIG InfoMonitor oraz w bazie informacji kredytowych BIK. Wskazane w tabeli powyżej dane wskazują, że 5 % biznesów z różnych sektorów rynku jest już wpisana do Rejestru Dłużników BIG InfoMonitor i nie spłaca kredytów.

- 3) Forum Związków Zawodowych (biuro@fzz.org.pl);
- 4) Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych (opzz@opzz.org.pl);
- 5) Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność 80” (kk@solidarnosc80.pl);
- 6) Związkowi Przedsiębiorców i Pracodawców (biuro@zpp.net.pl);
- 7) Konfederacji Lewiatan (recepja@lewiatan.org);
- 8) Pracodawcom Rzeczypospolitej Polskiej (sekretariat@pracodawcyrp.pl);
- 9) Związkowi Pracodawców Business Centre Club (biuro@bcc.org.pl);
- 10) Związkowi Rzemiosła Polskiego (zrp@zrp.pl);
- 11) Federacji Przedsiębiorców Polskich (biuro@federacjapredsiobiorcow.pl);
- 12) Polskiej Organizacja Handlu i Dystrybucji (pohid@pohid.pl);
- 13) Polskiemu Towarzystwu Gospodarczemu (biuro@iptg.pl);
- 14) Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia „Porozumienie Zielonogórskie” (biuro.pz@op.pl).

Projekt ustawy został przekazany w ramach opiniowania do następujących podmiotów:

- 1) Prezesi Sądów Apelacyjnych;
- 2) Prokurator Krajowy;
- 3) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów;
- 4) Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców;
- 5) Rzecznik Praw Obywatelskich;
- 6) Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych;
- 7) Krajowa Rada Sądownictwa;
- 8) Prezes Sądu Najwyższego;
- 9) Prezes Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Projekt ustawy został przekazany w ramach konsultacji publicznych do następujących podmiotów:

- 1) Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych;
- 2) INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda;
- 3) Ogólnopolska Federacja Stowarzyszeń Syndyków i Likwidatorów;
- 4) Stowarzyszenie Praktyków Restrukturyzacji;
- 5) Związek Banków Polskich;
- 6) Krajowa Kasa SKOK;
- 7) Krajowa Izba Gospodarcza;
- 8) Krajowa Izba Radów Prawnych;
- 9) Naczelna Rada Adwokacka;
- 10) Fundacja Małych i Średnich Przedsiębiorstw.

Omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych i opiniowania oraz informacje o okresie ich przeprowadzenia i terminie wyznaczonym do zajęcia stanowiska zawiera raport z konsultacji.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2025 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0 (2025)	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

budżet państwa		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Źródła finansowania		Projektowana regulacja nie spowoduje skutków finansowych dla sektora finansów publicznych, w tym zwiększenia wydatków lub zmniejszenia dochodów budżetu państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego, w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów.										
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Proponowane brzmienie przepisów nie generuje dodatkowych kosztów na rzecz systemu Krajowy Rejestr Zadłużonych.										
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)				
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2025 r.)	duże przedsiębiorstwa											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe											
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Stosownie do art. 66 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236, z późn. zm.), należy podkreślić, że zawarte w projekcie regulacje będą miały wpływ na działalność mikro-, małych i średnich przedsiębiorców. Postępowanie restrukturyzacyjne ma umożliwić przedsiębiorcom znajdującym się w trudnej sytuacji kontynuowanie prowadzonej działalności oraz przeciwdziałać likwidacji miejsc pracy. Proponuje się, aby test zaspokojenia zawierał wycenę w trzech wariantach – to jest w przypadku realizacji planu restrukturyzacyjnego, w przypadku sprzedaży przedsiębiorstwa w postępowaniu upadłościowym oraz w przypadku sprzedaży poszczególnych składników przedsiębiorstwa. Propozycja ta nie wymaga, aby wycena była przygotowana przez biegłego, ale nadzorca lub zarządca będzie mógł skorzystać z pomocy osób trzecich, tak aby ograniczyć podstawy do kwestionowania przygotowanych wycen na późniejszym etapie postępowania. Wprowadzenie obowiązku wskazania w opisie przedsiębiorstwa informacji o tym, czy dłużnik jest mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą lub średnim przedsiębiorcą, umożliwi Rzeczypospolitej Polskiej prawidłowe wykonanie obowiązków związanych z monitorowaniem postępowań dotyczących restrukturyzacji, nałożonych przez dyrektywę. Z kolei zmiana dokonywana przez dodanie ust. 2b ma na celu uproszczenie procedury składania wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego dla mikroprzedsiębiorców, dla których przygotowanie szczegółowego opisu przedsiębiorstwa, o jego zdolnościach produkcyjnych oraz opis metod i źródeł finansowania może być poważną przeszkodą dla złożenia wniosku o otwarcie postępowania										
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											

		restrukturyzacyjnego w momencie wystąpienia pierwszych sygnałów o zagrożeniu takiego dłużnika niewypłacalnością. Wyłączono konieczność przedstawiania testu zaspokojenia przez przedsiębiorców będących mikroprzedsiębiorcami. Projektowane zmiany nie będą oddziaływać na finansowanie podmiotów gospodarczych przez instytucje finansowe, w związku z czym aspekt ten został pominięty w OSR.
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe, w tym osoby starsze i z niepełnosprawnością	Brak wpływu.

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	
--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Komentarz:

Obowiązek gromadzenia, przechowywania i przekazywania Komisji Europejskiej danych dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności oraz umorzenia długów, jak również danych dotyczących liczby dłużników objętych postępowaniami restrukturyzacyjnymi lub postępowaniami upadłościowymi.

Rozszerzenie katalogu dokumentów dołączanych przez dłużnika do wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego, m.in. o informacje dotyczące wpływu otwarcia tego postępowania na zatrudnienie w przedsiębiorstwie dłużnika, czy informacji o wielkości przedsiębiorstwa.

9. Wpływ na rynek pracy

Umożliwienie wczesnej i efektywnej restrukturyzacji rentownym dłużnikom znajdującym się w trudnej sytuacji finansowej oraz możliwość umorzenia długów dla uczciwych przedsiębiorców.

Zwiększenie praw wierzycieli w ramach postępowań restrukturyzacyjnych, zapewniających wyższy poziom minimalnego zaspokojenia w tych procedurach z zachowaniem sprawności postępowania.

Umożliwienie przedsiębiorcom znajdującym się w trudnej sytuacji kontynuowanie prowadzonej działalności gospodarczej i przeciwdziałanie likwidacji miejsc pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☒ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne: ochrona praw człowieka	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
---	---	---

Omówienie wpływu	Wpływ na sądy upadłościowe opisany został w pkt 4 OSR.
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego	
Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.	
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?	
Zgodnie z projektowanym art. 3 pkt 2 projektu ustawy (dodanie art. 12a w ustawie o Krajowym Rejestrze Zadłużonych), państwa członkowskie są zobowiązane do gromadzenia, przechowywania i przekazywania Komisji Europejskiej danych dotyczących: ○ restrukturyzacji, ○ niewypłacalności, ○ umorzenia długów, ○ liczby dłużników objętych postępowaniami restrukturyzacyjnymi, ○ liczby dłużników objętych postępowaniami upadłościowymi. Dane w powyższym zakresie przekazywane będą do KE corocznie. Dodatkowo, oprócz zbierania ww. danych, prowadzone będą inne działania w zakresie monitorowania działań z zakresu postępowań restrukturyzacyjnych i upadłościowych przedsiębiorstw, tj.: ○ badania aktowe wykonywane na zlecenie Ministerstwa Sprawiedliwości, ○ analiza danych statystycznych uzyskiwanych przez MS na podstawie składanych przez sądy sprawozdań MS-S20UN, ○ monitorowanie danych statystycznych GUS i innych podmiotów, ○ przegląd orzecznictwa w spraw upadłościowych i restrukturyzacyjnych.	
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)	
Brak załączników.	

RAPORT Z KONSULTACJI

projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo restrukturyzacyjne oraz ustawy – Prawo upadłościowe (UC43).

1. Przebieg konsultacji publicznych i opiniowania

W dniu 21 października 2024 r. Minister Sprawiedliwości przekazał do konsultacji publicznych i opiniowania **projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo restrukturyzacyjne oraz ustawy – Prawo upadłościowe (UC43)**. Termin na zgłaszanie uwag w ramach opiniowania i konsultacji publicznych wynosił 7 dni z tym, że w przypadku opiniowania projektu przez Radę Dialogu Społecznego, związki zawodowe oraz organizacje pracodawców, termin na zgłaszanie uwag został wydłużony do 21 dni.

Projekt ustawy został przekazany w ramach konsultacji publicznych do następujących podmiotów:

1. Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych;
2. INSO – Sekcja Prawa Upadłościowego i Restrukturyzacyjnego Instytutu Allerhanda;
3. Ogólnopolska Federacja Stowarzyszeń Syndyków i Likwidatorów;
4. Stowarzyszenie Praktyków Restrukturyzacji;
5. Związek Banków Polskich;
6. Krajowa Kasa SKOK;
7. Krajowa Izba Gospodarcza;
8. Krajowa Izba Radów Prawnych;
9. Naczelna Rada Adwokacka;
10. Fundacja Małych i Średnich Przedsiębiorstw.

Projekt ustawy został przekazany w ramach opiniowania do następujących podmiotów:

1. Sąd Apelacyjny (wszystkie);
2. Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów;
3. Urząd Ochrony Danych Osobowych;
4. Krajowa Rada Sądownictwa;
5. Sąd Najwyższy;
6. Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej;
7. Prokuratura Krajowa;
8. Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców;
9. Rzecznik Praw Obywatelskich.

Projekt ustawy został przekazany w ramach opiniowania do opinii Rady Dialogu Społecznego, związków zawodowych oraz organizacji pracodawców:

1. Rada Dialogu Społecznego;
2. Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność”;
3. Forum Związków Zawodowych;
4. Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych;
5. Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność 80”;
6. Związek Przedsiębiorców i Pracodawców;
7. Konfederacja Lewiatan;
8. Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej;
9. Związek Pracodawców Business Centre Club;
10. Związek Rzemiosła Polskiego;
11. Federacja Przedsiębiorców Polskich;
12. Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji;
13. Polskie Towarzystwo Gospodarcze;
14. Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia „Porozumienie Zielonogórskie”.

2. Omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych i opiniowania

Szczegółowe odniesienia do zgłoszonych uwag znajdują się w tabelach uwag załączonych do Raportu.

3. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym

Projekt ustawy nie wymaga przedłożenia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia.

4. Wskazanie podmiotów, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, wraz ze wskazaniem kolejności dokonania zgłoszeń albo informację o ich braku

Nie odnotowano zgłoszeń zainteresowanych podmiotów w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
-----	---------------------------	--	---------------------------------	---------------

Zestawienie uwag zgłoszonych w trakcie konsultacji publicznych i opiniowania do Uwagi do projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo restrukturyzacyjne oraz ustawy – Prawo upadłościowe (UC43)

Uwagi ogólne

1.	KRAJOWA IZBA RADCÓW PRAWNYCH	Wątpliwość odnośnie Projektu ustawy	Brak wyraźnego wskazania w Projekcie na procedurę restrukturyzacyjną, która podlega prawu UE. We wcześniejszej wersji projektu ustawy implementującej dokonano „podziału” restrukturyzacji na a) restrukturyzację zapobiegawczą i b) restrukturyzacją sanacyjną. Między innymi dzięki temu zabiegowi legislacyjnemu projektodawca zamierzał dokonać wyłączenia postępowania sanacyjnego spod działania dyrektywy 2019/1023. Jednocześnie tamten projekt (podobnie jak czyni to obecny) utrzymywał dotychczasowy dobrostan czterech postępowań restrukturyzacyjnych: • postępowania o zatwierdzenie układu, • przyspieszonego postępowania układowego, • postępowanie układowego, • postępowania sanacyjnego. Powstaje pytanie czy projekt ustawy nie powinien wyrażnie (wprost) wskazywać, w jakim zakresie postępowania restrukturyzacyjne zachowają swoją „krajową” autonomię?	Uwaga nie zostanie uwzględniona Zmiany dokonane w obecnym projekcie wynikają z innej koncepcji transpozycji dyrektywy w stosunku do tej, która była przyjęta przy poprzednim projekcie (UC120 i UC1). W związku z koniecznością pilnego wdrożenia oraz problemów technicznych przy próbie dostosowania wszystkich postępowań restrukturyzacyjnych do modelu z dyrektywy, zdecydowano się na implementację tylko w zakresie postępowania o zatwierdzenie układu. Dyrektywa nie wyklucza takiego sposobu działania
2.	POLSKI ZWIĄZEK ZARZĄDZANIA WIERZYTELNOŚCIAMI	Inne postulaty	Zasadniczo kierunek nowelizacji należy ocenić jako słuszny, aczkolwiek nadal projektowana zmiana nie rozwiewa wątpliwości w postępowaniu o zatwierdzeniu układu [PZU] z obwieszczeniem o dniu układowym - kiedy powinien zostać złożony wniosek o zatwierdzenie układu - czy w terminie 3 miesięcy od ustalenia dnia układowego czy w terminie 4 miesięcy od ustalenia dnia układowego i obwieszczenia o nim. W projektowanym (i obecnym) brzmieniu może dojść bowiem do sytuacji, w której termin 3 miesięcy upłynął, ale nie upłynął termin	Uwaga nie zostanie uwzględniona Projekt ustawy został ograniczony do przepisów wdrażających dyrektywę 2019/1023. W związku z koniecznością pilnego wdrożenia oraz problemów technicznych w zakresie zmian wpływających na zmianę KRZ,

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			4 miesiące, a więc dłużnik będzie korzystał z ochrony wynikającej z obwieszczenia przez 1 miesiąc mimo, że upłynął mu termin 3 miesięczny. Należy postulować poważniejszą zmianę, tj. 1) Postępowanie o zatwierdzenie układu nie może trwać dłużej niż 4 miesiące od jego otwarcia (założenia akt dla postępowania o zatwierdzenie układu) i jeśli wniosek o zatwierdzenie układu nie zostanie złożony w tym czasie to postępowanie o zatwierdzenie układu zostaje zakończone z mocy prawa, 2) obwieszczenie o dniu układowym może zostać dokonane w terminie do 1 miesiąca od dnia otwarcia postępowania o zatwierdzenie układu, 3) skutki obwieszczenia o dniu układowym wygasają wraz z upływem terminu z pkt 1), chyba że w tym terminie złożono wniosek o zatwierdzenie układu. Zdaniem Związku wprowadzenie powyższej zmiany uprości praktykę orzeczniczą, w której obecnie jest rozbieżność co do tego, czy wniosek o zatwierdzenie układu w PZU z obwieszczeniem powinien zostać złożony w terminie 3 czy 4 miesiące (na tej podstawie zapadają odmienne orzeczenia sądowe w zakresie zatwierdzenia układu).	propozycje przepisów (częściowo uwzględnione w poprzednich wersjach projektu UC120 i UC1) będą rozważane w nowym projekcie
3.	SĄD NAJWYŻSZY	Uwagi ogólne	Negatywnie należy ocenić sposób procedowania projektu, gdyż skrócenie terminu opiniowania do 7 dni ogranicza możliwość dogłębnego przeanalizowania zawartych w niej regulacji oraz identyfikację ryzyka. Działanie takie może rodzić negatywne skutki związane z ryzykiem przeoczenia niektórych kwestii oraz prowadzić do obniżenia jakości tworzonego prawa. Negatywnie należy również ocenić fakt, znaczącego przekroczenia terminów transponowania dyrektywy 2019/1023 do polskiego systemu prawnego.	Uwaga nie odnosi się do rozwiązań merytorycznych zawartych w projekcie. Skrócenie terminu uzgodnień do 7 dni od dnia udostępnienia wynikało z pilności procedowania projektu, co jest uzasadnione koniecznością jak najszybszej, pełnej harmonizacji krajowych przepisów

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
-----	---------------------------	--	---------------------------------	---------------

				restrukturyzacyjnych z przepisami unijnymi.
4.	INSO – SEKCJA PRAWA UPADŁOŚCIOWE I RESTRUKTURYZACYJNEGO INSTYTUTU ALLERHANDA	Uwagi ogólne	W porównaniu do poprzednich projektów, niestety zrezygnowano z pewnych korzystnych zmian, mogących wpłynąć na poprawę sytuacji polskiego rynku restrukturyzacyjnego i upadłościowego, w szczególności: 1. W poprzednich projektach znajdowały się postanowienia wprowadzające – pod pewnymi warunkami – skutek sprzedaży egzekucyjnej dla układu likwidacyjnego w restrukturyzacji. Rozwiązanie to w ocenie Sekcji INSO należy przywrócić, ze względu na korzystny wpływ dla wszystkich interesariuszy postępowań, a w tym zwłaszcza inwestorów zainteresowanych nabywaniem aktywów w restrukturyzacji i przez to maksymalizację stopnia zaspokojenia wierzycieli; 2. Rozwiązaniem bardzo pożądanym jest wprowadzenie możliwości korzystania przez syndyków z rachunków powierniczych – co korespondowałoby z uprawnieniami komorników sądowych oraz istotnie ułatwiałoby praktyczny aspekt prowadzenia postępowań upadłościowych, zwłaszcza w obliczu gwałtownie wzrastającej liczby ogłaszanych upadłości konsumenckich i częstym wyznaczaniem jednego doradcy restrukturyzacyjnego (syndyka) do prowadzenia wielu (kilkudziesięciu) postępowań upadłościowych; 3. Celowy wydaje się powrót do projektowanych w poprzednich propozycjach ułatwień i odformalizowania bieżącej komunikacji na linii sąd oraz nadzorcy układu, na wzór art. 152 ust. 3 PU i art. 19 ust. 2 PR; 4. Związek Banków Polskich zaproponował w toku prac legislacyjnych nad poprzednimi projektami, zmianę w Prawie	Propozycje zostaną rozważone w nowym projekcie

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			Bankowym umożliwiającą uchylenie tajemnicy bankowej wobec syndyka, nadzorcy lub zarządcy. Zmiana ta wydaje się potrzebna i niekontrowersyjna, zwłaszcza gdyż była proponowana przez ZBP – organizację zrzeszającą środowiska bankowe w Polsce.	
5.	INSO – SEKCJA PRAWA UPADŁOŚCIOWE GO I RESTRUKTURYZACYJNEGO INSTYTUTU ALLERHANDA	Uwaga ogólna	Podtrzymanie poprzednich postulatów dot. reformy sądów	Propozycje zostaną rozważone w nowym projekcie
6.	PREZES SĄDU APELACYJNEGO (SR W TARNOWIE)	Uwagi ogólne - brak implementacji	Nie nastąpi pełna implementacja Dyrektywy w obszarze art. 25 Dyrektywy, gdyż nie przewidziano rozwiązań umożliwiających prowadzenie tych postępowań restrukturyzacyjnych w sposób efektywny w celu zapewnienia szybkiego rozpatrzenia spraw. Jak wynika z przekazanych dokumentów nie jest planowane żadne wsparcie dla sądów restrukturyzacyjnych, gdyż w tabeli zgodności w art. 25 Dyrektywy odwołano się do już istniejących przepisów Prawa o ustroju sądów powszechnych i Prawa restrukturyzacyjnego, które już obecnie nie zapewniają efektywności i szybkości postępowań restrukturyzacyjnych, a co za tym idzie z pewnością nie nastąpi należyta implementacja Dyrektywy bez istotnych zmian legislacyjnych w tym obszarze.	Propozycje zmian rozważane będą w nowym projekcie
7.	NACZELNA RADA ADWOKACKA (INSTYTUT LEGISLACJI I PRAC	Uwagi ogólne	Propozycja obligatoryjnego podziału wierzycieli na grupy, co umożliwi reprezentację podobnych lub tych samych interesów na podstawie sprawdzalnych kryteriów, przy uwzględnieniu bezwzględnego wyodrębnienia grupy wierzycieli zabezpieczonych od grupy wierzycieli niezabezpieczonych z tym zastrzeżeniem, iż problematyczna pozostanie jednak okoliczność, że przyjęta zasada	Uwaga nie zostanie uwzględniona Należy podkreślić, że wierzyciel rzeczowy ma pierwszeństwo jedynie w zakresie wartości przedmiotu zabezpieczenia. W przypadku redukcji wierzytelności tego

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
	PARLAMENTARNYCH)		bezwzględnego pierwszeństwa może doprowadzić do sytuacji, w której pomimo zgody większości wierzycieli, blokującym wierzycielem będzie wierzyciel zabezpieczony rzeczowo, na którego spłatę 100% należności dłużnik nie będzie posiadał wystarczających środków finansowych	wierzyciela lub jej modyfikacji (wydłużenie okresu spłaty), kluczowe będzie odniesienie się do wyceny przedmiotu zabezpieczenia w przypadku kontynuacji działalności przedsiębiorstwa dłużnika. Zasada <i>relative priority rule</i> dawałaby szansę większej elastyczności, ale w istocie - zasada <i>absolute priority rule</i> nakazuje w tym przypadku zachować 100 % zwrot w zakresie wartości przedmiotu zabezpieczenia. Podobnie zakres zwrotu wartości zabezpieczenia będzie obowiązywał w przypadku <i>relative priority rule</i> . Wierzytelność wykraczająca poza zakres zabezpieczenia będzie podlegać, co do zasady, tej samej kolejności zaspokojenia, co pozostali wierzyciele niezabezpieczeni. W obecnej wersji projektu, większość blokującą uzyska się w przypadku głosowania co najmniej połowy grup, które otrzymałyby cokolwiek w przypadku upadłości. Wobec tego nie można z góry założyć, że taka większość powstanie. Nadto, wierzyciel rzeczowy będzie objęty głosowaniem, o ile jego wierzytelność będzie podlegała jakimkolwiek modyfikacjom.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
8.	PRACODAWCY RP	Propozycja zmian w prawie	W projekcie nie umieszczono propozycji zmiany art. 256 Prawa restrukturyzacyjnego. Wskazany artykuł został zmieniony w 2021 r. i w obecnym brzmieniu przewiduje ochronę stosunków umownych dłużnika w węższym zakresie, niż ten, który przewiduje Dyrektywa. Artykuł 7 ust. 4 Dyrektywy przewiduje wprowadzenie ochrony stosunków umownych przed działaniami wierzycieli (których dotyczy wstrzymanie czynności egzekucyjnych) polegających na: wstrzymywaniu się z wykonaniem, rozwiązaniu, przyspieszeniem wykonania lub w jakichkolwiek innych sposobach dokonywania zmian podstawowych umów wzajemnych podlegających wykonaniu ze szkodą dla dłużnika, w związku z długami, które powstały przed wstrzymaniem czynności egzekucyjnych, wyłącznie z powodu faktu, że długi te nie zostały spłacone przez dłużnika (wierzycielności objęte układem w rozumieniu art. 150 Prawa restrukturyzacyjnego). Artykuł 256 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego w obecnym brzmieniu przewiduje wyłącznie zakaz wypowiedziania umów objętych ochroną. Zasadne jest rozszerzenie ochrony na sytuacje, o których mowa w Dyrektywie. W praktyce postępowań restrukturyzacyjnych występują sytuacje, w których umowy objęte ochroną nie zostają wypowiedziane, jednak faktycznie przestają być wykonywane. Ponadto, zasadne wydaje się doprecyzowanie brzmienia art. 256 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego, w zakresie określenia momentu, od którego obowiązuje ochrona stosunków umownych dłużnika, w formie zaproponowanej w projekcie ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. Należy zatem rozważyć następujące brzmienie art. 256 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego: „1. Od dnia obwieszczenia zarządzenia o wpisaniu do repertorium wniosku o otwarcie przyspieszonego postępowania układowego złożonego przez dłużnika do dnia obwieszczenia prawomocnego zarządzenia o zwrocie tego wniosku albo prawomocnego postanowienia o odrzuceniu lub oddaleniu tego wniosku, lub	Uwaga zostanie uwzględniona częściowo Implementację dyrektywy zapewnia art. 256 ust. 2 Prawa Restrukturyzacyjnego. Natomiast w projekcie zmieniono brzmienie art. 256 ust. 1, który wprost dotyczy umów najmu lub dzierżawy lokalu lub nieruchomości, w których jest prowadzone przedsiębiorstwo dłużnika, uznając takie zabezpieczenie za wystarczające, wskazując przy tym moment rozpoczęcia tej ochrony. „1. Od dnia obwieszczenia zarządzenia o wpisaniu do repertorium wniosku o otwarcie przyspieszonego postępowania układowego złożonego przez dłużnika do dnia obwieszczenia prawomocnego zarządzenia o zwrocie tego wniosku albo prawomocnego postanowienia o odrzuceniu lub oddaleniu tego wniosku, lub umorzeniu tego postępowania w przedmiocie rozpoznania tego wniosku, a w przypadku otwarcia przyspieszonego postępowania układowego - do dnia jego zakończenia albo uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu przyspieszonego postępowania układowego, wypowiedzenie przez

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania tego wniosku, a w przypadku otwarcia przyspieszonego postępowania układowego - do dnia jego zakończenia albo uprawnocnienia się postanowienia o umorzeniu przyspieszonego postępowania układowego wstrzymywanie się z wykonaniem, przyspieszenie wykonania, wypowiedzenie, dokonywanie jakichkolwiek innych zmian przez wynajmującego lub wydierżawiającego umowy najmu lub dzierżawy lokalu lub nieruchomości, w których jest prowadzone przedsiębiorstwo dłużnika, bez zezwolenia rady wierzycieli, jest niedopuszczalne."	wynajmującego lub wydierżawiającego umowy najmu lub dzierżawy lokalu lub nieruchomości, w których jest prowadzone przedsiębiorstwo dłużnika, bez zezwolenia rady wierzycieli, jest niedopuszczalne.";
9.	NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”	Propozycja zmian w prawie – brak implementacji	art. 13 ust. 2 w zw. z motywem 62 dyrektywy 2019/1023 – brak implementacji Mając na względzie, iż zasady wskazane w art. 13 ust. 2 w zw. z motywem 62 dyrektywy 2019/1023 są kluczowe dla zapewnienia ochrony praw pracowników, zaś art. 300 ustawy prawo restrukturyzacyjne zawiera normy rażąco sprzeczne z zasadą objęcia pracowników pełną ochroną prawa pracy przez cały okres trwania postępowań dotyczących restrukturyzacji zapobiegawczej, wyrażonej w motywie 60 zdanie pierwsze dyrektywy 2019/1023, NSZZ „Solidarność”, na podstawie art. 20 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 854), dalej: uzz, wnosi o dodanie punktu 36 do art. 1 projektu, oraz odpowiednie dostosowanie przyjętej numeracji przez oznaczenie aktualnego punktu 36) jako punkt 37). Proponowana zmiana miałaby następujące brzmienie: „36) art. 300 otrzymuje brzmienie: „W przypadku gdy plan restrukturyzacji obejmuje środki prowadzące do zmian w organizacji pracy lub w stosunkach umownych z pracownikami, środki te są zatwierdzane przez tych pracowników”	Uwaga nie zostanie uwzględniona. Art. 300 p. r. dotyczy postępowania sanacyjnego, które nie jest objęte zakresem dyrektywy. Wdrażana dyrektywa nie odnosi się do postępowania sanacyjnego, które nie jest traktowane jako postępowanie restrukturyzacyjne zapobiegawcze. Postępowaniem, które, co do zasady, realizuje założenia i cele Dyrektywy 2019/1023 jest Postępowanie o zatwierdzenie układu.
10.	NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”	Propozycja zmian w	art. 3 ust. 5 dyrektywy 2019/1023 – brak implementacji	Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
		prawie – brak implementacji	Na negatywną ocenę zasługuje brak implementacji art. 3 ust. 5 dyrektywy 2019/1023 stanowiącego, iż Państwa członkowskie mogą przewidzieć wsparcie dla przedstawicieli pracowników w zakresie oceny sytuacji ekonomicznej dłużnika. Jest to przepis o charakterze fakultatywnym, jednak mając na względzie, iż restrukturyzacja wpływa również na prawa pracowników, negatywnie oceniamy brak wskazania uzasadnienia z jakiego powodu rząd polski postanowił o jego niewdrożeniu.	Postulat do rozważenia w pracach nad nową ustawą
11.	Forum Związków Zawodowych, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych i NSZZ „Solidarność”		Forum Związków Zawodowych, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych i NSZZ „Solidarność” są poważnie zaniepokojone aktualnie istniejącym w Polsce stanem prawnym, który dotyczy pracowników restrukturyzowanych spółek Skarbu Państwa. Sytuacja mająca miejsce w ostatnim czasie w PKP Cargo S.A., Poczcie Polskiej S.A. oraz Grupie Azoty S.A. stanowi wyraźny sygnał o potrzebie wprowadzenia zmian prawa restrukturyzacyjnego. W związku z powyższym, wspólne stanowisko trzech reprezentatywnych central związkowych odwołuje się do potrzeby zmian przepisów w krajowym ustawodawstwie, które zagwarantują odpowiednią ochronę pracowników i dostęp do informacji ich przedstawicieli na temat planowanych procesów restrukturyzacyjnych. Zgodnie z wyrażonym w stanowisku głosem strony pracowników Rady Dialogu Społecznego, strategicznym celem jest właściwa implementacja do krajowego porządku prawnego przepisów Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniająca dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości), która powinna, w przypadku procesów restrukturyzacyjnych, a w szczególności procedury restrukturyzacji zapobiegawczej, gwarantować zatrudnionym pełną ochronę praw	Uwaga nie zostanie uwzględniona. W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, co wynika także z uzasadnienia projektu ustawy UC43, że projekt ustawy z 9.10.2024 r. został ograniczony w stosunku do poprzednich wersji (UC120 i UC1) do przepisów wdrażających dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów a także zmieniająca dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości). Zmiany dokonane w obecnym projekcie wynikają z innej koncepcji transpozycji dyrektywy w stosunku do tej, która była przyjęta przy poprzednim projekcie (UC120 i UC1). W związku z

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			pracowniczych. Szczególnych zmian wymaga art. 300 ustawy - Prawo restrukturyzacyjne, który obecnie stosowany pozostawia pracowników całkowicie bezbronnych wobec działań pracodawcy, co jest sprzeczne z celem dyrektywy 2019/1023. FZZ, OPZZ i NSZZ „Solidarność” wyrażają potrzebę pilnego wprowadzenia zmian legislacyjnych, które zapewnią pracownikom skuteczną ochronę w razie zwolnień grupowych w ramach restrukturyzacji zatrudnienia i umożliwią realną partycypację w procesach restrukturyzacyjnych. Kluczowym jest dostosowanie krajowego prawa do dyrektywy 2019/1023, w celu zagwarantowania przestrzegania kompleksowego katalogu praw pracowniczych, szczególnie w kontekście restrukturyzacji zapobiegawczej. Apelujemy o zmianę art. 300 ustawy Prawo restrukturyzacyjne, eliminując jego szkodliwe stosowanie. Jednocześnie podkreślamy potrzebę budowania otoczenia prawnego, które będzie systemowo chronić obecność zatrudnionych w procesie restrukturyzacji przedsiębiorstw, w tym w spółkach Skarbu Państwa. Zgodnie z informacją zawartą w uzasadnieniu do projektu ustawy z dnia 9 października 2024 r. o zmianie ustawy - Prawo restrukturyzacyjne oraz ustawy - Prawo upadłościowe (UC43), celem projektu jest implementacja Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości) (Dz. Urz. UE L 172 z 26.06.2019, str. 18 oraz Dz. Urz. UE L 43 z 24.02.2022, str. 93), zwanej dalej „dyrektywą 2019/1023”. Celem zakładanym przez ustawodawcę unijnego jest, wyrażone w motywie 1 dyrektywy 2019/1023, zapewnienie dostępu rentownych przedsiębiorstw do skutecznych krajowych ram restrukturyzacyjnych	koniecznością pilnego wdrożenia oraz problemów technicznych przy próbie dostosowania wszystkich postępowań restrukturyzacyjnych do modelu z dyrektywy, zdecydowano się na implementację tylko w zakresie postępowania o zatwierdzenie układu. Dyrektywa nie wyklucza takiego sposobu działania. Wobec przyjęcia w/w koncepcji, postępowaniem, które, co do zasady, realizuje założenia i cele Dyrektywy 2019/1023 jest postępowanie o zatwierdzenie układu. Zatem postulat wyrażony w przekazanym stanowisku w zakresie zmiany art. 300 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2024 r. poz. 1428 z późn. zm.; dalej: „p. r.”), który określa, że otwarcie postępowania sanacyjnego wpływa na stosunki pracy i wywołuje w zakresie praw i obowiązków pracowników i pracodawcy takie same skutki, jak ogłoszenie upadłości, nie zostanie uwzględniony w bieżącym projekcie. Art. 300 p. r. dotyczy bowiem wyłącznie postępowania sanacyjnego, które nie jest objęte zakresem projektu UC43. Jednak podkreślić należy, że zgłoszone postulaty zmian przepisów ustawy Prawo restrukturyzacyjne oraz Prawo

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			przy zachowaniu zasady nie naruszania podstawowych praw i swobód pracowników. Ponadto dyrektywa 2019/1023 ma na celu zapewnienie, by w ramach restrukturyzacji prawa wszystkich zaangażowanych stron, w tym pracowników, były chronione w sposób zrównoważony (motyw 3), a przedstawiciele pracowników byli odpowiednio zaangażowani, zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym (motyw 10). Ustawodawca unijny wskazuje również, iż aby zwiększyć wsparcie dla pracowników i ich przedstawicieli, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby przedstawiciele pracowników mieli dostęp do stosownych i aktualnych informacji dotyczących dostępności narzędzi wczesnego ostrzegania, a także powinni mieć możliwość zapewnienia wsparcia dla przedstawicieli pracowników w przeprowadzaniu oceny sytuacji ekonomicznej dłużnika (art. 3 ust. 3 i 5 oraz motyw 23 dyrektywy 2019/1023). W motywie 60 dyrektywy 2019/1023 zdanie pierwsze unijny ustawodawca wskazuje, iż pracownicy powinni być objęci pełną ochroną prawa pracy przez cały okres trwania postępowań dotyczących restrukturyzacji zapobiegawczej. Art. 13 ust. 2 oraz motyw 62 dyrektywy 2019/1023 kładą nacisk na respektowanie prawa do informacji i konsultacji, aby decyzje, które prawdopodobnie spowodują znaczne zmiany w organizacji pracy lub w stosunkach umownych, były podejmowane w porozumieniu z przedstawicielami pracowników. Niestety, przy projektowaniu rozwiązań implementacji dyrektywy 2019/1023 nie kierowano się dyrektywami ochrony praw pracowników w procesie restrukturyzacji zapobiegawczej. Z tego względu na negatywną ocenę zasługuje brak implementacji art. 3 ust. 5 dyrektywy 2019/1023 stanowiącego, iż państwa członkowskie mogą przewidzieć wsparcie dla przedstawicieli pracowników w zakresie oceny sytuacji ekonomicznej dłużnika. Jest to przepis o charakterze fakultatywnym, jednak mając na względzie, iż restrukturyzacja wpływa również na prawa pracowników, negatywnie oceniamy brak wskazania uzasadnienia z jakiego powodu rząd polski	upadłościowe, a także wskazane propozycje przepisów będą rozważane w nowym projekcie, nad którym obecnie trwają prace koncepcyjne. Jeśli chodzi o uwagę braku implementacji art. 3 ust. 5 dyrektywy 2019/1023, stanowiącego, iż państwa członkowskie mogą przewidzieć wsparcie dla przedstawicieli pracowników w zakresie oceny sytuacji ekonomicznej dłużnika, jak słusznie

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			postanowił o jego niewdrożeniu. Ponadto, mając na względzie wskazane powyżej cele restrukturyzacji zapobiegawczej, w szczególności dyrektywę zawartą w motywie 60 zdanie pierwsze dyrektywy 2019/1023, iż podczas restrukturyzacji zapobiegawczej pracownicy powinni zostać objęci pełną ochroną prawa pracy, należy podkreślić, iż obecnie obowiązujący i stosowany art. 300 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1428), dalej: ustawy prawo restrukturyzacyjne, stanowiący, iż otwarcie postępowania sanacyjnego wpływa na stosunki pracy i wywołuje w zakresie praw i obowiązków pracowników i pracodawcy takie same skutki, jak ogłoszenie upadłości, tj. pozbawia pracowników szczególnej ochrony stosunku pracy, jest całkowicie sprzeczny z celem dyrektywy 2019/1023, tj. objęciem pracowników pełną ochroną prawa pracy podczas restrukturyzacji zapobiegawczej. Co więcej, art. 300 ustawy prawo restrukturyzacyjne nie uwzględnia zobowiązań Polski wynikających z międzynarodowych standardów prawa pracy. Szczególna ochrona stosunku pracy działaczy związkowych jest unormowana nie tylko w przepisach polskich, ale wynika również ze standardów międzynarodowych: Konwencji Nr 98 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej stosowania zasad prawa organizowania się i rokowań zbiorowych (art. 1), Konwencji Nr 135 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej ochrony przedstawicieli pracowników w przedsiębiorstwach i przyznania im ułatwień (art. 1) oraz Zalecenia Nr 143 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącego ochrony przedstawicieli pracowników w przedsiębiorstwach i przyznania im ułatwień (Pkt. III). Na mocy art. 91 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.), umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie ma pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli ustawy tej nie da się pogodzić z umową. Oznacza to, iż przy stosowaniu art. 300 ustawy prawo restrukturyzacyjne w odniesieniu do działaczy związkowych, których stosunek pracy podlega szczególnej ochronie pierwszeństwo	zauważono w piśmie z uwagami, jest to przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji. Jednak podobnie jak w poprzednim przypadku, także ten postulat będzie rozważany w pracach nad projektem nowej ustawy.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			powinny mieć przepisy art. 1 Konwencji Nr 98 MOP, tę ochronę utrzymujące. Niestety, w praktyce stosowania przepisów art. 300 ustawy prawo restrukturyzacyjne przez pracodawcę zasada ta nie jest respektowana, co oznacza niewłaściwe stosowanie przepisów Konwencji MOP, gdyż zgodnie z postanowieniami art. 1 Konwencji Nr 135 MOP ochrona powinna być skuteczna. Mając powyższe na względzie, oraz biorąc pod uwagę, iż zasady wskazane w art. 13 w zw. z motywem 60 i 62 dyrektywy 2019/1023 są kluczowe dla zapewnienia ochrony praw pracowników, zaś art. 300 ustawy prawo restrukturyzacyjne zawiera normy rażąco sprzeczne z celem dyrektywy (objęcie pracowników pełną ochroną prawa pracy przez cały okres trwania postępowań dotyczących restrukturyzacji zapobiegawczej) wnosimy na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 854), dalej: uzz, o dodanie punktu 36 do art. 1 projektu, oraz odpowiednie dostosowanie przyjętej numeracji poprzez oznaczenie aktualnego punktu 36) jako punkt 37) natomiast obecny punkt 36) przyjmuje oznaczenie jako 37). Proponowana zmiana miałaby następujące brzmienie: „36) art. 300 otrzymuje brzmienie: „W przypadku gdy plan restrukturyzacji obejmuje środki prowadzące do zmian w organizacji pracy lub w stosunkach umownych z pracownikami, środki te są zatwierdzane przez tych pracowników.”	
Uwagi do projektu ustawy				
1.	PREZES UODO	art. 1 pkt 1 (art. 5b p. r.)	Projektowany przepis obliguje Ministra Sprawiedliwości do ustalenia w drodze rozporządzenia szczegółowego zakresu gromadzonych, przechowywanych i udostępnianych danych, podczas gdy projektowana ustawa nie ustala tego zakresu nawet na poziomie ogólnym. Tym samym, jeżeli wśród danych gromadzonych na podstawie projektowanego przepisu mają znaleźć się dane osobowe,	Z art. 29 Dyrektywy nie wynika, aby dane, które będą podlegać gromadzeniu, przechowywaniu i udostępnianiu, miały mieć inny charakter niż dane statystyczne. Tym samym w projektowanej ustawie, w art. 5b p.r. nie

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			to ich zakres na poziomie ogólnym powinien zostać określony na poziomie projektowanej ustawy. Organ nadzorczy wskazuje również, że jeżeli nie wynika to bezpośrednio z art. 29 dyrektywy 2019/10233, to projektowana ustawa powinna ustalać również model udostępniania danych oraz okres ich przetwarzania, zgodnie z zasadą zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości (art. 5 ust. 1 lit. a rozporządzenia 2016/6794), zasadą ograniczenia celu (art. 5 ust. 1 lit. b rozporządzenia 2016/6795), zasadą minimalizacji danych (art. 5 ust. 1 lit. c rozporządzenia 2016/6796) zasadą ograniczenie przechowywania (art. 5 ust. 1 lit. e rozporządzenia 2016/6797).	wskazuje się zakresu danych osobowych podlegających gromadzeniu. Dane, które mają być gromadzone nie będą danymi o których mowa w art. 4 pkt 1 rozporządzenia 2016/6797 ¹. Takie rozumienie projektowanego przepisu wynika z treści poszczególnych typów danych, które obligatoryjnie lub fakultatywnie mają być gromadzone, przechowywane i udostępniane, i tak Dyrektywa w art. 29 ust. 1 i 2 wskazuje następujące dane: - liczba postępowań związanych z niewypłacalnością - średni czas trwania takich postępowań - liczba wniosków o postępowanie uznanych za niedopuszczalne - liczba postępowań określonych rodzajów z podziałem na wynik - liczba postępowań co do dłużników, co do których wcześniej, w okresie trzyletnim, wszczęto postępowanie restrukturyzacyjne. W art. 29 ust. 3 wskazuje się na dane gromadzone fakultatywnie, tj.: - średni koszt każdego rodzaju postępowania; - średnią stopę odzysku

¹ 1) „dane osobowe” oznaczają informacje o zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej („osobie, której dane dotyczą”); możliwa do zidentyfikowania osoba fizyczna to osoba, którą można bezpośrednio lub pośrednio zidentyfikować, w szczególności na podstawie identyfikatora takiego jak imię i nazwisko, numer identyfikacyjny, dane o lokalizacji, identyfikator internetowy lub jeden bądź kilka szczególnych czynników określających fizyczną, fizjologiczną, genetyczną, psychiczną, ekonomiczną, kulturową lub społeczną tożsamość osoby fizycznej;

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
				- liczbę przedsiębiorców, którzy po postępowaniu oddłużeniowym, zakładają nowe przedsiębiorstwo, - liczby zlikwidowanych miejsc pracy po upadłości lub restrukturyzacji. W ust. 4 art. 29 podaje się sposób prezentacji danych z art. 29 ust. 1, z podziałem na osoby fizyczne i osoby prawne i w przypadku osób prawnych z uwzględnieniem ich wielkości. Z tak sformułowanych wymogów dyrektywy jasno wynika, że przekazywane dane nie mają mieć charakteru danych osobowych, stąd nie jest konieczne uzupełnianie regulacji krajowej o elementy odnoszące się do art. 5 ust. 1 lit. a, b, c, e.
2.	SĄD NAJWYŻSZY	j. w.	Należy jednocześnie wskazać, iż projektodawca nadaje kompetencje jedynie do gromadzenia, przechowywania i przekazywania danych, podczas gdy w dyrektywie mowa jest o gromadzeniu, agregowaniu i przekazywaniu. Wątpliwość budzi tu zastosowanie sformułowania „przechowuje” a brak sformułowania „agreguje”. Agregacja polega na łączeniu elementów w całość, w związku z powyższym polega na obróbce gromadzonych danych, w celu uzyskania określonych danych zagregowanych (łącznych). Wydaje się, iż właśnie takie znaczenie chciał nadać prawodawca europejski, aby możliwe było pozyskanie odpowiednio opracowanych danych zagregowanych i ujętych w odpowiednich przekrojach.	Uwaga zostanie uwzględniona przez dodanie w treści art. 5b ust. 1 i 2 p. r. sformułowania „agreguje”.
3.	POLSKI ZWIĄZEK ZARZĄDZANIA	art. 1 pkt 2 (tytuł rozdziału 3)	Należy wskazać, że obecnie w ramach ustawy funkcjonuje instytucja testu prywatnego wierzyciela, który ma służyć za przedstawienie wierzycielom projekcji zaspokojenia w razie odmowy zatwierdzenia układu (umorzenia postępowania) i zaspokojenia w ramach postępowania upadłościowego. Wprowadzenie nowej instytucji	Uwaga nie zostanie uwzględniona Test zaspokojenia jest niezbędny na wstępnym etapie postępowania po to, aby móc ocenić, które postępowanie

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
	WIERZYTELNOŚCIAMI		prawnej w postaci testu zaspokojenia wydaje się zbędnym rozwiązaniem - za wystarczające należy uznać rozszerzenie zakresu sporządzania (zlecenia, udostępniania wierzycielom, etapu sporządzania) testu prywatnego wierzyciela. W przeciwnym razie będzie dochodzić do sytuacji, gdy w ramach restrukturyzacji będzie sporządzany test zaspokojenia i praktycznie identyczny test prywatnego wierzyciela).	będzie korzystniejsze dla wierzycieli. Pozwoli to wierzycielom na świadome podjęcie decyzji w przedmiocie głosowania nad układem.
4.	SĄD NAJWYŻSZY	art. 1 pkt 3 (art. 10 p. r.)	Zakres planu restrukturyzacji nie w pełni odpowiada wymogom wskazanym w art. 8 ust. 1 dyrektywy 2019/1023. Wydaje się, iż brak jest elementów wskazanych w art. 8 ust. 1 lit. c i h dyrektywy 2019/1023.	Uwaga nie zostanie uwzględniona. Pojęcie „planu restrukturyzacyjnego” w rozumieniu dyrektywy nie jest tożsame z pojęciem „planu restrukturyzacyjnego” funkcjonującego na gruncie ustawy prawo restrukturyzacyjne. W polskim prawie pojęcie z dyrektywy obejmuje łącznie: propozycje układowe – określone w art. 156 p. r.; spis wierzytelności określony w art. 86 p. r. oraz plan restrukturyzacyjny określony w art. 10 p. r. Przepisy te łącznie stanowią pełną implementację art. 8 dyrektywy, który nie zawiera przy tym enumeratywnego wyliczenia wszystkich elementów planu restrukturyzacyjnego, posługując się określeniem „w szczególności”.
5.	KRAJOWA IZBA DORADCÓW RESTRUKTURYZACYJNYCH	j.w.	Uwagi dotyczące planu restrukturyzacyjnego. Jako zbędne (naruszające zasadę proporcjonalności) w przypadku mikroprzedsiębiorców Izba uważa wymogi dotyczące obligatoryjnego określenia w planie restrukturyzacyjnym: a) ogólnych skutków w zakresie zatrudnienia, w tym	Uwaga nie zostanie uwzględniona. Definicję mikroprzedsiębiorcy określa ustawa z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236 z późn. zm.). Określona przez ustawodawcę kategoria mikroprzedsiębiorcy odnosi się do podmiotów, które spełniają łącznie dwie

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			planowanych zwolnień i organizacji pracy w zmniejszonym wymiarze czasu, b) ustaleń dotyczących informowania przedstawicieli pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji	przesłanki: po pierwsze, mikroprzedsiębiorca musiał zatrudniać średniorocznie mniej niż 10 pracowników oraz musiał jednocześnie osiągnąć roczny obrót netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz z operacji finansowych nieprzekraczający równowartości w złotych 2 milionów euro lub sumy aktywów jego bilansu sporządzonego na koniec jednego z tych lat nie przekroczyły równowartości w złotych 2 milionów euro. W ocenie MS, zobowiązanie takiego przedsiębiorcy/dłużnika do wskazania przedmiotowych informacji dotyczących zatrudnienia maksymalnie 10 pracowników nie narusza zasady proporcjonalności.
6.	NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”	j.w.	Propozycja zawarta w art. 1 pkt 3 lit. a) tiret drugi projektu jest zbyt ogólna. Wyrażenie „sytuacja pracowników” wymaga doprecyzowania w treści projektu zgodnie ze wskazaniem zawartym w uzasadnieniu do projektu. Dodawany art. 10 ust. 1 pkt 8a w art. 1 pkt 3) projektu przepis powinien mieć brzmienie: „8a) zestawienie aktywów i pasywów dłużnika wraz ze wskazaniem wartości aktywów oraz opis sytuacji ekonomicznej dłużnika i sytuacji jego pracowników, na których będą oddziaływały proponowane w planie restrukturyzacyjnym środki restrukturyzacyjne, w tym propozycje układowe”.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Nie ma potrzeby wskazywania, że chodzi o pracowników, „na których będą oddziaływały proponowane w planie restrukturyzacyjnym środki restrukturyzacyjne, w tym propozycje układowe”, ponieważ jest to oczywiste.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
7.	PROKURATOR- IA GENERALNA RP	j.w.	Dot. art. 10 ust. 1 pkt 2 Rekomendujemy analizę projektu pod kątem pełnej implementacji art. 8 ust. 1 dyrektywy o restrukturyzacji i upadłości, tj. rozważenie: 1) uwzględnienia w art. 10 ust. 1 pkt 2 Prawa restrukturyzacyjnego „opisu przyczyn i skali trudności dłużnika”, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b dyrektywy; 2) uzupełnienia art. 10 ust. 1 pkt 2 Prawa restrukturyzacyjnego o art. 8 ust. 1 lit. g (vi) dyrektywy w zakresie, w jakim wymagane jest przedstawienie przyczyn niezbędności nowego finansowania do realizacji planu restrukturyzacyjnego; 3) uwzględnienia wymogu informacji opisanego w art. 8 ust. 1 lit. h dyrektywy. Dot. art. 10 ust. 2a Prawa restrukturyzacyjnego W projektowanym art. 10 ust. 2a Prawa restrukturyzacyjnego wyrażenie „w dniu złożenia wniosku restrukturyzacyjnego” może budzić wątpliwości interpretacyjne w odniesieniu do czasu, którego mają dotyczyć inne dane objęte planem restrukturyzacyjnym (ust. 1). Proponujemy brzmienie, które nie będzie odsyłało do opisu przedsiębiorstwa, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1: „2a. Do planu restrukturyzacyjnego załącza się informację, czy w dniu złożenia wniosku restrukturyzacyjnego dłużnik był mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą lub średnim przedsiębiorcą w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 1–3 ustawy z dnia	Uwaga nie zostanie uwzględniona, Pojęcie „planu restrukturyzacyjnego” w rozumieniu dyrektywy nie jest tożsame z pojęciem „planu restrukturyzacyjnego” funkcjonującego na gruncie ustawy prawo restrukturyzacyjne. W polskim prawie pojęcie z dyrektywy obejmuje łącznie: propozycje układowe – określone w art. 156 p. r.; spis wierzytelności określony w art. 86 p. r. oraz plan restrukturyzacyjny określony w art. 10 p. r. Przepisy te łącznie stanowią pełną implementację art. 8 dyrektywy, który nie zawiera przy tym enumeratywnego wyliczenia wszystkich elementów planu restrukturyzacyjnego, posługując się określeniem „w szczególności”. Uwaga nie zostanie uwzględniona W celu ewentualnego potwierdzenia faktu bycia mikroprzedsiębiorcą przez dłużnika, musi być wskazana data na dzień wniesienia wniosku. W ocenie wnioskodawcy wskazanie takie nie będzie budzić wątpliwości interpretacyjnych co do innych dat.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236 i 1222).” Takie brzmienie art. 10 ust. 2a pozwoli także uniknąć pomijania określonego w nim wymogu na podstawie art. 10 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego. Informacja o statusie przedsiębiorcy w wielu wypadkach nie będzie niezbędna do dokonania oceny możliwości wykonania układu, jednak z uzasadnienia projektu wynika, że jest ona niezbędna dla prawidłowego wykonania przez państwa członkowskie obowiązków wynikających z dyrektywy o restrukturyzacji i upadłości. Proponuje się ponadto zmianę redakcyjną projektowanego art. 10 ust. 1 pkt 4 Prawa restrukturyzacyjnego, ponieważ budzi wątpliwości czy kategoria opisana w art. 10 ust. 1 pkt 4 lit. b („ustalenia dotyczące informowania przedstawicieli pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji”) mieści się w zakresie pojęcia „planowanych środków restrukturyzacyjnych i związanych z nimi kosztów”.	
8.	SĄD NAJWYŻSZY	art. 1 pkt 4 (art. 10a p. r.)	Projektodawca wprowadza nowe rozwiązanie umożliwiające projekcję wartości majątku dłużnika przy założeniu różnych scenariuszy, w których może znaleźć się dłużnik, a co będzie miało bezpośredni wpływ na stopień zaspokojenia wierzycieli, określane mianem testu zaspokojenia. Ma ono na celu odpowiednią kontrolę ekonomicznej zasadności prowadzenia postępowania restrukturyzacyjnego. Czynność ta powinna poprzedzać ewentualną sądową kontrolę spełnienia zasady ochrony najlepszych interesów wierzycieli albo możliwości zastosowania mechanizmu cramdown. Projektodawca w uzasadnieniu powołuje się tutaj na art. 14 dyrektywy 2019/1023, który dotyczy możliwości podjęcia decyzji przez organ sądowy lub administracyjny w sprawie	Uwaga nie zostanie uwzględniona Test zaspokojenia jest niezbędny na wstępnym etapie postępowania po to, aby móc ocenić, które postępowanie będzie korzystniejsze dla wierzycieli. Pozwoli to wierzycielom na świadome podjęcie decyzji w przedmiocie głosowania nad układem.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			wyceny przedsiębiorstwa dłużnika w sytuacji zakwestionowania planu restrukturyzacji przez zainteresowanego uczestnika na podstawie określonych zarzutów wskazanych w art. 14 ust. 1 lit. a i b dyrektywy 2019/1023, podczas gdy w rzeczywistości proponuje rozwiązanie o wiele szersze dotyczące również innych sytuacji. Zgodnie z proponowanym art. 1 pkt 28 sporządzenie testu zaspokojenia jest obligatoryjnym elementem postępowania o zatwierdzenie układu. W związku z powyższym można uznać, iż wprowadzona regulacja jest nadmiarowa oraz znacząco wykracza poza cel wskazany w art. 14 dyrektywy 2019/1023 (analogicznie art. 1 pkt 34, 35, 36). Art. 14 ust. 1 dyrektywy 2019/1023 w sposób wyraźny wskazuje, iż wycena przedsiębiorstwa powinna odbywać wyłącznie w ściśle określonych sytuacjach. W związku z powyższym zasadnym wydaje się zawężenie testu zaspokojenia do sytuacji kwestionowania planu restrukturyzacji. Dodatkowo, przy uwzględnieniu powyższych uwag, wątpliwe wydaje się wyłączenie testu w odniesieniu do dłużnika będącego mikroprzedsiębiorcą. Projektodawca w uzasadnieniu nie wskazuje jakie przyświecają temu cele. Również dyrektywa 2019/1023 nie zawiera takich ograniczeń. Oczywiście, można przyjąć, iż przemawiają za tym kwestie ekonomiczne, a w szczególności związane z wzrostem kosztów postępowania w odniesieniu do podmiotów o relatywnie niewielkiej skali działalności. Należy jednak rozważyć, czy nie lepszym rozwiązaniem byłoby zastosowanie kryterium ekonomicznego, a nie podmiotowego.	

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
9.	KRAJOWA IZBA RADCÓW PRAWNYCH	j.w.	Wątpliwość co do zakresu wyłączenia. Powstaje istotne pytanie: czy zabieg wyłączenia spod obowiązku przygotowania testu zaspokojenia jedynie mikroprzedsiębiorców jest wystarczający? Dobrze byłoby wprowadzić fakultatywną możliwość kreowania tego dokumentu także w odniesieniu do małych przedsiębiorców będących dłużnikami (z ewentualnym progiem sumy wierzytelności układowych). Z tego wyłączenia w praktyce będą również korzystali rolnicy indywidualni prowadzący gospodarstwo rolne. Test zaspokojenia jest kolejnym dokumentem, który „profesjonalizuje” przebieg postępowania restrukturyzacyjnego czyli dokłada wymogi formalne. Innymi słowy dłużnik jeszcze bardziej będzie uzależniony od doradztwa wyspecjalizowanych osób. Jednocześnie nowy obowiązek generuje nowe koszty, co będzie szczególnie zauważalne w przypadku postępowania o zatwierdzenie układu. Tymczasem faktyczna wartość merytoryczna takiego testu – w rzeczywistości – jest ograniczona. Jest to tylko pewna prognoza, propozycja percepcji przyszłości. Z punktu widzenia sensu merytorycznego w ramach testu zaspokojenia należałoby raczej badać, jaka jest zdolność przedsiębiorstwa dłużnika do generowania przychodów, analizy jego kosztów, wysokości dochodów w kontekście długu układowego. Test zaspokojenia powinien wskazywać jaka jest zdolność dłużnika do wykonania układu, a w tym kontekście czy wysokość spłaty w ramach propozycji układowych jest optymalna. Układ może polegać także na konwersji wierzytelności na udziały bądź akcje. Nie może zatem	Uwaga nie zostanie uwzględniona Wyłączeniu podlegają jedynie mikroprzedsiębiorcy, jako podmioty prowadzące działalność gospodarczą w niewielkim zakresie, nie posiadające odpowiedniego zaplecza do tworzenia dodatkowych dokumentów, których co do zasady, nie mają obowiązku tworzyć na potrzeby prowadzonej działalności.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			wykluczać dopuszczalności układu, jeżeli dłużnik nie ma zdolności do spłaty zadłużenia.	
10.	KRAJOWA IZBA DORADCÓW RESTRUKTURYZACYJNYCH	j.w.	Uwagi dotyczące testu zaspokojenia. Obowiązek sporządzenia testu zaspokojenia wyłączono tylko w odniesieniu do mikroprzedsiębiorców, co zdaniem Izby jest założeniem słusznym. Biorąc jednak pod uwagę wielkość przedsiębiorstw korzystających z restrukturyzacji w Polsce (zwłaszcza postępowania o zatwierdzenie układu), zasadne w ocenie Izby jest wyłączenie obowiązku sporządzania testu także w odniesieniu do małych przedsiębiorców. Utrzymanie obligatoryjnego testu może spowodować mniejszą dostępność restrukturyzacji zapobiegawczej, z uwagi na zwiększenie jej kosztów, co jest sprzeczne z założeniami Dyrektywy. Projektowana regulacja może więc wywołać skutek w postaci obniżenia dostępności procedur restrukturyzacyjnych w Polsce. W ocenie Izby – w razie podzielenia postulatu co do wyłączenia obligatoryjności testu zaspokojenia także w przypadku małych przedsiębiorców – można zastanowić się nad regulacją zakładającą, że w razie potrzeby test zaspokojenia będzie sporządzany na zarządzenie sądu. Sąd określałby postanowieniem zakres takiego testu. Taka regulacja pozwoliłaby wyeliminować nadmierne koszty w tych wszystkich sprawach, w których dla oceny przyjęcia i wykonalności układu oraz jego zgodności z prawem nie jest konieczne dysponowanie testem zaspokojenia lub pełnym testem zaspokojenia.	Uwaga nie zostanie uwzględniona j.w.
11.	ZWIĄZEK BANKÓW POLSKICH	j.w.	Propozycja zmian:	Uwaga nie zostanie uwzględniona Przedstawiona propozycja zmiany przepisu nie wynika z treści z wdrażanej dyrektywy 2019/1023

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			„Art. 10a 1. Nadzorca lub zarządca sporządza test „Art. 10a 1. Nadzorca lub zarządca sporządza test zaspokojenia, który zawiera: 1) wycenę wskazującą metody i założenia przyjęte w trakcie jej sporządzania, która obejmuje a) wartość przedsiębiorstwa dłużnika przy założeniu realizacji planu restrukturyzacyjnego i kontynuacji działalności gospodarczej przez dłużnika; b) wartość majątku dłużnika przy założeniu ogłoszenia jego upadłości i sprzedaży przedsiębiorstwa jako całości oraz odstąpienia od sprzedaży przedsiębiorstwa jako całości i sprzedaży poszczególnych składników majątku. Jeżeli składniki majątku dłużnika są obciążone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym, hipoteką morską lub innymi prawami i skutkami ujawnienia praw i roszczeń osobistych, w wycenie należy oddzielnie podać, które z tych praw pozostają w mocy po sprzedaży w postępowaniu upadłościowym, a także ich wartość oraz wartość składników majątku nimi obciążonych. 2) informację o przewidywanym stopniu zaspokojenia wierzycieli, których wierzytelności są objęte układem, w postępowaniu upadłościowym, które byłoby prowadzone wobec dłużnika, zawierającą następujące dane: a) wartość majątku dłużnika, o której mowa w pkt 1 lit. b),	

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			b) przewidywany czas trwania postępowania upadłościowego oraz przewidywaną wysokość kosztów postępowania upadłościowego oraz innych zobowiązań masy upadłości, c) wartość majątku dłużnika, o której mowa w pkt 1) pomniejszoną o dyskonto za okres do czasu zakładanej spłaty wierzycieli w ramach postępowania upadłościowego obliczonego z wykorzystaniem stopy odsetek ustawowych, o których mowa w art. 359 par. 2 Kodeksu cywilnego, d) kategorię, w której w postępowaniu upadłościowym byłiby zaspokajani wierzyciele stanowiący grupy reprezentujące odrębne kategorie interesu; 3) ocenę, czy wierzytelności objęte układem będą zaspokojone w większym stopniu w przypadku zawarcia i wykonania układu, czy w postępowaniu upadłościowym. 2. Nadzorca lub zarządca może zlecić sporządzenie wyceny, o której mowa w ust. 1 pkt 1) osobom trzecim przez podmiot, który posiada doświadczenie i kwalifikacje zapewniające rzetelność wyceny oraz zachowuje bezstronność i niezależność. Nadzorca lub zarządca może wziąć pod uwagę wskazania uczestników postępowania lub rady wierzycieli co do metodyki sporządzenia wyceny oraz osób sporządzających wycenę.	

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			3. Jeżeli została ustanowiona rada wierzycieli, wówczas rada wierzycieli może zażądać, ażeby wycenę, o której mowa w ust. 1 w odniesieniu do całości lub części majątku dłużnika przygotowała osoba trzecia spełniająca wymogi, o których mowa w ust. 2. W takiej sytuacji, jak również w sytuacji, w której decyzja o przygotowaniu wyceny podjęta będzie bez udziału rady wierzycieli, decyzja o wyborze osoby trzeciej na potrzeby sporządzenia takiej wyceny wymaga opinii rady wierzycieli. 4. Testu zaspokojenia, o którym mowa w ust. 1, nie sporządza się w postępowaniu restrukturyzacyjnym dłużnika, który jest mikroprzedsiębiorcą."	
12.	PRACODAWCY RP	j.w.	Mimo tego, że wskazane wyceny będą przygotowywane w bardzo odmiennych i złożonych stanach faktycznych, wydaje się, że ustawodawca powinien wprowadzić obowiązek uzasadnienia przyjętych metod oraz założeń. Ostateczny wynik zależy bowiem w bardzo dużym stopniu od przyjętego rozwiązania. W szczególności metody dochodowe, są podatne na manipulacje. Aktualnie projekt przewiduje jedynie możliwość zobowiązania przez sąd nadzorcy albo zarządcy do przedłożenia opinii przedłożenia opinii weryfikującej test zaspokojenia, w przypadku zgłoszenia zastrzeżeń, których podstawą jest zarzut naruszenia kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli lub zarzut stwierdzenia przyjęcia układu z naruszeniem art. 119 ust. 3 pkt 2 Prawa restrukturyzacyjnego (art. 164 ust. 3a Prawa restrukturyzacyjnego). Obowiązek uzasadnienia przyjętych metod wyceny oraz	Uwaga nie zostanie uwzględniona Projektowany przepis art. 10a ust. 1 pkt 1 wskazuje na konieczność przedłożenia wyceny wskazującej metody i założenia przyjęte w trakcie jej sporządzania.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			założeń ułatwi sądowi podjęcie decyzji odnośnie do zasadności zobowiązania nadzorcy albo zarządcy do przedłożenia ww. opinii weryfikującej test zaspokojenia. Należy zatem rozważyć następujące brzmienie art. 10a ust. 1 pkt 1 Prawa restrukturyzacyjnego: „Art. 10a. 1. Nadzorca albo zarządca sporządza test zaspokojenia, który zawiera: 1) wycenę, która obejmuje: a) wskazanie oraz uzasadnienie metod i założeń przyjętych w trakcie jej sporządzania, b) wartość przedsiębiorstwa dłużnika przy założeniu realizacji planu restrukturyzacyjnego i kontynuacji działalności gospodarczej, c) wartość majątku dłużnika przy założeniu ogłoszenia jego upadłości i sprzedaży przedsiębiorstwa jako całości oraz odstąpienia od sprzedaży przedsiębiorstwa jako całości i sprzedaży poszczególnych składników majątku. Jeżeli składniki majątku dłużnika są obciążone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym, hipoteką morską lub innymi prawami i skutkami ujawnienia praw i roszczeń osobistych, w wycenie należy oddzielnie podać, które z tych praw pozostają w mocy po sprzedaży w postępowaniu upadłościowym, a także ich wartość oraz wartość składników majątku nimi obciążonych;" Rozważyć należy również wprowadzenie wymogu sporządzenia wyceny w oparciu o co najmniej dwie różne metody. Wymóg ten mógłby dotyczyć podmiotów, posiadających aktywa powyżej pewnego progu wartości	

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			bilansowej (np. równowartości w złotych 43 milionów euro, tj. kryterium, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców). Wątpliwości budzi wymóg uzyskania zgody dłużnika na zlecenie wyceny osobom trzecim (podobnie w projektowanym art. 25a ust. 2 - w kwestii przybrania mediatora). Nie jest w tym przypadku jasne, jaki tryb postępowania powinien przyjąć nadzorca, w przypadku nieuzyskania takiej zgody. Brak rozwiązań w tej kwestii może doprowadzić do istotnych zaburzeń dynamiki postępowania, która w wielu wypadkach jest niezbędna dla powodzenia restrukturyzacji. Wydaje się także, że nadzorca, jako pozasądowy organ postępowania, powinien mieć pełną autonomię decyzji w tym zakresie. Celowe jest zatem usunięcie zapisu o zgodzie dłużnika. Rozważyć należy również objęcie małych przedsiębiorców wyłączeniem obowiązku sporządzenia testu zaspokojenia (ewentualnie dopuszczenie pewnych uproszczeń) z uwagi na stosunkowo wysoki koszt sporządzenia wyceny w porównaniu do skali działalności mikro i małych przedsiębiorstw.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Zlecenie wyceny osobom trzecim spowoduje powstanie dodatkowych kosztów postępowania, wobec czego dłużnik powinien mieć prawo do podjęcia decyzji w tej kwestii. Uwaga nie zostanie uwzględniona Takie wyłączenie jest przewidziane w projekcie ustawy w odniesieniu do mikroprzedsiębiorców.
13.	INSO – SEKCJA PRAWA UPADŁOŚCIOWEGO I RESTRUKTURYZACYJNEGO INSTYTUTU ALLERHANDA	j.w.	Art. 10a ust. 1 pkt 1 lit. a) [<i>test zaspokojenia</i>] – Postulujemy zniesienie obowiązku sporządzania wyceny przedsiębiorstwa dłużnika <i>przy założeniu realizacji planu restrukturyzacyjnego i kontynuowania działalności</i>, ponieważ nie jest ona w rzeczywistości wymagana przez Dyrektywę. W szczególności nie przewiduje jej art. 8 Dyrektywy. Wycena powinna odnosić się do postępowania upadłościowego w następujących wariantach: (a) sprzedaży przedsiębiorstwa jako całości w opcji kontynuowania jego działalności gospodarczej;	

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			(b) sprzedaży przedsiębiorstwa jako całości przy braku kontynuowania działalności; (c) odstąpienia od sprzedaży przedsiębiorstwa jako całości i sprzedaży poszczególnych składników majątku. Wyceny te mogą być sporządzane różnymi metodami. W pkt (b) i (c) będą to przede wszystkim metody majątkowe. W ten sposób wycena ta będzie miarodajnym wykładnikiem tego, co wierzyciele mogą uzyskać w postępowaniu alternatywnym wobec postępowania restrukturyzacyjnego. Art. 10a ust. 3 [test zaspokojenia – zlecenie wyceny osobom trzecim] Postulujemy wykreślenie wymogu zgody dłużnika na zlecenie wyceny osobom trzecim, w przypadku jej zlecenia przez nadzorcę oraz wykreślenie zdania drugiego. <u>Uzasadnienie:</u> Decyzja o zleceniu wyceny powinna leżeć po stronie nadzorcy/zarządcy. Nadzorcy/zarządcy rzadko są biegłymi rzeczoznawcami lub biegłymi ds. wyceny przedsiębiorstw. W takim przypadku brak zgody dłużnika powodowałby de facto brak możliwości sporządzenia wyceny oraz blokadę postępowania restrukturyzacyjnego, które już zostało uruchomione też w interesie wierzycieli (a nie tylko samego dłużnika). Art. 10a ust. 4 [test zaspokojenia– również dla małych przedsiębiorców] Postulujemy rozszerzenie wyłączenia obowiązku sporządzania	Uwaga nie zostanie uwzględniona Zlecenie wyceny osobom trzecim spowoduje powstanie dodatkowych kosztów postępowania, wobec czego dłużnik powinien mieć prawo do podjęcia decyzji w tej kwestii. Uwaga nie zostanie uwzględniona Wyłączeniu podlegają jedynie mikroprzedsiębiorcy, jako podmioty prowadzące działalność gospodarczą w

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			testu zaspokojenia także na małych przedsiębiorców. <u>Uzasadnienie:</u> Sekcja INSO uważa, że wyłączeni od obowiązku sporządzenia testu prywatnego wierzyciela powinni być również mali przedsiębiorcy (obok mikroprzedsiębiorców). W ocenie Sekcji INSO sporządzenie testu zaspokojenia będzie kosztowne jak również wymagało będzie zaangażowania dodatkowych zasobów, co faktycznie doprowadzi do ograniczenia dostępności restrukturyzacji dla małych przedsiębiorców. Wyłączenie to nie jest sprzeczne z Dyrektywą.	niewielkim zakresie, nie posiadające odpowiedniego zaplecza do tworzenia dodatkowych dokumentów, których co do zasady, nie mają obowiązku tworzyć na potrzeby prowadzonej działalności.
14.	NACZELNA RADA ADWOKACKA (INSTYTUT LEGISLACJI I PRAC PARLAMENTARNYCH)	j.w.	W tym zakresie wątpliwości budzić jednak wpływ dłużnika na sposób sporządzenia testu zaspokojenia, który zgodnie z projektowanymi zmiany musi wyrazić zgodę na zlecenie sporządzenia wyceny wartości przedsiębiorstwa i majątku dłużnika (art. 10a ust 3). Skoro bowiem test zaspokojenia stanowi jeden z podstawowych dokumentów służących ocenie majątkowej restrukturyzowanego podmiotu, na podstawie których wierzyciele zdecydują o „drugiej szansie” dłużnika, a podmiotem sporządzającym test zaspokojenia jest nadzorca, dłużnik nie powinien posiadać uprawnień wpływających na decyzje o wyborze kwalifikowanego podmiotu, który dokona rzetelnej wyceny majątku dłużnika. W szczególności, że takie uprawnienie dłużnika może w praktyce umniejszać prawom wierzyciela w zakresie wskazań co do metod i założeń sporządzenia wyceny oraz osób sporządzających wycenę. Może także powodować dysfunkcję relacji dłużnika z nadzorcą. Naszym zdaniem wskazane byłoby zachowanie symetrii między uprawnieniami wierzycieli i dłużnika, a ściślej że powinni oni mieć zachowane analogiczne prawo wyrażania swoich stanowisk (wskazań) ale ostatecznie to do nadzorca powinna	Uwaga nie zostanie uwzględniona Zlecenie wyceny osobom trzecim spowoduje powstanie dodatkowych kosztów postępowania, wobec czego dłużnik powinien mieć prawo do podjęcia decyzji w tej kwestii.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			należać ocena czy skorzysta z profesjonalnej pomocy osób trzecich przy sporządzaniu testu zaspokożenia.	
15.	POLSKI ZWIĄZEK ZARZĄDZANIA WIERZYTELNOŚCIAMI	Art. 1 pkt 5 (art. 25a p.r.)	Propozycja przedmiotowej zmiany prawnej stanowi zwiększenie zakresu działania nadzorcy i zarządcy, co powinno iść w parze z obowiązkiem zapłaty wyższej zaliczki na poczet wynagrodzenia nadzorcy albo zarządcy (postulowana zmiana art. 43a ustawy poprzez wprowadzenie obowiązku uiszczania zaliczki na etapie postępowania w przedmiocie otwarcia przyspieszonego postępowania restrukturyzacyjnego a nie po jego otwarciu).	Uwaga nie zostanie uwzględniona Jest to doprecyzowanie funkcji, jaką sprawuje nadzorca/zarządca – pomoc w negocjacjach w sprawie propozycji układowych.
16.	PREZES SĄDU APELACYJNEGO WE WROCŁAWIU (SO WROCŁAW)	j.w.	Zmiana wynikająca z proponowanego art. 25a. ust. 2 nie ma związku bezpośredniego z treścią implementowanej Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. Przepis ten dotyczy udziału mediatora w negocjacjach i posługuje się dość archaicznym pojęciem „przybrać mediatora do pomocy”. Treść tego przepisu wskazuje, że zgoda dłużnika potrzebna jest tylko do „przybrania mediatora do pomocy”, a jednocześnie wskazuje, że umowę z mediatorem zawiera nadzorca lub zarządca i do jej zawarcia nie wymaga już zgody dłużnika np. co do treści tej umowy, w tym wysokości wynagrodzenia. Dostateczne zatem byłoby wskazanie, że „dłużnik może zawrzeć umowę z mediatorem za zgodą zarządcy (nadzorcy) celem prowadzenia negocjacji, o których mowa w ust. 1.” albo „zarządca zawiera umowę z mediatorem za zgodą dłużnika celem prowadzenia negocjacji, o których mowa w ust. 1.” Tym bardziej, że projektowany przepis art. 34b wprowadza obciążenie dłużnika kosztami zawartej przez zarządcę umowy z mediatorem, a więc to dłużnik powinien w kwestii zasadności zatrudnienia mediatora i kosztów z tym związanych mieć decydujący głos. Natomiast jeśli umowę ma zawierać nadzorca	Uwaga nie zostanie uwzględniona Sformułowanie „przybrać” występuje w k.p.c. i k.p.k. - nie zmieniane mimo nowelizacji.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			(zarządca) bez uzyskiwania zgody dłużnika na brzmienie (treść) umowy z mediatorem, a jedynie wystarczyć ma zgoda dłużnika na jego „przybranie”, to może to stawiać dłużnika w sytuacji „presji” ze strony doradcy restrukturyzacyjnego uzależniającego skuteczność swoich działań od „przybrania do pomocy” mediatora, a tym samym dłużnik może być pod przymusem ponoszenie dodatkowych kosztów restrukturyzacji (ukrytych w kosztach mediacji), oprócz kosztu wynagrodzenia nadzorcy (zarządcy). Przy wprowadzeniu tej zmiany należałoby dokonać w uzasadnieniu projektu analizy na ile koszty „pomocy” mediatora mogą stanowić istotny koszt pomniejszający środki dłużnika przeznaczone na realizację planu restrukturyzacyjnego i zaspokojenie wierzycieli, które będą poza kontrolą sądową co do zasadności ich poniesienia.	
17.	KRAJOWA IZBA RADCÓW PRAWNYCH	art. 1 pkt 6 (po art. 34a dodaje się art. 34b.)	Wątpliwość co do projektu ustawy. Może pojawić się w praktyce wątpliwość, czy nadzorca nie zleci dokonania czynności eksperckich po zawyżonych czy mało konkurencyjnych cenach? W związku z tym warto rekomendować uściślenie regulacji, że kompetencja nadzorcy dotyczy średnich cen rynkowych albo cen akceptowanych przez dłużnika.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Nadzorca układu, który działa w postępowaniu restrukturyzacyjnym, jest profesjonalnym podmiotem działającym na podstawie licencji doradcy restrukturyzacyjnego, od którego w zakresie prowadzenia przedsiębiorstwa dłużnika i podejmowania decyzji o charakterze gospodarczym wymagane jest zachowanie staranności, pod rygorem odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną na skutek nienależytego wykonywania obowiązków.
18.	SĄD NAJWYŻSZY	j.w.	Wątpliwość budzi kwestia całkowitego wyłączenia odpowiedzialności nadzorcy za zobowiązania zaciągnięte w sprawach, o których mowa w nowelizowanych art. 10 ust. 4, art. 10a ust. 3, art. 25a ust. 2 oraz art. 164 ust. 3a ustawy Prawo	Uwaga nie zostanie uwzględniona Jest to właściwe rozwiązanie, zgodne z funkcją, jaka jest przypisana nadzorcom w przepisach ustawy prawo restrukturyzacyjne.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			restrukturyzacyjne. Należy rozważyć, co w sytuacji, gdy nadzorca w sposób nienależyty wykona wskazane obowiązki, np. zleci wykonanie wyceny osobie trzeciej nie posiadającej odpowiednich kompetencji (kwalifikacji). Oczywiście w takiej sytuacji może mieć zastosowanie art. 25 ustawy Prawo restrukturyzacyjne dotyczącego odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną nienależytym wykonaniem obowiązków, jednakże wydaje się, iż zasadnym byłoby dodanie właściwego wyłączenia, np. „chyba że obowiązki, o których mowa w ust. 1 zostały wykonane w sposób nienależyty”.	
19.	PRACODAWCY RP	j.w.	Wymagana jest korekta redakcyjna końcowej części przepisu - aby fragment stanowił o sporządzeniu opinii „o której mowa w art. 164 ust. 3a” w miejsce sformułowania „o którym mowa w art. 164 ust. 3a”.	Uwaga nie zostanie uwzględniona - w przepisie mowa o „zleceniu” – „...zlecenie sporządzenia opinii, o którym mowa”
20.	POLSKI ZWIĄZEK ZARZĄDZANIA WIERZYTELNOŚCIAMI	Art. 1 pkt 7 i 8 (art. 38 ust. 1a oraz art. 51 ust. 1a p.r.	Co do projektowanej zmiany dotyczącej art. 38 ust. 1a oraz art. 51 ust. 1a ustawy, są to nadal ocenne przesłanki ustanawiania nadzorcy albo zarządcy. Praktyka sądów restrukturyzacyjnych w tym zakresie jest najróżniejsza - od wyboru doradcy restrukturyzacyjnego według sympatii po wybór z pliku excel funkcjonującego w ramach wydziału. Wydaje się, że lepszym rozwiązaniem byłoby wprowadzenie mechanizmu losowania doradcy restrukturyzacyjnego (podobnie jak losowania sędziów). Warto wskazać, że już dziś ustawodawca ustalił gwarancję ustanowienia doradcy restrukturyzacyjnego dającego rękojmię należytego przeprowadzenia postępowania rozróżniając sprawy, w których nadzorcą albo zarządcą musi być kwalifikowany doradca restrukturyzacyjny (doradca bardziej doświadczony), a w których nie.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Problematyka ustanawiania nadzorców i zarządców będzie przedmiotem analiz przy projektowaniu przepisów nowej ustawy.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
21.	ZWIĄZEK BANKÓW POLSKICH	art 1 pkt 11 (art. 86a p. r.)	Propozycja zmiany przepisu: „Art. 86a. 1. Suma wierzytelności, która odpowiada wartości przedmiotu zabezpieczenia, oznacza sumę wierzytelności, która zostałaby zaspokojona z przedmiotu zabezpieczenia w postępowaniu upadłościowym dłużnika, bez uwzględniania wycenienia kosztów tego postępowania związanych z przedmiotem zabezpieczenia i likwidacji przedmiotu zabezpieczenia.” Uzasadnienie: Ustalenie wartości przedmiotu zabezpieczenia ma kluczowe znaczenie dla wierzycieli zabezpieczonych. Ustalenie wartości przedmiotu zabezpieczenia określa grupy, propozycje restrukturyzacyjne, a i ostatecznie siłę głosu wierzyciela. Wierzyciele mają ograniczoną możliwość korekty wartości zabezpieczeń, a dodatkowo takim przepisem zostaliby pokrzywdzeni, gdyż założeniem jest, że w ramach postępowania restrukturyzacyjnego wierzyciele (w tym zabezpieczeni) mają otrzymać więcej niż w upadłości, a zatem nie można w ramach restrukturyzacji wyceniać potencjalnego zaspokojenia na zasadach właściwych dla prawa upadłościowego, w tym uwzględniać kosztów likwidacji przedmiotu zabezpieczenia, wyceny czy innych, o których mowa np. w art. 230 pr. upadłościowego. Na marginesie należy wskazać, iż w uzasadnieniu projektu do art. 86a czytamy: „Przyjęte rozwiązanie odpowiada podstawowym założeniom prowadzenia postępowania restrukturyzacyjnego, którego zasadność odnosi się do alternatywnego scenariusza polegającego na przeprowadzeniu postępowania upadłościowego albo egzekucji syngularnej, w przypadku, gdy nie jest możliwe ogłoszenie upadłości danego podmiotu.”	Uwaga nie zostanie uwzględniona Projekt przewiduje bowiem przyjęcie wartości likwidacyjnej przedmiotu zabezpieczenia, a nie wartości rynkowej. Założenie to wynika z konieczności uwzględnienia rzeczywistej wartości przedmiotu zabezpieczenia, co odpowiada wielu dotychczasowym postulatom doktrynalnym.

[illegible]

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			układzie i hipotetycznym postępowaniu upadłościowym dłużnika, a nie od woli dłużnika (z którego punktu widzenia nie ma znaczenia poparcie poszczególnych grup wierzycieli, a jedynie to czy układ został przyjęty, czy nie). Wprowadzenie wymogu aprobaty dłużnika nie znajduje także uzasadnienia z punktu widzenia ochrony interesów wierzycieli. Ponadto, należy podkreślić, że wymóg taki jest już aktualnie obecny w postępowaniu o zatwierdzeniu układu, gdzie to od woli dłużnika zależy to, czy złoży wniosek o zatwierdzenie układu. Biorąc pod uwagę charakter pozostałych postępowań restrukturyzacyjnych, wprowadzenia takiego wymogu również nie jest uzasadnione. Należy również zwrócić uwagę na kwestię ujmowania odsetek i innych należności ubocznych (objętych układem zgodnie z treścią art. 150 ust. 1 pkt 1 i 2 Prawa restrukturyzacyjnego). Wymóg porównywania poziomu zaspokojenia w układzie oraz hipotetycznym postępowaniu upadłościowym natrafia na praktyczny problem zaspokajania odsetek i innych należności ubocznych w układzie (w postępowaniu u upadłościowym są one zaspokajane w oddzielnej kategorii, zgodnie z art. 342 ust. 1 pkt 3 Prawa upadłościowego). Konieczność uwzględnienia odsetek i innych należności ubocznych będzie w praktyce oznaczała każdorazowe wydzielanie ich do oddzielnej grupy (aby możliwe było spełnienie warunków określonych w art. 119 ust. 3 i 4 Prawa restrukturyzacyjnego). W praktyce będzie to przesądzało o dodatkowym skomplikowaniu treści układu, przebiegu głosowania oraz ustalania, czy układ został przyjęty, a następnie zatwierdzania.	

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			Z tego względu należy postulować wyłączenie odsetek i innych należności ubocznych przy ustalaniu spełnienia warunków, o których mowa w art. 119 ust. 3 i 4 Prawa restrukturyzacyjnego.	
23.	KRAJOWA IZBA DORADCÓW RESTRUKTURY-ZACYJNYCH	art. 1 pkt 12 (art. 119 p.r.)	Proponowane brzmienie art. 119 ust. 3-5 odchodzi od zasady uprzywilejowania większości sumy wierzytelności na rzecz zasady pierwszeństwa zaspokojenia. Może to prowadzić do sytuacji, w których o przyjęciu układu będą decydować wierzyciele z wysokim pierwszeństwem, a niekoniecznie znaczącą sumą wierzytelności. Izba negatywnie ocenia możliwość przyjęcia układu bez uzyskania jakiejkolwiek minimalnej większości kapitałowej. W świetle projektowanych zmian możliwe będzie takie ukształtowanie grup, że niewielka liczba wierzycieli z wyższym pierwszeństwem zaspokojenia w upadłości przegłosuje układ, nawet jeśli ich udział w ogólnej sumie wierzytelności objętych układem będzie nieznaczący. (...) projektowana zmiana może prowadzić do nadużyć na etapie formułowania grup. W związku z powyższym, w ocenie Izby konieczne jest wprowadzenie przynajmniej minimalnego progu kapitałowego. Izba zwraca uwagę, że takie rozwiązanie będzie zgodne z prawem unijnym, gdyż w art. 9 ust. 6 Dyrektywy wskazano, że państwa członkowskie określają większośći wymagane do przyjęcia planu restrukturyzacji (czyli układu), przy czym większośći te nie mogą przekraczać 75 % sumy wierzytelności objętych układem. Izba zwraca uwagę, że zgodnie z art. 342 ust. 1 pkt 3 prawa upadłościowego odsetki znajdują się w odrębnej kategorii zaspokojenia, a zatem korzystają z innego pierwszeństwa niż należności główne. Proponowany sposób zaspokojenia odsetek	Uwaga zostanie uwzględniona Uwaga zostanie uwzględniona

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			w układzie może zatem mieć wpływ na ocenę tego, czy układ został przyjęty na gruncie regulacji z art. 119 ust. 3-5, jak również rodzi pytanie o konieczność wyodrębniania wierzycieli odsetkowych do osobnej grupy. Zdaniem Izby kwestia ta powinna zostać wprost uregulowana w przepisach, gdyż w przeciwnym razie będzie rodziła szereg wątpliwości interpretacyjnych na kluczowym dla każdej restrukturyzacji etapie przyjmowania układu. Formą restrukturyzacji zapobiegawczej w pełni odpowiadającą założeniom Dyrektywy w polskim porządku prawnym ma być postępowanie o zatwierdzenie układu. Skoro tak, to w ocenie Izby za zbędny należy uznać przepis art. 119 ust. 3 p.r., który dla przyjęcia układu wymaga odrębnej zgody dłużnika. Postępowanie o zatwierdzenie układu nie może być wszczęte wbrew woli dłużnika, a więc zgoda dłużnika wynika już z samej istoty postępowania o zatwierdzenie układu (zawarcie umowy z nadzorcą układu, a następnie przedłożenie propozycji układowych). Przyjąć więc należy, że wymóg z art. 11 ust. 1 Dyrektywy realizują obecne przepisy i nie ma potrzeby dokonywania zmian na poziomie art. 119 p.r. Projektowana zmiana jest wadliwa także z tej przyczyny, że może naruszać prawa wierzycieli w postępowaniu sanacyjnym, wszczętym na wniosek wierzycieli wbrew woli niewypłacalnego dłużnika, a zaznaczyć należy, że projektodawca legitymację wierzyciela do złożenia wniosku sanacyjnego pozostawia w niezmienionym kształcie. Izba postuluje również, aby brzmienie art. 119 ust. 3-5 p.r. było zrozumiałe nie tylko dla specjalistów prawa restrukturyzacyjnego, ale także dla wierzycieli i dłużników.	

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
24.	ZWIĄZEK BANKÓW POLSKICH	art. 1 pkt 12 (art. 119 p.r.)	Propozycja brzmienia przepisu w zakresie oczywistej omyłki redakcyjnej: „3. Za zgodą dłużnika układ zostaje przyjęty, chociażby nie uzyskał wymaganej większości w niektórych z grup wierzycieli, obejmujących poszczególne kategorie interesów, jeżeli: 1) większość grup wierzycieli głosowała za układem, w tym co najmniej jedna grupa wierzycieli, o których mowa w art. 161 ust. 1a pkt 3, lub wierzycieli o wyższym stopniu zaspokojenia od wierzycieli, o należnościach których jest mowa w art. 342 ust. 1 pkt 2 Prawa upadłościowego, a w przypadku niespełnienia tego warunku;” Uzasadnienie: Zwracamy uwagę na oczywistą omyłkę redakcyjną w zakresie odniesienia się w art. 119 ust. 3 pkt 1) Prawa restrukturyzacyjnego do grupy wierzycieli, o których mowa w art. 161 ust. 1a pkt 4, podczas gdy przepis powinien odnosić się do grupy wierzycieli, o których mowa w art. 161 ust. 1a pkt 3, tj. wierzycieli których wierzytelności są zabezpieczone na składnikach majątku dłużnika, hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym, lub hipoteką morską a także przez przeniesienie na wierzyciela własności rzeczy lub innego prawa w części znajdującej pokrycie w wartości zabezpieczenia. Ponadto, zwracamy uwagę, że materia regulowana w art. 119 jest kluczowa dla logiki i funkcjonowania postępowań restrukturyzacyjnych i przyjmowanych w ich toku układów.(...) W związku z powyższym, Związek Banków Polskich zaznacza konieczność uzupełnienia niniejszego stanowiska w zakresie szczegółowego odniesienia się do propozycji wprowadzonych w art. 119.	Uwaga zostanie uwzględniona

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
25.	PREZES SĄDU APELACYJNEGO WE WROCŁAWIU (SO WROCŁAW)	art. 1 pkt 12 (art. 119 p.r.)	Art. 119 ust. 3 pkt 1 – projekt zawiera niejasną treść tj. na końcu tego punktu nie wiadomo do czego odnoszą się słowa „a w przypadku niespełnienia tego warunku;”, w proponowanym brzmieniu nie jest jasne czy pkt 1 i 2 mają być spełnione łącznie czy są przesłankami alternatywnymi? Ponadto projekt tego przepisu błędnie odsyła do „wierzycieli, o których mowa w art. 161 ust.1a pkt 4”, a powinien odsyłać do art. 161 ust. 1a pkt 3 tj. dotyczącego wierzycieli, których wierzytelności są zabezpieczone rzeczowo na majątku dłużnika, tak jak wymaga tego art. 11 ust. 1 b(i) implementowanej Dyrektywy, a nie do wierzycieli będących współnikami (akcjonariuszami), którzy nie mogą być traktowani jak wierzyciele uprzywilejowani. Art. 119 ust. 5 in fine – powinno być wierzycieli zaspokajanych, a nie „zaspakajanych”.	Uwaga nie zostanie uwzględniona, określenie „a w przypadku niespełnienia tego warunku” oznacza, że jest to przesłanka alternatywna. Uwaga zostanie uwzględniona Zmiana treści przepisu poprzez prawidłowe odesłanie do art. 161 ust. 1a pkt 3 Uwaga zostanie uwzględniona
26.	INSO – SEKCJA PRAWA UPADŁOŚCIOWE -GO I RESTRUKTURYZ ACYJNEGO INSTYTUTU ALLERHANDA	art. 1 pkt 12 (art. 119 p.r.)	Postulujemy liczne zmiany w zakresie tej propozycji regulacji odnośnie postępowania o zatwierdzenie układu oraz wyłączenie zmian w stosunku do postępowań sądowych. <u>Uzasadnienie</u> W kontekście wymagania zgody dłużnika w trybie art. 119 ust. 3: Ograniczenie zgody dłużnika w przypadku MŚP jest uzasadnione na podstawie art. 1 ust. 1 akapit drugi Dyrektywy. W zakresie ewentualnej propozycji całkowitego wykreślenia fragmentu „za zgodą dłużnika” należy wskazać, że biorąc pod uwagę fakt, że dyrektywa ma być implementowana w całości w ramach postępowania o zatwierdzenie układu, w którym obwieszczono o ustaleniu dnia układowego, wskazanie, że układ niekonsensualny jest przyjęty „za zgodą dłużnika” jest zbędne.	Uwaga zostanie uwzględniona

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			Ze względu na zamieszczenie tej regulacji w przepisach ogólnych, nieproporcjonalnie wzmacnia ona pozycję dłużnika w kontekście sądowych postępowań restrukturyzacyjnych. W postępowaniu o zatwierdzenie układu, układ może zostać zatwierdzony przez sąd wyłącznie w przypadku, w którym ma on poparcie dłużnika. Dłużnik jest bowiem podmiotem wyłącznie legitymowanym do złożenia wniosku o zatwierdzenie układu, niezależnie od faktycznego autorstwa przyjętych propozycji układowych. Wykreślenie fragmentu „za zgodą dłużnika” doprowadzi zatem do sytuacji w której: 1) w postępowaniu o zatwierdzenie układu zgoda ta nadal będzie niezbędna ponieważ wymusza ją struktura postępowania; 2) w pozostałych postępowaniach restrukturyzacyjnych zgoda ta nie będzie potrzebna. Brak jest podstaw do wymagania zgody dłużnika na zawarcie układu w sytuacji, w której sądowe postępowania restrukturyzacyjne przewidują legitymację wierzycieli do złożenia wniosku o otwarcie postępowania sanacyjnego, możliwość pozbawienia dłużnika zarządu, przegłosowania propozycji układowych i ustanowienie zarządu przymusowego w treści układu. Wymaganie w tego rodzaju przypadkach zgody dłużnika uniemożliwi wierzycielom zawarcie układu wbrew woli dłużnika, do czego mają oni obecnie kompetencje (ponieważ dłużnik może dążyć do pokrzywdzenia wierzycieli i utrudniać działania restrukturyzacyjne). W kontekście braku kryterium większości kapitałowej: Jednocześnie ustawa odchodzi od zasady, że układ musi być poparty przez wierzycieli posiadających co najmniej 2/3 sumy	Uwaga zostanie uwzględniona

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			wierzytelności głosujących nad układem. Brak wymogu minimalnego poparcia kapitałowego należy ocenić negatywnie. Wobec tego, postuluje się wprowadzenie większości 50% sumy wierzytelności (większość kapitałowa). Konieczne jest poprawienie odesłania (Art. 119 ust. 3 pkt 1), które obecnie odsyła do art. 161 ust. 1a pkt 4, który wydaje się oczywistą omyłką pisarską. <u>Uzasadnienie</u> Grupa o której mowa w art. 161 ust. 1a pkt 4 to potencjalnie grupa z najmniejszym uprzywilejowaniem, do której mogą wchodzić wierzytelności, o których mowa w art. 342 ust. 1 pkt 4 PU. Obecne brzmienie przepisu jest sprzeczne z założeniami prawa upadłościowego. Dyrektywa, w art. 11 ust. 1 lit b) pkt (i) wymaga poparcia układu przez „większość grup zainteresowanych uczestników dysponujących prawem do głosowania, pod warunkiem, że co najmniej jedna z tych grup to grupa wierzycieli zabezpieczonych lub grupa uprzywilejowana w stosunku do grupy zwykłych wierzycieli niezabezpieczonych; lub - jeśli ten warunek nie zostanie spełniony.” Postuluje się zmianę treści przepisu (Art. 119 ust. 3 pkt 2) na „(...) otrzymaliby jakiekolwiek zaspokojenie w przypadku prowadzenia wobec dłużnika postępowania upadłościowego, zgodnie z testem zaspokojenia o którym mowa w art. 10a.” <u>Uzasadnienie</u> W ocenie Sekcji INSO sformułowanie „zaspokojenie przy zastosowaniu wycenę zakładającą kontynuację działalności przedsiębiorstwa dłużnika” jest kalką językową z niektórych	Uwaga zostanie uwzględniona oczywista omyłka pisarska Uwaga nie zostanie uwzględniona Proponowane brzmienie przepisu art. 119 ust. 3 pkt 2 odwołuje się do tekstu dyrektywy - tj. art. 11 ust. 1 lit. b punkt 2 - mowa tam w polskiej wersji językowej - „na podstawie wyceny dłużnika jako przedsiębiorstwa kontynuującego działalność”

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			wersji językowych Dyrektywy, natomiast w polskim ustawodawstwie upadłościowym występuje sformułowanie sprzedaż przedsiębiorstwa jako całość (np. art. 316 PU). Natomiast odesłanie do art. 10a pozwoli na przewidzenie wielu potencjalnych sytuacji dot. tego przedsiębiorstwa w postępowaniu upadłościowym (patrz: uwagi powyżej – dot. testu zaspokojenia [proponowany art. 10a]). Przepisy te wymagają zmiany, przez skorzystanie z możliwości odstępstwa od zasady bezwzględnego pierwszeństwa. <u>Uzasadnienie</u> W ocenie Sekcji INSO właściwe jest odnoszenie się do regulacji prawa upadłościowego, poprzez powrót do tzw. zasady względnego pierwszeństwa (relative priority rule). Dyrektywa pozwala na takie uregulowanie w Artykule 11 ust. 2 akapit drugi. Zaproponowana zasada bezwzględnego pierwszeństwa (absolute priority rule) doprowadzi do utrudnienia zawierania układów. Obecnie rzadko się zdarza, żeby wierzytelności jednego wierzyciela były zaliczane do jednej kategorii w myśl art. 342 PU. Przykładowo wierzytelności ZUS mogą być zaliczone do trzech kategorii: I - z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, II - z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne, III - z tytułu odsetek. Powstaje zatem praktyczna wątpliwość czy w przypadku pełnego zaspokojenia wierzytelności ZUS (w tym odsetek) wynikający z art. 160 PR, będzie powodował, że wierzytelności, które miałyby być zaliczone w kategorii II (na mocy art. 342 ust. 2 pkt 2) PU) również musiałyby być zaspokojone w całości. Obecnie proponowana regulacja w	We francuskiej - „la valeur du débiteur en tant qu'entreprise en activité” W angielskiej - upon a valuation of the debtor as a going concern Należy więc wskazać, że zastosowane ujęcie nie odbiega od innych wersji językowych. Chodzi więc o wycenę dłużnika jako działającego przedsiębiorstwa, w kontekście związanym z niewypłacalnością. Dyrektywa w tym zakresie jasno podaje do jakiej wartości należy się w tym przypadku odwołać.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			praktyce istotnie utrudni zawieranie układów, co nie jest ani celem prawa restrukturyzacyjnego ani Dyrektywy. Propozycja zachowania stosowania art. 119 ust. 3 p.r. w obecnym brzmieniu do sądowych postępowań restrukturyzacyjnych. Sekcja INSO stoi na stanowisku, że skomplikowane reguły zawierania układów zaproponowane w projekcie, wynikają z konieczności implementacji Dyrektywy o takiej, a nie innej treści – która już ma ustalony, trudny treściowo i interpretacyjnie kształt. Biorąc pod uwagę, że postępowanie o zatwierdzenie układu z obwieszczeniem stanowi ok. 95% postępowań i jest ono modelowym rozwiązaniem dla restrukturyzacji zapobiegawczej, być może pewnym rozwiązaniem byłoby uznanie, iż wszystkie pozostałe sądowe postępowania restrukturyzacyjne nie powinny być objęte wszystkimi przepisami implementującymi Dyrektywę, gdyż trudno uznać, iż jest to restrukturyzacja zapobiegawcza, zważywszy na aktualną praktykę ich otwierania dopiero po jakimś czasie (co jest w zasadzie głównym powodem ich unikania). W takim przypadku można by zachować dotychczasową jasną treść art. 119 ust. 3 p.r. w przypadku wszystkich sądowych postępowań restrukturyzacyjnych. Dodatkowo, w postępowaniach sądowych do zawarcia układu w warunkach art. 119 ust. 3 powinno dochodzić bez zgody dłużnika (w szczególności dotyczy to przypadków propozycji układowych przedstawionych przez wierzycieli przewidujących konwersję wierzytelności na akcje lub układ likwidacyjny).	Uwaga nieaktualna z uwagi na zmianę treści art. 119 ust. 3. Podkreślenia przy tym wymaga, że każde z tych postępowań dotyczy także postępowań zapobiegawczych, a więc dobrze jest utrzymać spójność rozwiązań co do zasad przyjmowania układu. Innymi słowy - wprowadzone zmiany powodują, że utrzymanie spójności rozwiązań we wszystkich postępowaniach restrukturyzacyjnych jest lepszym rozwiązaniem. Poza tym, wprowadzamy jedno odmienne rozwiązanie - to jest sposób rozstrzygnięcia wątpliwości co do prawidłowości podziału na grupy.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
27.	NACZELNA RADA ADWOKACKA (INSTYTUT LEGISLACJI I PRAC PARLAMENTARNYCH)	art. 1 pkt 12 (art. 119 p.r.)	Projektowany art. 119 ust. 3 pkt 2 zakłada, że w przypadku, gdy za przyjęciem układu głosowała grupa lub grupy wierzycieli stanowiące co najmniej połowę grup należących do kategorii wierzycieli, którzy w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego otrzymaliby jakiekolwiek zaspokojenie przy zastosowaniu wyceny zakładającej kontynuację działalności przedsiębiorstwa dłużnika - nie jest spójna z art. 312 ust. 3 Prawa upadłościowego. Syndyk nie może prowadzić dalej przedsiębiorstwa upadłego, jeżeli na upadłym ciąży obowiązek zwrotu pomocy publicznej. Rada wierzycieli może zezwolić na zwrot pomocy publicznej udzielonej niezgodnie z prawem i dalsze prowadzenie przedsiębiorstwa upadłego, jeżeli zostanie uprawdopodobnione, że mimo zwrotu pomocy publicznej udzielonej niezgodnie z prawem pozostali wierzyciele zostaną zaspokojeni w większym stopniu ze względu na sprzedaż prowadzonego przedsiębiorstwa za większą kwotę lub w wyniku zawarcia i wykonania układu.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Przepis odzwierciedla rozwiązanie zawarte w dyrektywie. Chodzi więc o projekcję przyszłości, która nastąpi jeśli nie dojdzie do zawarcia układu w ramach postępowania restrukturyzacyjnego. Należy zaznaczyć, że przepis art. 312 ust. 3 zawarty jest w prawie upadłościowym i ma zastosowanie w konkretnej sytuacji. Jeśli więc na etapie postępowania restrukturyzacyjnego byłoby wiadomo, że zachodzą okoliczności wskazane w art. 312 ust. 3 powinno się je wziąć pod uwagę przy przeprowadzeniu wyceny. Jeśli nie, to oczywiście okoliczności te nie powinny być analizowane. Brak jest więc uzasadnienia do uwzględnienia w treści art. 119 wskazanych w art. 312 ust. 3 okoliczności, gdyż nie można ich z góry założyć, a jeśli będą występowały to sens treści art. 119 jest taki, że organy postępowania powinny okoliczności te uwzględnić.
28.	KONFEDERACJA LEWIATAN	art. 1 pkt 12 (art. 119 p.r.)	Konkludując, proponowana nowelizacja art. 119 ust. 3-5 Prawa restrukturyzacyjnego komplikuje zasady przyjmowanie układów odrywając ten proces od woli większości wierzycieli, tworzy ryzyko nadużyć, a w konsekwencji utrudni proces zatwierdzania układów przez sądy. Kreując niepewność i ograniczając transparentność procedur przyjmowania układu przepis ten w istocie naraża na szwank interes wszystkich stron w postępowaniu, zarówno dłużnika, jak i wierzycieli. W świetle	

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			powyższego, w ocenie Konfederacji Lewiatan w sytuacjach opisanych w art. 119 ust. 3 i ust. 4 Prawa restrukturyzacyjnego o treści przewidzianej Projektem należy: •wykreślić wymóg akceptacji propozycji przez dłużnika oraz •dodać wymóg akceptacji takich propozycji przez większość głosujących wierzycieli.	Uwaga zostanie uwzględniona Uwaga zostanie uwzględniona
29.	PREZES URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW	art. 1 pkt 13 (art. 140 p.r.)	W wyniku postulowanej zmiany nastąpi wyodrębnienie testów prywatnego inwestora i wierzyciela poza plan restrukturyzacyjny (będą one stanowić osobne dokumenty przygotowywane w ramach postępowania). Należy zauważyć, że obecnie liczne przepisy Prawa restrukturyzacyjnego odwołują się do pojęcia planu restrukturyzacyjnego. W tej grupie są także przepisy dotyczące pomocy publicznej, np.: art. 204 ust. 1, art. 214, art. 263 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego, których celem jest umożliwienie właściwemu podmiotowi dokonania oceny, czy planowane wsparcie stanowi pomoc publiczną (alternatywnie - czy spełniony został test prywatnego inwestora lub test prywatnego wierzyciela), a także czy istnieje obowiązek jego notyfikacji KE. Tym samym taki podmiot powinien mieć dostęp zarówno do planu restrukturyzacyjnego, jak i do testu prywatnego wierzyciela lub testu prywatnego inwestora, tak jak ma to miejsce w obecnym stanie prawnym. W związku z tym zachodzi potrzeba dostosowania do ww. proponowanej przez Państwa zmiany art. 140 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego także tych przepisów zmienianej ustawy, które obecnie w swojej treści przywołują okoliczność przekazania planu restrukturyzacyjnego podmiotowi, który ma udzielić wsparcia mogącego stanowić pomoc publiczną, takich jak art. 204 ust. 1, art. 214, art. 263 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego (wskazane wyliczenie może być	Uwaga zostanie uwzględniona art. 204 ust. 1, art. 214 oraz art. 263 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego zostaną uzupełnione we wskazanym zakresie.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			niekompletne). Konieczne jest bowiem, by przedmiotowe przepisy odnosiły się do przekazania takiemu podmiotowi oprócz ww. planu, również testu prywatnego wierzyciela lub testu prywatnego inwestora.	
30.	SĄD NAJWYŻSZY	art. 1 pkt 13 (art. 140 p.r.)	projektodawca dokonuje zmiany charakteru dotychczasowych elementów planu restrukturyzacji, w postaci testu prywatnego inwestora oraz oceny charakteru pomocy udzielonej przedsiębiorcy uznając, iż są to odrębne dokumenty. W uzasadnieniu argumentuje jednak, iż „dokumenty te, stanowiące wyjaśnienie ekonomicznej zasadności procesu restrukturyzacji, w tym podstaw udzielenia pomocy publicznej”. Mając na uwadze art. 9 ust. 1 lit. h dyrektywy 2019/1023 oraz uzasadnienie projektodawcy przyjęte rozwiązanie wydaje się błędne. Skoro zdaniem projektodawcy są to dokumenty wyjaśniające ekonomiczność zasadność procesu restrukturyzacji to powinny stanowić element uzasadnienia, w którym wyjaśnia się dlaczego istnieje racjonalna szansa na to, że plan restrukturyzacji zapobiegnie niewypłacalności dłużnika i zapewni rentowność jego przedsiębiorstwa, co stanowi element planu restrukturyzacji zgodnego z dyrektywą 2019/1023.	Uwaga zostanie uwzględniona art. 204 ust. 1, art. 214 oraz art. 263 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego zostaną uzupełnione we wskazanym zakresie.
31	POLSKI ZWIĄZEK ZARZĄDZANIA WIERZYTELNOŚ CIAMI	art. 1 pkt 14 (art. 151 p.r.)	Należy wskazać, że projektowana zmiana jest sprzeczna z celem instytucji hipoteki oraz innych zabezpieczeń rzeczowych. Objęcie układem z mocy prawa wierzytelności zabezpieczonej hipoteką oznacza znaczne pogorszenie pozycji wierzyciela hipotecznego i może stanowić nadmierną ingerencję w prawo podmiotowe (wierzytelności) naruszające jego istotę w rozumieniu art. 64 ust. 3 Konstytucji RP. Wnosimy o rozważenie rezygnacji z wprowadzenia zmiany prawnej, zgodnie z którą wierzytelności zabezpieczone na mieniu dłużnika hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym,	Uwaga nie zostanie uwzględniona Zastosowane rozwiązanie wynika wprost z przepisów dyrektywy. Katalog roszczeń, które państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu objętego przez postępowania z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, został wskazany wyczerpująco w art. 1 ust. 5 dyrektywy 2019/1023. Są to:

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			zastawem skarbowym lub hipoteką morską z mocy prawa zostają objęte układem w postępowaniu restrukturyzacyjnym.	a) roszczenia istniejące lub roszczenia przyszłe obecnych lub byłych pracowników, b) roszczenia alimentacyjne wynikające z więzi rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa, c) roszczenia, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej dłużnika. Oznacza to, że wszelkie inne kategorie roszczeń muszą być bezwarunkowo objęte postępowaniami z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, a przez to układ zawierany przez dłużnika w postępowaniu restrukturyzacyjnym musi obejmować wierzytelności, których dotyczą te roszczenia. Przy tym, zgodnie z projektowanym art. 161 a ust. 1 propozycje układowe dla wierzycieli zabezpieczonych rzeczowo nie mogą być mniej korzystne niż w postępowaniu upadłościowym, które byłoby prowadzone wobec dłużnika, chyba że wierzyciel wyrazi zgodę na propozycje mniej korzystne. Zgodnie zaś z art. 161a ust. 2 propozycje, o których mowa w ust. 1, nie mogą przewidywać innego sposobu zaspokojenia niż przewidziany w

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
				umowie ustanawiającej zabezpieczenie, chyba że wierzyciel wyraził na to zgodę.
32.	NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”	art. 1 pkt 14 (art. 151 ust. 1 i 2 p.r.)	Art. 1 ust. 5 lit. a) dyrektywy 2019/1023 wskazuje, iż państwa członkowskie mogą przewidzieć, że ramy restrukturyzacji zapobiegawczej nie obejmują roszczeń lub nie mają wpływu na roszczenia istniejące lub roszczenia przyszłe obecnych lub byłych pracowników. Przepis ten wskazuje na uzasadnioną potrzebę ochrony roszczeń pracowniczych, która polega na wyłączeniu ich z planu restrukturyzacji. Fundamentalnym skutkiem wyłączenia wierzytelności spod układu jest konieczność jej uregulowania zgodnie z treścią zobowiązania leżącego u jej podstaw - a więc bez możliwości skorzystania z mechanizmów przewidzianych przez Prawo restrukturyzacyjne. W praktyce najczęściej oznacza to obowiązek pokrycia ich w całości. Proponowana w projekcie zmiana przewiduje utrzymanie obecnej, niekorzystnej dla pracowników i wyrażonej w art. 151 ust. 2 ustawy prawo restrukturyzacyjne możliwości objęcia układem roszczeń ze stosunku pracy za zgodą wierzyciela (pracownika). Co więcej, przepis ten przewiduje, iż zgodę na objęcie wierzytelności układem wyraża się w sposób bezwarunkowy i nieodwołalny. Na mocy art. 163 ust. 1 ustawy prawo restrukturyzacyjne, restrukturyzacja zobowiązań ze stosunku pracy może prowadzić do obniżenia kwoty zobowiązania do wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę. Mając na względzie, iż w relacji pracownik - pracodawca nie występuje sytuacja równości stron, a nierówność ta pogłębia się w sytuacji kilkumiesięcznych zaległości z wypłatą wynagrodzeń, nie można mówić o całkowitej swobodzie wyrażenia przez pracownika zgody na objęcie układem roszczeń ze stosunku pracy. Taka konstrukcja jest sprzeczna z zasadą ochrony pracowników przez przepisy prawa pracy, wyrażoną w	Uwaga nie zostanie uwzględniona, Proponowana zmiana nie stanowi implementacji dyrektywy. Obecnie obowiązujące przepisy przewidują, że wierzyciel może wyrazić nieodwołalną i bezwarunkową zgodę na objęcie wierzytelności ze stosunku pracy układem. Przy tym granicę restrukturyzacji wierzytelności pracowniczych ustala norma art. 163 ust. 1 p.r., która stanowi, że warunki restrukturyzacji zobowiązań ze stosunku pracy nie mogą pozbawiać pracowników minimalnego wynagrodzenia za pracę. Przepis prawa restrukturyzacyjnego jest spójny z art. 84 k.p., wykluczającym zrzeczenie się roszczenia o zapłatę wynagrodzenia [zob. A.J. Witosz (w:) A. Hrycaj, A. Jakubecki, A. Witosz (red.), <i>System Prawa Handlowego...</i>, s. 469, uwaga 93).

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			motywie 60 zdanie pierwsze oraz w art. 1 ust. 5 dyrektywy 2019/1023, w szczególności w świetle podstawowej zasady prawa pracy wyrażonej w art. 84 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2023 r. poz. 1465 z późn. zm.) i dotyczącej bezwzględnego zakazu zrzeczenie się prawa do wynagrodzenia. Mając powyższe na względzie wnosimy o uzupełnienie katalogu wierzytelności pozaukładowych, o których mowa w art. 151 ust. 1 ustawy prawo restrukturyzacyjne, o wierzytelności ze stosunku pracy. Równocześnie wnosimy o wykreślenie art. 151 ust. 2 ustawy prawo restrukturyzacyjne.	
33.	ZWIĄZEK PRZEDSIĘBIORSTW FINANSOWYCH W POLSCE	art. 1 pkt 14 (art. 151 p.r.)	Wprowadzone w powyżej opisanym zakresie zmiany należy ocenić jako niekorzystne, gdyż spowodują one uwzględnienie z mocy prawa wierzycieli zabezpieczonych - w układzie - w części znajdującej pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia. W praktyce oznacza to, że wierzyciel zawsze będzie objęty układem z mocy prawa w ramach spraw hipotecznych, bez konieczności wyrażania zgody. Wejście w życie zaproponowanego przez Projektodawcę rozwiązania może powodować niepewność procesową zależną od praktyki sądów i ich interpretacji. Ograniczeniu ulegnie zakres decyzyjności wierzycieli w postępowaniach restrukturyzacyjnych (ograniczenie swobody wyboru ścieżki zaspokojenia z nieruchomości). Wierzyciel zostanie pozbawiony możliwości wyboru standardowej ścieżki w postaci sprzedaży egzekucyjnej, co w rezultacie może wydłużyć czas odzysku w sprawach hipotecznych.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Zastosowane rozwiązanie wynika wprost z przepisów dyrektywy. Katalog roszczeń, które państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu objętego przez postępowania z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, został wskazany wyczerpująco w art. 1 ust. 5 dyrektywy 2019/1023. Są to: d) roszczenia istniejące lub roszczenia przyszłe obecnych lub byłych pracowników, e) roszczenia alimentacyjne wynikające z więzi rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa, f) roszczenia, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej dłużnika. Oznacza to, że wszelkie inne kategorie roszczeń muszą być bezwarunkowo

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
				objęte postępowaniami z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, a przez to układ zawierany przez dłużnika w postępowaniu restrukturyzacyjnym musi obejmować wierzytelności, których dotyczą te roszczenia.
34.	PRACODAWCY RP	art. 1 pkt 14 (art. 151 ust. 3 p.r.)	Odnosząc się do nowej konstrukcji przepisu, względniejsze wydaje się przesunięcie regulacji art. 151 ust. 3 Prawa restrukturyzacyjnego do art. 150 Prawa restrukturyzacyjnego. W obecnie proponowanej konstrukcji przepisu z art. 151 Prawa restrukturyzacyjnego w ust. 1 oraz 2 wskazują się wierzytelności, których układ nie obejmuje, po czym w ust. 3 znajduje się formuła „układ obejmuje także”, co powoduje powstanie pewnego rodzaju niekonsekwencji.	Uwaga zostanie uwzględniona Treść zmienianego art. 151 ust. 3 zostanie przeniesiona do art. 150 ust. 1 jako dodany pkt 4. Podobnie art. 151 ust. 4 zostanie przeniesiony do art. 150 jako dodawany ust. 3
35.	INSO – SEKCJA PRAWA UPADŁOŚCIOWEGO I RESTRUKTURYZACYJNEGO INSTYTUTU ALLERHANDA	art. 1 pkt 14 (art. 151 p.r.)	Przepis stanowi superfluum. Jego brak, przy jednoczesnej zmianie brzmienia ust. 2 i uchyleniu ust. 2a, skutkuje, że wierzytelności zabezpieczone przeniesieniem na wierzyciela własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa są objęte układem na zasadach ogólnych.	Uwaga nieaktualna wobec zmiany dokonanej j.w.
36.	PROKURATORIA GENERALNA RP	art. 1 pkt 14 (art. 151 p.r.)	Uchylenie ust. 3 w art. 151 Prawa restrukturyzacyjnego, który w proponowanym brzmieniu wydaje się zbędny, ponieważ w art. 150 są skatalogowane wierzytelności objęte układem, art. 151 dotyczy wyjątków od objęcia wierzytelności układem, więc treść projektowanego ust. 3 wynika z tych przepisów a contrario. W konsekwencji uchylenia ust. 3 konieczne byłoby skreślenie wyrazów „i 3” w art. 213 ust. 1 pkt 5 Prawa restrukturyzacyjnego.	Uwaga nieaktualna wobec zmiany dokonanej j.w. Uwaga zostanie uwzględniona

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
				poprzez zmianę art. 213 ust. 1 pkt 5 prawa restrukturyzacyjnego
	Forum Związków Zawodowych, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych i NSZZ „Solidarność”	art. 1 pkt 14 (art. 151 ust. 1 i 2 p.r.)	Ponadto wnosimy o uzupełnienie katalogu wierzytelności pozaukładowych, o których mowa w art. 151 ust. 1 ustawy prawo restrukturyzacyjne o wierzytelności ze stosunku pracy. Stanowi to realizację art. 1 ust. 5 lit a) Dyrektywy 2019/1023. Równocześnie wnosimy o wykreślenie art. 151 ust. 2 ustawy prawo restrukturyzacyjne.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Odnosząc się do postulatu uzupełnienia katalogu wierzytelności pozaukładowych, o których mowa w art. 151 ust. 1 p. r., należy wskazać, że proponowana zmiana nie stanowi implementacji dyrektywy, a przy tym postulat ten nie znajduje uzasadnienia. Obecnie obowiązujące przepisy przewidują bowiem, że wierzyciel może wyrazić nieodwołalną i bezwarunkową zgodę na objęcie wierzytelności ze stosunku pracy układem (art. 151 ust. 2 p. r.). Przy tym granicę restrukturyzacji wierzytelności pracowniczych ustala norma art. 163 ust. 1 p. r., która stanowi, że warunki restrukturyzacji zobowiązań ze stosunku pracy nie mogą pozbawiać pracowników minimalnego wynagrodzenia za pracę. Jednocześnie podkreślenia wymaga, że wskazany przepis prawa restrukturyzacyjnego jest spójny z art. 84 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2023 r. poz. 1465 z późn.),

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
				wykluczającym zrzeczenie się roszczenia o zapłatę wynagrodzenia [zob. A.J. Witosz (w:) A. Hrycaj, A. Jakubecki, A. Witosz (red.), System Prawa Handlowego..., s. 469, uwaga 93).
37.	KRAJOWA IZBA DORADCÓW RESTRUKTURYZACYJNYCH	art. 1 pkt 15 (art. 155 ust. 4)	Uwagi dotyczące maksymalnego poziomu zaspokojenia w układzie. Izba uważa, że szczególnie przy okresie karencji w spłacie może mieć znaczenie zrekompensowanie wierzycielom wartości pieniądza w czasie. Być może zasadne byłoby dodanie przepisu, zgodnie z którym stopień zaspokojenia nie może wykraczać poza przysługującą wierzycielowi wierzytelność główną i należne odsetki do dnia zaspokojenia wierzyciela.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Projektowana w art. 155 ust. 4 regulacja - Propozycje układowe nie mogą przewidywać dla żadnego wierzyciela zaspokojenia wyższego niż wysokość jego wierzytelności – wyraźnie to określa.
38.	ZWIĄZEK BANKÓW POLSKICH	art. 1 pkt 15 (art. 155 ust. 4)	Propozycja zmian: „Art. 155 (...) 4. Propozycje układowe nie mogą przewidywać dla żadnego wierzyciela zaspokojenia wyższego niż wartość jego wierzytelności. W razie konwersji wierzytelności na udziały lub akcje w kapitale zakładowym emitenta zaspokojenie wierzytelności określa cena emisyjna akcji lub cena po której udziały są wydawane wierzycielowi.” <u>Uzasadnienie:</u> W odniesieniu do udziałów lub akcji ich cena może zmieniać się w czasie. Udziały lub akcje podmiotu niezrestrukturyzowanego – niewypłacalnego mają wartość bliską zera. Wartość ta jest pochodną szacowanej przez akcjonariuszy szansy na sukces restrukturyzacji (jest wartością opcyjną). W razie sukcesu restrukturyzacji akcje/udziały nabierają bowiem wartości.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Jak wskazano w uzasadnieniu przedmiotowego projektu, przepis ten stanowi transpozycję normy zawartej w art. 11 ust. 1 lit. d dyrektywy 2019/1023. Rozwiązanie to ma chronić uczestników postępowania przed nadmiernym zaspokojeniem wierzycieli finansujących, którzy na podstawie propozycji układowych mogliby otrzymać wyższe zaspokojenie od wysokości wierzytelności (np. w drodze konwersji).

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			Funkcjonowanie powyższego mechanizmu pokazuje praktyka rynku kapitałowego (restrukturyzacji spółek giełdowych). W tym kontekście, w ocenie ZBP należy precyzyjnie określić w jaki sposób rozumiany i kalkulowany jest poziom zaspokojenia wierzyciela w razie konwersji. Naturalnym rozwiązaniem jest oparcie takiego poziomu zaspokojenia o przyjętą w układzie kwotę ceny emisyjnej akcji/udziałów, a więc kwotę, o którą zredukowana jest w wyniku takiej konwersji wierzytelność. Rozwiązanie to umożliwi uniknięcie wątpliwości i skarżenia układów w szczególności w spółkach publicznych, w sytuacji w której ex post – tzn. po przyjęciu układu – w okresie uprawomocniania się układu cena akcji dłużnika na giełdzie wzrośnie ponad kwotę, po której zostały one objęte przez wierzyciela skutkując zarzutami dotyczącymi zgodności układu z art. 155 ust. 4 pr. restr.	
39.	INSO – SEKCJA PRAWA UPADŁOŚCOWEGO I RESTRUKTURYZACYJNEGO INSTYTUTU ALLERHANDA	art. 1 pkt 15 (art. 155 ust. 4)	Postuluje się zmianę na „(...) wysokość jego wierzytelności”. Uzasadnienie: Ustawa, odnosząc się do nominalnej kwoty wierzytelności posługuje się pojęciem „wysokość”. Użycie pojęcia „wartość” może sugerować, że chodzi o jakąś inną wartość, co nie wynika z treści Dyrektywy.	Uwaga zostanie uwzględniona
40.	KRAJOWA IZBA DORADCÓW RESTRUKTURYZACYJNYCH	art. 1 pkt 16 lit. b (art. 161 p.r.)	Uwagi dotyczące zatwierdzania podziału wierzycieli na grupy. W ocenie Izby, w ramach postępowania o zatwierdzenie układu z uwagi na jego wąskie ramy czasowe (4 miesiące) niemożliwe będzie przeprowadzenie sądowej procedury zatwierdzania podziału wierzycieli na grupy. Projekt przewiduje, że postanowienie sądu zatwierdzające podział podlega zaskarżeniu. Biorąc pod uwagę statystyczny czas rozpoznawania zażaleń w	Uwaga zostanie uwzględniona

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			sądach restrukturyzacyjnych i sądach odwoławczych wydaje się wysoce mało prawdopodobne, by sprawa została rozpoznana przed upływem okresu, w którym propozycje układowe powinny zostać poddane pod głosowanie wierzycieli. Przepis może więc prowadzić do niepożądanych sytuacji, gdy orzeczenie (nieprawomocne) zapadnie już w toku głosowania nad układem i będzie z niego wynikało, że głosowany układ jest sprzeczny z prawem z uwagi na wadliwe ukształtowanie grup. W takim wypadku wierzyciele mogą nie być skłonni do oddawania głosu za układem, a z kolei dłużnik nie będzie w tym czasie mógł liczyć na wstrzymanie głosowania do momentu rozpoznania zażalenia na takie postanowienie.	
41.	SĄD APELACYJNY WE WROCŁAWIU (SR WAŁBRZYCH)	art. 1 pkt 16 lit. b (art. 161 p.r.)	W zakresie dodawanego ust. 4 należy określić termin do złożenia przedmiotowego wniosku tak, aby mógł on być złożony jedynie przed (i to z wyprzedzeniem umożliwiającym rozpoznanie wniosku i ewentualnego zażalenia) wysłaniem do wierzycieli zawiadomień o którym mowa w art. 105 ust.4 p.r. oraz przed rozpoczęciem głosowania w postępowaniu o zatwierdzenie układu; zaskarżalne powinno być jedynie postanowienie o odmowie zatwierdzenia podziału na grupy i jedynie dla wnioskodawcy (skoro uprawnienie do złożenia wniosku służy podmiotów uprawnionym do złożenia propozycji układowych; sprzeciw pozostałych wierzycieli może być manifestowany w drodze głosowania lub zastrzeżeń do układu).	Uwaga nieaktualna wobec zmiany projektowanego przepisu art. 161 - zatwierdzenie podziału na grupy nie będzie dotyczyło postępowania o zatwierdzenie układu
42.	PREZES SĄDU APELACYJNEGO WE WROCŁAWIU (SO WROCŁAW)	art. 1 pkt 16 lit. b (art. 161 p.r.)	Art. 161 ust. 4 należałoby doprecyzować krąg podmiotów legitymowanych do wniesienia zażalenia tj. czy zażalenia ma przysługiwać: a) wyłącznie podmiotowi, który wnosił o zatwierdzenie podziału wierzycieli na grupy w przypadku oddalenia jego wniosku,	

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			b) w każdym przypadku dłużnikowi, zarządcy (nadzorcy) jeśli nie był wnioskodawcą. Regulacja ta powinna być spójna także z art. 182 ust. 4 dotyczącym zażalenia na postanowienie stwierdzające niezgodność z prawem kryteriów wyodrębnienia wierzycieli w układzie częściowym, do rozpoznania, którego właściwy jest sąd drugiej instancji (art. 200 ust.1a). Natomiast wobec braku nowelizacji art. 200 ust. 1a – zażalenie na postanowienie sądu restrukturyzacyjnego w przedmiocie wniosku o zatwierdzenie podziału wierzycieli na grupy będzie rozpoznawane przez sąd restrukturyzacyjny w innym składzie. W uzasadnieniu nie zostało wskazane czy jest to celowy zamysł projektodawcy, aby zażalenie nie było kierowane do sądu drugiej instancji, który jednak nadal będzie właściwy do rozpoznania zażalenia w przedmiocie zatwierdzenia układu (art. 165 ust. 7). Proponowana regulacja budzi wątpliwości, skoro w art. 161 ust. 6 przewidziano związanie sądu, który wydaje postanowienie w przedmiocie zatwierdzenia układu, zatwierdzonym prawomocnie podziałem na grupy. Oznaczałoby to, że w przypadku rozpoznania zażalenia dotyczącego podziału na grupy przez sąd restrukturyzacyjny w innym składzie, sąd drugiej instancji (sąd okręgowy) rozpoznając późniejsze zażalenie na zatwierdzenie układu byłby związany już prawomocnym zatwierdzeniem podziału na grupy. Może to prowadzić do kontrowersji w orzecznictwie, jeśli podział na grupy kluczowy dla oceny dopuszczalności zawarcia układu będzie kontrolowany instancyjnie przez inny skład sądu restrukturyzacyjnego, a nie przez sąd drugiej instancji właściwy do wydania postanowienia w przedmiocie zatwierdzenia układu. art. 161 ust. 5	Uwaga nie zostanie uwzględniona

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			Nie jasne jest również zobowiązanie sądu restrukturyzacyjnego w art. 161 ust. 5 do wskazania w sentencji postanowienia uchybień oraz zmian w podziale na grupy, które pozwolą na zatwierdzenie podziału. Dokonanie podziału na grupy to zadanie dłużnika i doradcy restrukturyzacyjnego, a sąd ma pełnić jedynie funkcje kontrolną. Zamysł ustawodawcy mógłby być raczej realizowany poprzez zobowiązanie sądu do wezwania wnioskodawcy do usunięcia braków wniosku poprzez skorygowanie propozycji podziału na grupy w sposób zgodny z kierunkiem oczekiwanych przez sąd zmian w podziale na grupy pod rygorem oddalenia wniosku albo wprowadzenie analogicznej regulacji jak w art. 182 ust. 4 zdanie drugie.	Sąd sprawuje nadzór nad poprawnością dokonywanych podziałów na grupy, co wynika z art. 9 ust. 5 dyrektywy 2019/1023
43.	INSO – SEKCJA PRAWA UPADŁOŚCIOWE -GO I RESTRUKTURYZACYJNEGO INSTYTUTU ALLERHANDA	art. 1 pkt 16 lit. b (art. 161 p.r.)	Art. 161 ust. 1a pkt 1 Dyrektywa przewiduje możliwość utworzenia odrębnej grupy dla roszczeń pracowników (art. 9 ust. 4 akapit drugi Dyrektywy). Art. 161 ust. 1a pkt 4 Postuluje się zmianę tej grupy, aby obejmowała tylko wierzytelności, o których mowa w art. 342 ust. 1 pkt 4) PU. <u>Uzasadnienie</u> Brak wymogu dla takiej grupy w Dyrektywie. Ponadto, grupa ta jest opisana zbyt szeroko. Powinna być skorelowana z art. 119 ust. 3 i nast. i zasadą bezwzględnego pierwszeństwa. W związku z tym powinna obejmować tylko wierzytelności, o których mowa w art. 342 ust. 1 pkt 4) w zw. z ust. 5 pkt 2 PU (w uproszczeniu: wspólnicy lub akcjonariusze posiadający co najmniej 10% głosów na zgromadzeniu). W przeciwnym wypadku przyjęcie układu na zasadach określonych w art. 119 ust. 3-5 PR może nie być możliwe, gdyż wierzytelności	Uwaga nieaktualna wobec zmiany art. 161 ust. 1a poprzez usunięcie pkt 4

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			udziałowców mogą być uznane zarówno w kategorii I, II, III jak i IV, zgodnie art. 342 ust. 1 PU Art. 161 ust. 4 – 6 [zatwierdzenie podziału na grupy] Należy wyłączyć stosowanie przepisów ust. 4 do 6 w postępowaniu o zatwierdzenie układu, z uwagi na jego ramy konstrukcyjne i czasowe.	Uwaga zostanie uwzględniona
44.	PROKURATOR-IA GENERALNA RP	art. 1 pkt 16 lit. b (art. 161 p.r.)	Proponuje się skreślenie wyrazów „i którzy wyrazili zgodę na objęcie ich układem” w art. 161 ust. 1 pkt 3 Prawa restrukturyzacyjnego, ponieważ jest to konsekwencja zmiany proponowanej w art. 151 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego.	Uwaga nieaktualna, przepis został zmieniony, usunięto wyrazy, o których mowa w zgłoszonej uwadze
45.	KRAJOWA IZBA RADCÓW PRAWNYCH	art. 1 pkt 17 (art. 161a p.r.)	Wątpliwość co do projektu ustawy. Ponadto projektowany art. 161a ust. 3 p.r. zgodnie z którym układ może przewidywać sprzedaż przedmiotu zabezpieczenia „za zgodą wierzyciela” wydaje się być skonstruowany wadliwie. Generalnie zbycie przedmiotu zabezpieczenia jest możliwe bez zgody wierzyciela. Powstaje pytanie jaki ma zatem sens projektowana norma o możliwości sprzedaży przedmiotu zabezpieczenia za zgodą wierzyciela? Należy mieć na względzie, że (1) czym innym jest dopuszczalność przeniesienia prawa własności przedmiotu zabezpieczenia rzeczowego, (2) czym innym jest utrzymanie się zabezpieczenia rzeczowego w przypadku zmiany właściciela przedmiotu zabezpieczenia, (3) czym innym jest zaspokojenie się wierzyciela zabezpieczonego rzeczowo w następstwie zmiany właściciela przedmiotu zabezpieczenia. W praktyce mogą powstać wątpliwości, czy projektowana norma o „zgodzie wierzyciela” na sprzedaż przedmiotu zabezpieczenia jest: • zgodnie z jej literalnym brzmieniem: zgodą na samą sprzedaż przedmiotu zabezpieczenia, co w stosunku do nieruchomości hipotecznej byłoby superfluum, a w niektórych przypadkach	Uwaga zostanie uwzględniona Nie wymagana będzie zgoda na sprzedaż (projekt zostanie zmieniony w tym zakresie). Zmiana natomiast możliwa jest na podstawie art. 156 ust. 1 pkt 5 prawa restrukturyzacyjnego, jednak wymagana jest zgoda wierzyciela, którą przewiduje art. 158 prawa restrukturyzacyjnego.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			zastawu rejestro-wego i hipoteki morskiej lex specialis względem przepisów ustanawiających te zabezpieczenia; • a w konsekwencji, zgodą na transfer przedmiotu zabezpieczenia ze skutkami prawnymi właściwymi danemu rodzajowi zabezpieczenia (tzn. np. w przypadku transferu nieruchomości hipotecznej nie miałyby miejsca skutek zaspokojenia wierzyciela hipotecznego, a w przypadku zastawu rękodajnego powstałyby skutki z art. 321 § 2 k.c.) • wychodząc poza jej literalne brzmienie: zgodą na bezciężarowe zbycie przedmiotu zabezpieczenia; niemniej ze sformułowania w układzie „wierzyciel wyraża zgodę na zbycie przedmiotu zabezpieczenia” nie wynika akt woli w postaci zrzeczenia się zabezpieczenia (a wówczas treść prawomocnie zatwierdzonego układu wraz ze zgodą wierzyciela byłaby podstawą wpisu we właściwych rejestrach) • wychodząc poza jej literalne brzmienie: „początkiem” dalszych ustaleń układowych co do pierwszeństwa zaspokojenia wierzycieli zabezpieczonych z ceny uzyskanej z przedmiotu zabezpieczenia. Spore wątpliwości budzi także art. 161a ust. 3 zd. 2 w brzmieniu: „Sprzedaży dokonuje nadzorca wykonania układu lub zarządca przymusowy”. Należy podkreślić, że w praktyce ustanowienie nadzorcy wykonania układu jest regułą, a ustanowienie zarządcy przymusowego jest wyjątkiem. Jak można wnioskować z projektu tego uregulowania byłoby to szczególne ustawowe ograniczenie prawa własności dłużnika (a precyzyjniej: ograniczenie jednego z atrybutów prawa własności w postaci ius disponendi). Jak się wydaje byłaby to kompetencja wyłączna nadzorcy wykonania układu lub zarządcy przymusowego.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Powierzenie nadzorcy wykonania układu lub zarządcy przymusowemu (odpowiednio) funkcji dokonywania sprzedaży, o której mowa w art. 161a ust 3 zd. 2 realizuje zadanie ochrony słuszných interesów wierzycieli

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			Odwołując się do ekonomicznej wykładni prawa powstaje pytanie jaki ma sens ta regulacja, gdyż prawdopodobnie dłużnik działając samodzielnie dokonałby korzystniejszej sprzedaży przedmiotu zabezpieczenia. Wykonanie transakcji sprzedaży przez nadzorcę wykonania układu rodzi dodatkowe koszty, stwarza ryzyko uzyskania ceny likwidacyjnej a nie rynkowej. Zapewne za koncepcją wyłączenia dłużnika z aktu sprzedaży stała potrzeba ochrony wierzycieli ale kompetencja nadzorcy wykonania układu została ograniczona tylko do aktu sprzedaży, gdyż przepisy milczą o dystrybucji uzyskanych środków pieniężnych.	
46.	KRAJOWA IZBA RADCÓW PRAWNYCH	art. 1 pkt 17 (art. 161a p.r.)	Powstaje pytanie, czy dla uniknięcia wątpliwości w praktyce ustawodawca nie powinien zaznaczyć, że skutki sprzedaży przedmiotu zabezpieczenia przez nadzorcę wykonania układu albo zarządcę przymusowego nie noszą cech skutków sprzedaży egzekucyjnej?	Uwaga nie zostanie uwzględniona, Nie jest konieczne takie zaznaczenie, bowiem żadna norma prawna nie nadaje takiej sprzedaży wskazanego skutku
47.	ZWIĄZEK BANKÓW POLSKICH	Art. 1 pkt 17 (po art. 161 dodaje się art. 161a p. r.)	Propozycja brzmienia przepisu w zakresie oczywistej omyłki redakcyjnej: „Art. 161a. 1. Propozycje układowe dla wierzycieli wymienionych w artykule 161 ust. 1a pkt 3 przewidują stopień zaspokojenia nie mniej korzystny, niż w postępowaniu upadłościowym, które byłoby prowadzone wobec dłużnika, chyba że wierzyciel zgodzi się na warunki mniej korzystne. Uzasadnienie: Niniejsza zmiana redakcyjna powiązana jest z brzmieniem art. 119 ust. 3 pkt. 1) i w poprzednich wersjach projektu ustawy odwołanie dotyczyło pkt. 3, czyli wierzycieli, których wierzytelności są zabezpieczone na składnikach majątku dłużnika hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem	Uwaga zostanie uwzględniona

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			skarbowym lub hipoteką morską, a także przez przeniesienie na wierzyciela własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa w części znajdującej pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia. W nowym projekcie ustawy przywołany omyłkowo pkt 4 to wierzyciele będący współnikami lub akcjonariuszami dłużnika będącego spółką kapitałową, posiadających udziały lub akcje spółki zapewniające co najmniej 5% głosów na zgromadzeniu współników albo walnym zgromadzeniu akcjonariuszy, a zatem grupa wierzycieli w najbliższej relacji biznesowej z dłużnikiem która z tego też względu nigdy nie stanowiła grupy uprzywilejowanej, w przeciwieństwie do wierzycieli zabezpieczonych rzeczowo, którzy nie są powiązani kapitałowo z dłużnikiem.	
48.	PREZES SĄDU APELACYJNEGO WE WROCŁAWIU (SO WROCŁAW)	Art. 1 pkt 17 (po art. 161 dodaje się art. 161a p. r.)	Przepis przewiduje błędne odesłanie do wierzycieli wymienionych w art. 161 ust. 1a pkt 4 (w pkt 4 mowa jest o współnikach), a z treści ust. 2-3 art. 161a oraz uzasadnienia do projektu wynika, że chodzi o wierzycieli zabezpieczonych rzeczowo, a więc wymienionych w art. 161 ust.1a pkt 3	Uwaga zostanie uwzględniona
49.	INSO – SEKCJA PRAWA UPADŁOŚCIOWE I RESTRUKTURYZACYJNEGO INSTYTUTU ALLERHANDA	Art. 1 pkt 17 (po art. 161 dodaje się art. 161a p. r.)	Art. 161a ust. 1 [propozycje układowe – najprawdopodobniej błędne odesłanie] Zgodnie z art. 161 ust. 1a pkt 4 - Dla wierzycieli: będących współnikami lub akcjonariuszami dłużnika będącego spółką kapitałową, posiadających udziały lub akcje spółki zapewniające co najmniej 5% głosów na zgromadzeniu współników albo walnym zgromadzeniu akcjonariuszy, chociażby przysługiwały im wierzytelności wymienione w pkt 1–3 Prawdopodobnie chodzi o art. 161 ust. 1a pkt 3) Art. 161a ust. 3 [sprzedaż przedmiotu zabezpieczenia]	Uwaga zostanie uwzględniona

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			W naszej ocenie skoro sprzedaż w postępowaniu restrukturyzacyjnym nie wywiera skutku sprzedaży egzekucyjnej to zgoda wierzyciela zabezpieczonego na sprzedaż przedmiotu zabezpieczenia nie powinna być wymagana. <u>Uzasadnienie</u> Sama sprzedaż nie ogranicza praw wierzyciela zabezpieczonego. Biorąc pod uwagę, że wierzyciel zabezpieczony musi uzyskać co najmniej takie zaspokojenie z likwidacji przedmiotu zabezpieczenia, jak w postępowaniu upadłościowym (chyba że zgodzi się na kwotę niższą) - co wynika z ust. 1 - brak jest podstawy aby wymagać jego zgody. Uzyska on bowiem zaspokojenie co najmniej takie jak w postępowaniu upadłościowym, gdzie jego zgoda nie jest wymagana. Art. 161a ust. 4 [zmiana lub sprzedaż przedmiotu zabezpieczenia – kto dokonuje] Proponujemy zmianę, polegającą na tym, że propozycje układowe mogą przewidywać, iż sprzedaży dokonuje nadzorca wykonania układu lub zarządca przymusowy. Wykonuje on wówczas takie czynności w imieniu własnym, ale na rachunek dłużnika. <u>Uzasadnienie</u> W obecnym modelu nadzorcy wykonania układu nie ma żadnych uprawnień do działania w sferze majątkowej dłużnika, o ile nie będzie przewidziane to treścią propozycji układowych, natomiast nawet wtedy mogą być wątpliwości co do legitymacji nadzorcy wykonania układu do dokonania czynności prawnej sprzedaży określonych składników majątku dłużnika. Proponowany przepis może być przydatny do wyeliminowania tych wątpliwości.	Uwaga zostanie uwzględniona częściowo Nie wymagana będzie zgoda na sprzedaż (projekt zostanie zmieniony w tym zakresie). Zmiana natomiast możliwa jest na podstawie art. 156 ust. 1 pkt 5 prawa restrukturyzacyjnego, jednak wymagana jest zgoda wierzyciela, którą przewiduje art. 158 prawa restrukturyzacyjnego. Uwaga nie zostanie uwzględniona Wynika to z treści przepisu w brzmieniu po zmianach: „Układ może przewidywać zmianę przedmiotu zabezpieczenia wierzytelności za zgodą wierzyciela, o którym mowa w ust. 1 lub jego sprzedaż. Sprzedaży dokonuje nadzorca wykonania układu lub zarządca przymusowy.”.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
50.	PROKURATORIA GENERALNA RP	Art. 1 pkt 17 (po art. 161 dodaje się art. 161a p. r.)	Proponuje się weryfikację odesłania w projektowanym art. 161a ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego, ponieważ wydaje się, że przepis powinien odsyłać do pkt 4 zamiast do pkt 3 art. 161 ust. 1a Prawa restrukturyzacyjnego;	Uwaga zostanie uwzględniona
51.	KRAJOWA IZBA DORADCÓW RESTRUKTURYZACYJNYCH	art. 1 pkt 18 Projektu (art. 162 ust. 2 p.r.)	Uwagi dotyczące zakazu preferencyjnego zaspokojenia wierzycieli udzielających finansowania. Projekt zakłada uchylene art. 162 ust. 2, który de lege lata dopuszcza możliwość przyznania korzystniejszych warunków restrukturyzacji zobowiązań dłużnika wierzycielowi, który po otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego udzielił lub ma udzielić finansowania. Zdaniem Izby projektowana zmiana nie jest konieczna. Przede wszystkim zwrócić należy uwagę na przepisy Dyrektywy zawarte w Rozdziale IV, które nakazują stworzenie warunków sprzyjających ochronie nowego finansowania. W ocenie Izby art. 162 ust. 2 nie narusza zakazu nierównego traktowania wierzycieli, ponieważ zakaz ten obowiązuje w grupie wierzycieli mających taką samą cechę, a skoro wierzyciel udziela nowego finansowania to można go potraktować inaczej (bardziej preferencyjnie) niż podmioty takiego finansowania nieudzielające.	Uwaga zostanie uwzględniona
52.	POLSKI ZWIĄZEK ZARZĄDZANIA WIERZYTELNOŚCIAMI	j.w.	Wprowadzenie projektowanej zmiany w wymiarze praktycznym spowoduje stan, w którym podmiot w restrukturyzacji nie otrzyma żadnego finansowania w toku restrukturyzacji (a to z kolei z dużym prawdopodobieństwem doprowadzi do fiaska wielu restrukturyzacji).	Uwaga zostanie uwzględniona
53.	KRAJOWA IZBA RADCÓW PRAWNYCH	art. 1 pkt 19 (art. 164 p.r.)	Na etapie zatwierdzenia układu w przypadku zgłoszenia zastrzeżeń, których podstawą jest zarzut naruszenia kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli lub zarzut stwierdzenia przyjęcia układu z naruszeniem przepisów o	Uwaga nie zostanie uwzględniona Ustanowienie biegłego sądowego w znacznym stopniu wydłużyłoby

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			większości niezbędnej dla przyjęcia układu sąd restrukturyzacyjny może zobowiązać nadzorcę albo zarządcę do przedłużenia opinii weryfikującej test zaspokojenia. W takim przypadku sąd określa jaka część testu podlega weryfikacji i podmiot który ma sporządzić opinię. Powstaje pytanie dlaczego ustawodawca nie przesądził, że wykonawcą opinii powinien być biegły sądowy? Nadzorca i zarządca związany jest z podmiotem wskazanym przez sąd dla sporządzenia odpowiedniej opinii	postępowanie, co biorąc pod uwagę specyfikę PZU, jest niepożądane.
54.	KRAJOWA IZBA DORADCÓW RESTRUKTURYZACYJNYCH	j.w.	art. 164 ust. 3a Prawa restrukturyzacyjnego Uwagi dotyczące opinii weryfikującej test zaspokojenia. Izba stoi na stanowisku, że zlecenie opinii weryfikującej test zaspokojenia powinno odbywać się na koszt dłużnika, co jednak nie wynika z Projektu. Doprecyzowanie w tym zakresie jest konieczne, ponieważ może nasuwać mylne wyobrażenia, że koszt sporządzenia opinii nie jest kosztem postępowania restrukturyzacyjnego w rozumieniu art. 207 Prawa restrukturyzacyjnego. Ponadto, w ocenie Izby, wynagrodzenie biegłego powinien ustalać sąd restrukturyzacyjny, skoro to sąd, a nie nadzorca lub zarządca, wskazuje osobę autora opinii	Uwaga nie zostanie uwzględniona W przepisie jest mowa o „podmiocie sporządzającym opinię”. Ustawodawca nie wskazuje, że jest to biegły sądowy.
55.	PROKURATORIA GENERALNA RP	j.w.	Proponuje się zastąpienie wyrazu „rozprawy” wyrazem „posiedzenia” w art. 164 ust. 4 Prawa restrukturyzacyjnego, ponieważ jest to konsekwencja zmiany proponowanej w ust. 2 tego przepisu;	Uwaga zostanie uwzględniona
56.	SĄD NAJWYŻSZY	art. 1 pkt 20 (art. 165 ust. 2 p.r.)	Projektodawca daje kompetencje sądowi do dokonania zmian w układzie, jeżeli nie naruszają istotnych postanowień układu i na skutek ich wprowadzenia sąd zatwierdzi układ. Rozwiązanie to pozwala na ingerencje sądu w poczynione przez dłużnika i wierzycieli ustalenia. Projektodawca wprowadza pewne zabezpieczenia, jednakże wydają się one	Uwaga nie zostanie uwzględniona Przepis ma na celu usunięcie pojawiającego się obecnie problemu - w obecnym stanie prawnym sąd nie ma możliwości ingerowania w układ, może go jedynie zatwierdzić lub odrzucić.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			niewystarczające. Zasadnym wydaje się utrzymanie możliwości dokonania zmian przez sąd, ale po uzyskaniu akceptacji stron układu.	Może to w określonych sytuacjach prowadzić do wydłużenia postępowania restrukturyzacyjnego. Projektowana zmiana pozwalająca sądowi na dokonywanie niewielkich zmian w treści układu pomoże uchronić wszystkich interesariuszy przed sytuacją, w której po przeprowadzeniu postępowania restrukturyzacyjnego i głosowaniu nad układem, sąd odmawia zatwierdzenia układu z powodu drobnych nieprawidłowości, co skutkuje zakończeniem restrukturyzacji, prowadząc najprawdopodobniej do upadłości dłużnika.
57.	PROKURATORIA GENERALNA RP	j.w.	Proponuje się rozważenie, czy projektowane brzmienie art. 165 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego dostatecznie uwzględnia sytuację, gdy dłużnikiem jest podmiot, którego upadłości nie można ogłosić zgodnie z przepisami Prawa upadłościowego. W przypadku takich dłużników zgłoszone zastrzeżenia powinny zawierać zarzut, że w wyniku realizacji układu znaleźliby się w sytuacji gorszej, niż w której prowadzone byłoby postępowanie egzekucyjne.	Uwaga zostanie uwzględniona
58.	ZWIĄZEK BANKÓW POLSKICH	art. 1 pkt 21 (dodanie art. 165a p.r.)	„Art. 165a. W przypadkach, o których mowa w art. 165, sąd może dokonać stosownych zmian w układzie, jeżeli zmiany te nie naruszają istotnych postanowień układu, a w szczególności nie zmieniają stopnia, ani terminów zaspokojenia wierzycieli i na skutek ich wprowadzenia sąd zatwierdzi układ.” <u>Uzasadnienie:</u> Sąd zmieniając układ przyjęty przez wierzycieli zgodnie z dotychczasową propozycją przepisu nie powinien naruszać	Uwaga nie zostanie uwzględniona Projektowana zmiana pozwala sądowi na dokonywanie niewielkich zmian w treści układu, co pomoże uchronić wszystkich interesariuszy przed sytuacją, w której po przeprowadzeniu postępowania restrukturyzacyjnego i głosowaniu nad układem, sąd odmawia zatwierdzenia układu z powodu

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			istotnych postanowień układu. W ocenie ZBP zasadne jest doprecyzowanie, że postanowienia układu determinujące poziom i terminy spłaty wierzycieli są istotnymi postanowieniami układu w rozumieniu art. 165a pr. restr.	drobnych nieprawidłowości, co skutkuje zakończeniem restrukturyzacji, prowadząc najprawdopodobniej do upadłości dłużnika.
59.	ZWIĄZEK PRZEDSIĘ- BIORSTW FINANSOWYCH W POLSCE	j.w.	Wprowadzone w powyżej opisanym zakresie zmiany należy ocenić jako niekorzystne, gdyż spowodują one uwzględnienie z mocy prawa wierzycieli zabezpieczonych - w układzie - w części znajdującej pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia. W praktyce oznacza to, że wierzyciel zawsze będzie objęty układem z mocy prawa w ramach spraw hipotecznych, bez konieczności wyrażania zgody. Wejście w życie zaproponowanego przez Projektodawcę rozwiązania może powodować niepewność procesową zależną od praktyki sądów i ich interpretacji. Ograniczeniu ulegnie zakres decyzyjności wierzycieli w postępowaniach restrukturyzacyjnych (ograniczenie swobody wyboru ścieżki zaspokojenia z nieruchomości). Wierzyciel zostanie pozbawiony możliwości wyboru standardowej ścieżki w postaci sprzedaży egzekucyjnej, co w rezultacie może wydłużyć czas odzysku w sprawach hipotecznych.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Zastosowane rozwiązanie wynika wprost z przepisów dyrektywy. Katalog roszczeń, które państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu objętego przez postępowania z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, został wskazany wyczerpująco w art. 1 ust. 5 dyrektywy 2019/1023. Są to: a) roszczenia istniejące lub roszczenia przyszłe obecnych lub byłych pracowników, b) roszczenia alimentacyjne wynikające z więzi rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa, c) roszczenia, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej dłużnika. Oznacza to, że wszelkie inne kategorie roszczeń muszą być bezwarunkowo objęte postępowaniami z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, a przez to układ zawierany przez dłużnika w postępowaniu restrukturyzacyjnym musi obejmować wierzytelności, których dotyczą te roszczenia.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
60.	ZWIĄZEK PRZEDSIĘ- BIORSTW FINANSOWYCH W POLSCE	art. 1 pkt 24 (art. 181 – uchylenie)	Wprowadzone w powyżej opisanym zakresie zmiany należy ocenić jako niekorzystne, gdyż spowodują one uwzględnienie z mocy prawa wierzycieli zabezpieczonych - w układzie - w części znajdującej pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia. W praktyce oznacza to, że wierzyciel zawsze będzie objęty układem z mocy prawa w ramach spraw hipotecznych, bez konieczności wyrażania zgody. Wejście w życie zaproponowanego przez Projektodawcę rozwiązania może powodować niepewność procesową zależną od praktyki sądów i ich interpretacji. Ograniczeniu ulegnie zakres decyzyjności wierzycieli w postępowaniach restrukturyzacyjnych (ograniczenie swobody wyboru ścieżki zaspokojenia z nieruchomości). Wierzyciel zostanie pozbawiony możliwości wyboru standardowej ścieżki w postaci sprzedaży egzekucyjnej, co w rezultacie może wydłużyć czas odzysku w sprawach hipotecznych.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Zastosowane rozwiązanie wynika wprost z przepisów dyrektywy. Katalog roszczeń, które państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu objętego przez postępowania z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, został wskazany wyczerpująco w art. 1 ust. 5 dyrektywy 2019/1023. Są to: a) roszczenia istniejące lub roszczenia przyszłe obecnych lub byłych pracowników, b) roszczenia alimentacyjne wynikające z więzi rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa, c) roszczenia, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej dłużnika. Oznacza to, że wszelkie inne kategorie roszczeń muszą być bezwarunkowo objęte postępowaniami z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, a przez to układ zawierany przez dłużnika w postępowaniu restrukturyzacyjnym musi obejmować wierzytelności, których dotyczą te roszczenia.
61.	PRACODAWCY RP	j.w.	Proponuje się wprowadzenie zmiany do zawartego w projekcie art. 211 ust. 2a Prawa restrukturyzacyjnego poprzez określenie, iż: „w przypadku dokonania obwieszczenia na podstawie art.	Uwaga nie zostanie uwzględniona

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			226a ust. 1 dzień układowy przypada w na dzień, w którym dokonywane jest obwieszczenie". Wprowadzenie zmian do art. 211 ust. 2a Prawa restrukturyzacyjnego należy ocenić pozytywnie. Jednakże treść powołanego przepisu w brzmieniu wskazanym w projekcie jako ustanawiająca ograniczenie wyłącznie w zakresie górnej daty granicznej dnia układowego („nie później niż”), wymaga doprecyzowania także w zakresie dolnej daty granicznej dnia układowego. Rozwiązaniem pożądanym jest wprowadzenie spójności w zakresie daty dokonywania obwieszczenia oraz daty dnia układowego. Celowym wobec tego jest określenie, iż dzień układowy przypada na dzień, w którym dokonywane jest obwieszczenie. Zgodnie z art. 189 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego skutki otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego powstają z dniem układowym. Natomiast, zgodnie z projektowanym art. 9a ust. 2 Prawa upadłościowego, nie będzie można ogłosić upadłości również w toku postępowania o zatwierdzenie układu. Wniosek o ogłoszenie upadłości będzie podlegał odrzuceniu. Przyjęcie zawartego brzmienia art. 211 ust. 2a Prawa restrukturyzacyjnego stanowić może pole do dalszego instrumentalnego wykorzystywania instytucji postępowania o zatwierdzenie układu, poprzez kreowanie niejako wstecz warunków niedopuszczalności złożonych już wniosków o ogłoszenie upadłości.	Art. 9a p. u., o którym mowa, zostanie zmieniony poprzez wskazanie, iż złożony, w takim przypadku, wniosek o ogłoszenie upadłości nie będzie odrzucany, a jedynie wstrzymane będzie jego rozpoznanie.
62.	ZWIĄZEK BANKÓW POLSKICH	Art. 1 pkt 28 (art. 211b p.r.)	Propozycja zmian: „Art. 211b. 1. W terminie co najmniej 60 30 dni przed rozpoczęciem zbierania głosów wierzycieli lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem, nadzorca układu sporządza: 1) spis wierzytelności;	Uwaga nie zostanie uwzględniona Jak wskazano w uzasadnieniu przedmiotowego projektu powodem przyjęcia proponowanej regulacji jest nadanie postępowaniu odpowiedniej dynamiki i stanowi odpowiedź na

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			2) spis wierzytelności spornych; 3) plan restrukturyzacyjny; 4) test zaspokojenia, o którym mowa w art.10a ust. 1; 5) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155; 6) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art.140 ust. 1. Dokumenty wymienione w pkt 1) – 6) nadzorca zamieszcza w systemie teleinformatycznym. Informację o zamieszczeniu wszystkich dokumentów wymienionych w pkt 1) – 6) obwieszcza się wraz z pouczeniem o treści ust. 2. 2. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia co do dokumentów, o których mowa w ust. 1, w terminie 2 tygodni 21 dni od ich sporządzenia obwieszczenia informacji o ich sporządzeniu. Nadzorca sądowy może w terminie 2 tygodni uwzględnić zastrzeżenia i poprawić dokumenty, co do których złożono zastrzeżenia lub złożyć oświadczenie o braku uwzględnienia zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli, przy czym nadzorca obwieszcza informację o wpływie zastrzeżeń oraz o stanowisku nadzorcy w przedmiocie zastrzeżeń a w przypadku ich uwzględnienia także informację o poprawionych dokumentach zamieszczonych w rejestrze, na 30 dni przed rozpoczęciem procedury głosowania lub terminem zgromadzenia wierzycieli zamieszcza w systemie teleinformatycznym." Uzasadnienie:	podnoszone przez podmioty reprezentujące wierzycieli zarzuty co do braku wystarczającej komunikacji ze strony dłużnika oraz nadzorcy na etapie przed głosowaniem nad układem, co w przypadku postępowania o zatwierdzenie układu jest szczególnie istotne, ze względu na ograniczony czas trwania tego postępowania oraz rozszerzenie możliwości stosowania mechanizmu <i>cramdown</i> (art. 119 ust. 3). Określenie, że nadzorca „sporządza” dokumenty jest jednoznaczne z tym, że umieszcza je w KRZ, wobec faktu, że dokumenty pochodzące od pozasądowych organów postępowania sporządza się wyłącznie w elektronicznych aktach sprawy. Dokument, dopóki nie zostanie elektronicznie sporządzony w aktach sprawy, nie jest dokumentem w znaczeniu wynikającym z przepisów Prawa restrukturyzacyjnego i Prawa upadłościowego.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			W uzasadnieniu projektu ustawy do proponowanego brzmienia art. 211b pr. restr. wskazuje się, że przepis ten ma zapewnić transparentność postępowania poprzez określenie terminów, w których powinny zostać przygotowane kluczowe dla tego postępowania dokumenty. Jednocześnie ustawodawca wskazuje, że proponowane brzmienie przepisu stanowi odpowiedź na podnoszone przez podmioty reprezentujące wierzycieli zarzuty co do braku wystarczającej komunikacji ze strony dłużnika i nadzorcy na etapie przed głosowaniem nad układem. Co do zasady ogólny kształt proponowanej regulacji jest zgodny z postulatami zgłaszanymi przez podmioty reprezentujące wierzycieli, jednak by mógł pełnić swą rolę wymaga doprecyzowania w przedstawionym zakresie. Z uwagi na doniosłą rolę jaką pełnią w postępowaniu restrukturyzacyjnym dokumenty wymienione w pkt 1) – 6), w tym w szczególności test zaspokojenia, którego nieodłącznym elementem jest wycena przedsiębiorstwa dłużnika oraz informacja o przewidywanym stopniu zaspokojenia wierzycieli w postępowaniu upadłościowym które byłoby prowadzone wobec dłużnika, dla oceny czy wierzytelności objęte układem będą zaspokojone w większym stopniu w przypadku zawarcia i wykonania układu, czy w postępowaniu upadłościowym należy wskazać, że: 1) termin sporządzenia dokumentów przez nadzorcę na 30 dni przed rozpoczęciem głosowania nad układem lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem, jest za krótki i powinien wynosić co najmniej 60 dni. Wierzyciele głosujący nad układem to w zdecydowanej większości podmioty podejmujące decyzje w sposób kolegialny, co oznacza, że przed podjęciem decyzji co do sposobu	

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			głosowania, zachodzi konieczność wnikliwego zapoznania się z całym wymienionym w ustawie pakietem dokumentów i przedstawienie rekomendacji ze stosownym uzasadnieniem organom decyzyjnym; 2) proponowany 2-tygodniowy termin na wniesienie zastrzeżeń do dokumentów wymienionych w pkt 1) – 6) powinien: (i) zaczynać bieg od obiektywnego i transparentnego czynnika jakim jest obwieszczenie, analogicznie do wszystkich pozostałych terminów w postępowaniu restrukturyzacyjnym, a nie jak zaproponowano od daty sporządzenia dokumentów, (ii) być dłuższy i wynosić 21 dni. Wierzyciele jako podmioty uprawnione do wniesienia zastrzeżeń nie mają wiedzy w jakiej dacie zostaną sporządzone dokumenty. Datę tą może znać tylko autor danego dokumentu czyli nadzorca. Pozostawienie przepisu w obecnym brzmieniu oznaczałoby jedynie hipotetyczną możliwość wniesienia zastrzeżeń dopuszczoną przez ustawę i jednocześnie brak możliwości skorzystania z uprawnienia przez wierzycieli, którzy nie znają daty początkowej biegu terminu wskazanego w ust. 2 art. 211 b. Zaproponowane rozwiązanie by termin ten był liczony od daty obwieszczenia, zapewnia transparentność postępowania jego uczestnikom; 3) w przypadku wniesienia zastrzeżeń co do dokumentów wymienionych w pkt 1) – 6) przez wierzycieli, pozostali wierzyciele powinni przed oddaniem głosu nad układem mieć wiedzę co do zakresu zgłoszonych zastrzeżeń, stanowiska nadzorcy w tym przedmiocie oraz w szczególności zmiany treści rzeczonych dokumentów jeżeli takowe zostały dokonane przez nadzorcę. W przeciwnym razie wierzyciele w trakcie oddawania głosu nie będą mieli aktualnej wiedzy na temat zasadniczych elementów restrukturyzacji dłużnika.	

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			Dodatkowo, biorąc pod uwagę fakt, iż umowa z nadzorcą układu zawierana jest w pewien czas przed rozpoczęciem postępowania restrukturyzacyjnego, oraz wobec faktu, iż dłużnik powinien wchodzić w postępowanie restrukturyzacyjne przygotowany, a nie tylko wstrzymywać przez okres 4 miesięcy działania wierzycieli przez ogłaszanie otwarcia postępowania o zatwierdzenie układu, a następnie wnioskować o otwarcie kolejnych postępowań, to propozycje układowe, plan restrukturyzacyjny, test zaspokojenia (i inne dokumenty wymienione w przepisie) powinny być gotowe już po ok. 2 miesiącach od dnia obwieszczenia dnia układowego, czyli na 60 dni przed rozpoczęciem zbierania głosów. To zapewni możliwość szerokiej współpracy wierzycieli z nadzorcą układu i dłużnikiem w okresie 60 dni przed oddaniem głosu, tak aby wynegocjować warunki, w których strony są gotowe na wzajemne ustępstwa i współpracę (głos „za” wierzyciela).	
63.	PRACODAWCY RP	j.w.	Rekomenduje się uzupełnienie brzmienia proponowanej w projekcie treści art. 221b ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego, poprzez doprecyzowanie, iż przygotowane przez nadzorcę układu dokumenty wymienione w pkt 1-6 zamieszczane są w aktach postępowania prowadzonych w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe - Krajowym Rejestrze Zadłużonych. Doszczegółowienie w wyżej określony sposób omawianej regulacji pozwoli na wyeliminowanie wątpliwości w stosunku do zakresu obowiązków informacyjnych nadzorcy układu. Wyraźne i niebudzące wątpliwości doprecyzowanie obowiązków nadzorcy układu także w zakresie zamieszczenia sporządzonych dokumentów w aktach postępowania prowadzących w systemie teleinformatyczny obsługującym	Uwaga nie zostanie uwzględniona Uzupełnienie przepisu jest zbędne. Określenie, że nadzorca „sporządza” dokumenty jest jednoznaczne z tym, że umieszcza je w KRZ, wobec faktu, że dokumenty pochodzące od pozasądowych organów postępowania sporządza się wyłącznie w elektronicznych aktach sprawy. Dokument, dopóki nie zostanie elektronicznie sporządzony w aktach sprawy, nie jest dokumentem w znaczeniu wynikającym z przepisów Prawa restrukturyzacyjnego i Prawa upadłościowego.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			postępowanie sądowe, spowoduje spójność z proponowanym art. 211b ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego, przewidującym uprawnienie uczestników postępowania do składania zastrzeżeń co do dokumentów w terminie dwóch tygodni od dnia ich sporządzenia. Ujednolicenie daty sporządzenia oraz zamieszczenia dokumentów w aktach, pozwoli na obliczenie dwutygodniowego terminu dla uczestników postępowania do wniesienia zastrzeżeń. Wobec powyższego proponuje się następujące brzmienie art. 221b ust. 1: „W terminie co najmniej trzydziestu dni przed rozpoczęciem zbierania głosów wierzycieli lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem nadzorca układu sporządza oraz zamieszcza w aktach postępowania prowadzących w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe: 1) spis wierzytelności; 2) spis wierzytelności spornych; 3) plan restrukturyzacyjny; 4) test zaspokojenia, o którym mowa w art. 10a ust. 1; 5) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155; 6) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art. 140 ust. 1 oraz odpowiednio ust. 2 i 4.”	
64.	ZWIĄZEK BANKÓW POLSKICH	Art.1 pkt 30 (art.218a p.r. – dodanie art.)	Propozycja zmiany przepisu: „Art. 218a. 1. Postępowanie o zatwierdzenie układu umarza się z mocy prawa z dniem złożenia przez dłużnika do akt oświadczenia o rezygnacji z dalszego prowadzenia postępowania. Oświadczenie to może być złożone do momentu złożenia do sądu wniosku o zatwierdzenie układu.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Jak wynika z uzasadnienia przedmiotowego projektu, rozwiązanie to jest ściśle skorelowane z dyrektywą 2019/1023, gdyż przewiduje ona możliwość wydłużenia pierwotnego

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			2. Postępowanie o zatwierdzenie układu umarza się z mocy prawa, jeżeli w terminie 4 miesięcy od dnia układowego nie wpłynie do sądu wniosek o zatwierdzenie zawartego układu. 3. W przypadku złożenia do sądu wniosku o zatwierdzenie zawartego układu, postępowanie o zatwierdzenie układu kończy się z chwilą prawomocnego zwrotu tego wniosku oraz prawomocnego odrzucenia lub oddalenia tego wniosku albo prawomocnego umorzenia postępowania w przedmiocie rozpoznania tego wniosku, albo prawomocnego zatwierdzenia układu, albo prawomocnej odmowy zatwierdzenia układu. O powyższym obwieszcza się w Rejestrze.” Uzasadnienie: Proponujemy doprecyzowanie treści art. 218a Prawa restrukturyzacyjnego. W obecnym stanie prawnym dłużnicy składają wnioski o zatwierdzenie niezawartych układów i literalnie czytając przepis ochrona dłużnika rozciąga się do czasu procedowania przez sąd zgodnie z ust. 3. W związku z tym występuje wiele dyskusji z nadzorcami i komornikami w tym zakresie. Propozycja doprecyzowania ma na celu rozstrzygnięcie występujących wątpliwości. Dla zapewnienia przejrzystości skutków wynikających z prawomocności takich postanowień (np. podjęcie przez komornika zawieszonego postępowania egzekucyjnego) zasadnym byłoby dodanie do ust. 3 zdania o treści: „O powyższym obwieszcza się w Rejestrze.”	okresu wstrzymania czynności egzekucyjnych, który maksymalnie może wynosić maks. 4 miesiące, do 1 roku. W przypadku postępowania o zatwierdzenie układu, w którym obwieszczono o dniu układowym, przyjęto zasadę, że nie może ono podlegać ochronie ponad 4 miesiące, w przypadku niezłożenia wniosku o zatwierdzenie układu (art. 211 ust. 2a – w projekcie). To samo należy odnieść do sytuacji, gdy wniosek o zatwierdzenie układu zostanie złożony mimo nie przyjęcia takiego układu.
65.	SĄD APELACYJNY WE WROCŁAWIU	j.w.	Uchylenie art. 219 ust. 2 p.r. – brak konieczności załączenia do wniosku o zatwierdzenie układu kart do głosowania, dowodów wysłania informacji o sposobie głosowania z pouczeniem; dowodów doręczenia w/w informacji i zawiadomień oraz sprawozdania nadzorcy układu wynika z założenia że Sąd	Uwaga zostanie uwzględniona

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
	(SR WAŁBRZYCH)		dysponując dostępem do akt nadzorców układu prowadzonych w systemie teleinformatycznym może samodzielnie dokonać sprawdzenia tych dokumentów, które – z chwilą złożenia wniosku o zatwierdzeniu układu – stają się zresztą częścią akt sądowych. Niemniej przeniesienie na sąd konieczności badania tych akt, weryfikacji zawartych w nich dokumentów (których nazwa może, ale nie musi odpowiadać ich treści a przy tym nie identyfikuje autora co w praktyce wyklucza możliwość zastosowania dostępnych filtrów) spowoduje skrajne spowolnienie procedury oceny wniosku (o ile całkowicie jej nie uniemożliwi). Powyższa propozycja zmian najwyraźniej została sformułowana bez zapoznania się już choćby z graficzną stroną systemu teleinformatycznego KRZ, co pozwoliłoby na stwierdzenie, że odnalezienie i analiza potrzebnych dokumentów jest nadzwyczaj problematyczna.	
66.	PRACODAWCY RP	j.w.	Uchylenie całości art. 219 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego ocenić należy za zmianę niepożądaną. Zasadnym jest natomiast uchylenie wyłącznie poszczególnych jednostek redakcyjnych omawianego przepisu. Rekomenduje się zatem uchylenie art. 219 ust. 2 Prawa Restrukturyzacyjnego wyłącznie w zakresie pkt 1 tego przepisu, wskazującego na obowiązek dołączania do wniosku o zatwierdzenie układu zebranych przez nadzorcę układu za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe kart do głosowania, wraz z pełnomocnictwami koniecznymi dla wykazania uprawnienia do oddania głosu oraz informacji, czy w stosunku do wierzyciela nie zachodzą okoliczności wskazane w art. 116 Prawa restrukturyzacyjnego, uszeregowane zgodnie z kolejnością przyjętą w spisie wierzytelności sporządzonym przez nadzorcę	Uwaga zostanie uwzględniona poprzez usunięcie w całości przepisu o uchyleniu art. 219 ust. 2

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			układu oraz pkt 3 wskazującego na obowiązek dołączania do wniosku o zatwierdzenie układu sprawozdania nadzorcy układu. Uchylenie obowiązku dołączania do wniosku o zatwierdzenie układu dokumentów wskazanych w art. 219 ust. 2 pkt 1 Prawa restrukturyzacyjnego ma swoje uzasadnienie w tym, że w związku z prowadzeniem akt postępowania w systemie teleinformatycznym oraz funkcjonującym w ramach tego systemu module głosowania, w ramach którego gromadzone są karty do głosowania oraz pozostałe dokumenty wskazane w art. 219 ust. 2 pkt 1 Prawa restrukturyzacyjnego, niecelowym staje się ponowne ich dołączanie w postaci niejednokrotnie obszernych załączników do wniosku o zatwierdzenie układu. Istotnym jest to, że sąd rozpoznający wniosek o zatwierdzenie układu posiada dostęp do akt postępowania, w których znajduje się moduł głosowania, a zatem posiada dostęp do dokumentów wskazanych w art. 219 ust. 2 pkt 1 Prawa restrukturyzacyjnego. Niecelowym jest natomiast uchylenie pozostałych jednostek redakcyjnych art. 219 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego. Obowiązek dołączenia do wniosku o zatwierdzenie układu dokumentów wymienionych w art. 219 ust. 2 pkt 2-2a Prawa restrukturyzacyjnego konieczne jest między innymi dla oceny prawidłowości przeprowadzonego głosowania na układem. Podkreślić należy, iż w obecnej oraz nowelizowanej treści Prawa restrukturyzacyjnego, żaden przepis nie nakłada na nadzorcę układu obowiązku do zamieszczania w aktach postępowania prowadzonych za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe dowodów wysłania oraz dowodów doręczenia wierzycielom informacji o sposobie głosowania lub zawiadomienia o terminie zgromadzenia wierzycieli. Z tego powodu pozostawienie wymogu formalnego	

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			do wniosku o zatwierdzenie układu, polegającego na dołączeniu do niego dokumentów, o których mowa w art. 219 ust. 2 pkt 2-2a Prawa restrukturyzacyjnego wydaje się być konieczne. Jednocześnie niecelowy jest także projektowane uchylenie art. 219 ust. 2 pkt 3 Prawa restrukturyzacyjnego, wskazującego na obowiązek dołączenia do wniosku o zatwierdzenie układu sprawozdania nadzorcy układu. Z uwagi na instytucję związaną z wezwaniem do uzupełnienia braków sprawozdania nadzorcy układu (art. 221 Prawa restrukturyzacyjnego) oraz walor konsekwencji, jakie ustawa przepisuje dla jego nieuzupełnienia w terminie, na aktualnym etapie funkcjonowania systemu teleinformatycznego, koniecznym wydaje się dołączanie do akt sądowych (GRz) sprawozdania nadzory układu. Uwidocznienie sprawozdania nadzory układu w aktach sądowych pozwoli na jego szybką weryfikację przez sąd oraz ewentualne wydanie zarządzenia o wezwaniu do jego uzupełnienia. Podsumowując, uchylenie całego art. 219 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego przy obecnym funkcjonowaniu systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe - Krajowy Rejestr Zadłużonych jest niecelowe, gdyż brak przekazania do akt sądowych (GRz) dokumentów, w których mowa w art. 219 ust. 2 pkt 2-3 Prawa restrukturyzacyjnego utrudni oraz wydłuży ich weryfikację przez sąd rozpoznający wniosek. Za pozytywną zmianę należy natomiast uznać uchylenie art. 219 ust. 2 pkt 1 Prawa restrukturyzacyjnego. Istnienie modułu głosowania w aktach postępowania (GRz-nu), do których sąd rozpatrujący wniosek o zatwierdzenie układu ma dostęp, a także uporządkowanych charakter znajdujących się w tym module dokumentów, o którym mowa w art. 219 ust. 2a pkt 1 Prawa restrukturyzacyjnego, przyczynia się do ograniczenia zbędnego	

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			powielania dokumentów, przy jednoczesnej przejrzystej ich dostępności w module, która ułatwia ich weryfikację przez sąd rozpoznający wniosek. Uchylenie całej treści art. 219 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego wymaga natomiast dalszych zmian w systemie teleinformatycznym. Sytuacją, w której uchylenie całego art. 219 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego byłoby dopuszczalne, jest wprowadzenie nowych funkcjonalności do systemu, które pozwalałyby między innymi na dołączanie dowodów wysłania oraz dowodów doręczenia wierzycielom informacji o sposobie głosowania lub terminie zgromadzenia wierzycieli do poszczególnych pozycji w module głosowania znajdującym się w ramach akt GRz-nu, a także funkcjonalności, która pozwoliłaby na sporządzenie nadzorcy układu sprawozdania w ramach akt postępowania GRz-nu (moduł ten pozostaje nieaktywny).	
67.	Prezes Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu (SO Wrocław)	j.w.	Uchylenie art. 219 ust. 2 nie jest uzasadnione na obecnym etapie rozwoju funkcjonalności systemu teleinformatycznego Krajowego Rejestru Zadłużonych (KRZ). Nie jest dostatecznie uzasadnione ogólne stwierdzenie w uzasadnieniu do projektu, że „wymóg dołączania przez doradcę dokumentów (w tym również sprawozdania nadzorcy układu, które jest sporządzane w postaci elektronicznej), znajdujących się w elektronicznych aktach postępowania jest niecelowy”. Fakt, że sąd ma dostęp do akt nadzorcy zawierających wymienione w obowiązującym art. 219 ust. 2 dokumenty nie oznacza, że dostęp ten jest prosty, ergonomiczny i pozwala w szybki sposób zagregować dokumenty konieczne do szybkiego i merytorycznie poprawnego rozpoznania wniosku o zatwierdzenie układu. Obecnie w KRZ brak jest funkcjonalności pozwalającej na zgrupowanie dokumentów z akt nadzorcy, o których mowa w	Uwaga zostanie uwzględniona

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			art. 219 ust. 2, w szybki sposób w jednym pliku (zakładce) lub oznakowanie ich w taki sposób, aby sąd orzekając mógł co najmniej tak szybko się z nim zapoznać jak w przypadku akt w formie papierowej.(...) Uchylenie art. 219 ust. 2 ułatwi wprowadzić pracę nadzorcom, pełnomocnikom dłużników i samym dłużnikom przy przygotowaniu wniosku o zatwierdzenie układu (przyspieszy czas w jakim składają oni wniosek do sądu i obniży ich koszty osobowe na przygotowanie tego wniosku), ale niestety przeniesienie cały ciężar i koszt wyodrębnienia tych dokumentów z elektronicznych akt nadzorcy na sąd, a tym samym przyczyni się do wydłużenia postępowania o zatwierdzenie układu, co jest sprzeczne z celami implementowanej Dyrektywy, która już w pierwszym punkcie preambuły wskazuje, że jej celem jest skrócenie czasu trwania postępowań restrukturyzacyjnych, a w pkt 6 preambuły wskazuje (...).	
68.	INSO – SEKCJA PRAWA UPADŁOŚCIOWE I RESTRUKTURYZACYJNEGO INSTYTUTU ALLERHANDA	Art.1 pkt 32 (dodanie art. 226i p.r.)	Postulowana jest zmiana na „dzień obwieszczenia” zamiast „dzień układowy”.	Uwaga zostanie uwzględniona
69.	ZWIĄZEK PRZEDSIĘBIORSTW FINANSOWYCH W POLSCE	art. 1 pkt 33	Wprowadzone w powyżej opisanym zakresie zmiany należy ocenić jako niekorzystne, gdyż spowodują one uwzględnienie z mocy prawa wierzycieli zabezpieczonych - w układzie - w części znajdującej pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia. W praktyce oznacza to, że wierzyciel zawsze będzie objęty	Uwaga nie zostanie uwzględniona Uchylenie art. 227 ust. 2 jest konsekwencją projektowanej zmiany treści art. 151 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego i przyjęciu zasady, że wierzytelności zabezpieczone hipoteką, zastawem, zastawem

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			układem z mocy prawa w ramach spraw hipotecznych, bez konieczności wyrażania zgody. Wejście w życie zaproponowanego przez Projektodawcę rozwiązania może powodować niepewność procesową zależną od praktyki sądów i ich interpretacji. Ograniczeniu ulegnie zakres decyzyjności wierzycieli w postępowaniach restrukturyzacyjnych (ograniczenie swobody wyboru ścieżki zaspokojenia z nieruchomości). Wierzyciel zostanie pozbawiony możliwości wyboru standardowej ścieżki w postaci sprzedaży egzekucyjnej, co w rezultacie może wydłużyć czas odzysku w sprawach hipotecznych.	rejestrówym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, są bezwarunkowo objęte układem, bez względu na udzielenie przez wierzyciela zgody w tym przedmiocie. Zastosowane rozwiązanie wynika wprost z przepisów dyrektywy. Katalog roszczeń, które państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu objętego przez postępowania z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, został wskazany wyczerpująco w art. 1 ust. 5 dyrektywy 2019/1023. Są to: a) roszczenia istniejące lub roszczenia przyszłe obecnych lub byłych pracowników, b) roszczenia alimentacyjne wynikające z więzi rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa, c) roszczenia, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej dłużnika. Oznacza to, że wszelkie inne kategorie roszczeń muszą być bezwarunkowo objęte postępowaniami z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, a przez to układ zawierany przez dłużnika w postępowaniu restrukturyzacyjnym musi obejmować wierzytelności, których dotyczą te roszczenia.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
70.	ZWIĄZEK BANKÓW POLSKICH	Art. 1 pkt 34 (art. 261 p.r.)	Propozycja zmian: „Art. 261. 1. W terminie trzydziestu dni od dnia otwarcia przyspieszonego postępowania układowego nadzorca sądowy sporządza i składa sędziemu-komisarzowi: 1) plan restrukturyzacyjny uwzględniający propozycje restrukturyzacji przedstawione przez dłużnika; 2) spis wierzytelności; 3) spis wierzytelności spornych. 2. W terminie co najmniej trzydziestu sześćdziesięciu dni przed rozpoczęciem procedury głosowania w trybie art. 110 ust. 7 lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem, nadzorca sądowy sporządza i składa sędziemu-komisarzowi: 1) test zaspokojenia, o którym mowa w art. 10a ust. 1, 2) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155, 3) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art.140 ust. 1. Informację o złożeniu dokumentów wymienionych w ust. 1 i ust. 2 przez nadzorcę sądowego obwieszcza się wraz z pouczeniem o treści ust.3. 3. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia do dokumentów, o których mowa w ust. 2, w terminie 2 tygodni 21 dni od ich złożenia daty obwieszczenia o ich złożeniu. Nadzorca sądowy może w terminie 2 tygodni uwzględnić zastrzeżenia i złożyć poprawione dokumenty lub złożyć oświadczenie o braku uwzględnienia zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury	Uwaga nie zostanie uwzględniona Wyjaśnienie jak do uwagi dot. art. 211b

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli, przy czym nadzorca sądowy obwieszcza informację o wpływie zastrzeżeń oraz o złożeniu stanowiska nadzorcy w przedmiocie zastrzeżeń a w przypadku ich uwzględnienia także informację o poprawionych dokumentach złożonych do sędziego - komisarza na 30 dni przed rozpoczęciem procedury głosowania lub terminem zgromadzenia wierzycieli.”. Uzasadnienie: W uzasadnieniu projektu ustawy do proponowanego brzmienia art. 261 pr. restr. wskazuje się, że cel regulacji dotyczącej przyspieszonego postępowania układowego jest podobny do art. 211b pr. restr. który znajduje zastosowanie do postępowania o zatwierdzenie układu. Celem regulacji jest zapewnienie transparentności oraz dynamiki postępowania, a proponowane brzmienie przepisu jest odpowiedzią na podnoszone przez podmioty reprezentujące wierzycieli zarzuty co do braku wystarczającej komunikacji na etapie poprzedzającym głosowania nad układem. Jako uzasadnienie zakresu zaproponowanych zmian treści przepisu art. 261 pr. restr. wskazuje się na stanowisko przedstawione do art. 211b pr. restr.	
71.	ZWIĄZEK BANKÓW POLSKICH	Art. 1 pkt 35 (art. 280 p.r.	Art. 280. (...) 2. W terminie co najmniej 30 60 dni przed rozpoczęciem procedury głosowania w trybie art. 110 ust. 7 lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem, nadzorca sądowy sporządza i składa sędziemu-komisarzowi: 1) test zaspokojenia, o którym mowa w art.10a ust. 1;	Uwaga nie zostanie uwzględniona Wyjaśnienie jak do uwagi dot. art. 211b

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			2) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155; 3) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art.140 ust. 1; Informację o złożeniu dokumentów wymienionych w ust. 1 i ust. 2 przez nadzorcę sądowego obwieszcza się wraz z pouczeniem o treści ust. 3. 3. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia co do dokumentów, o których mowa w ust. 2, w terminie 2 tygodni 21 dni od ich złożenia daty obwieszczenia o ich złożeniu. Nadzorca sądowy może w terminie 2 tygodni uwzględnić zastrzeżenia i złożyć poprawione dokumenty lub złożyć oświadczenie o braku uwzględnienia zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli, przy czym nadzorca sądowy obwieszcza informację o wpływie zastrzeżeń oraz o złożeniu stanowiska nadzorcy w przedmiocie zastrzeżeń a w przypadku ich uwzględnienia także informację o poprawionych dokumentach złożonych do sędziego - komisarza na 30 dni przed rozpoczęciem procedury głosowania lub terminem zgromadzenia wierzycieli." <u>Uzasadnienie:</u> Jako uzasadnienie zakresu zaproponowanych zmian treści przepisu art. 280 pr. restr. dotyczącego postępowania układowego wskazuje się na stanowisko przedstawione do art. 211b pr. restr., tj. analogicznej treści proponowanego przepisu w postępowaniu o zatwierdzenie układu.	

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
72.	ZWIĄZEK BANKÓW POLSKICH	Art. 1 pkt 36 (art. 320 p.r.)	Propozycja zmian: „Art. 320. (...) 2. W terminie co najmniej 30 60 dni przed rozpoczęciem procedury głosowania w trybie art. 110 ust. 7 lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem, nadzorca sądowy zarządca sporządza i składa sędziemu-komisarzowi: 1) test zaspokojenia, o którym mowa w art.10a ust. 1; 2) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155; 3) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art.140 ust. 1; 4) sprawozdanie z wykonania planu restrukturyzacyjnego w toku postępowania sanacyjnego oraz efekty podjętych działań, a także główne działania, które zgodnie z planem restrukturyzacyjnym zostaną podjęte po przyjęciu układu. Informację o złożeniu dokumentów wymienionych w ust. 1 i ust. 2 przez zarządcę obwieszcza się wraz z pouczeniem o treści ust.3. 3. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia co do dokumentów, o których mowa w ust. 2, w terminie 2 tygodni 21 dni od ich złożenia daty obwieszczenia o ich złożeniu. Nadzorca sądowy Zarządca może w terminie 2 tygodni uwzględnić zastrzeżenia i złożyć poprawione dokumenty lub złożyć oświadczenie o braku uwzględnienia zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli, przy czym zarządca obwieszcza informację o wpływie zastrzeżeń oraz o złożeniu stanowiska	Uwaga nie zostanie uwzględniona, Projektowany przepis ma podobny cel do regulacji zawartej w art. 211b. W ust. 2 określono termin na „co najmniej 30 dni” i jest to powodowane koniecznością zachowania dynamiki postępowania, wymuszając na doradcy restrukturyzacyjnym przygotowanie i dostarczenie wierzycielom kluczowych dla postępowania dokumentów. W obecnym brzmieniu przepisu art. 320 mowa o zarządcy. Dokumenty pochodzące od pozasądowych organów postępowania składa się wyłącznie w elektronicznych aktach sprawy KRZ, do których mają dostęp wszyscy uczestnicy postępowania.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			zarządcy w przedmiocie zastrzeżeń a w przypadku ich uwzględnienia także informację o poprawionych dokumentach złożonych do sędziego - komisarza na 30 dni przed rozpoczęciem procedury głosowania w trybie art. 110 ust. 7 lub terminem zgromadzenia wierzycieli"	
73.	PRACODAWCY RP	art. 2 (9a p.u.)	Rekomenduje się wykreślenie z projektu zmiany związanej z uwzględnieniem z urzędu w układzie wierzycieli zabezpieczonych, tj. usunięcie następujących punktów z art. 1 projektu: 1) pkt 22) projektu - jako konsekwencja usunięcia pkt 14), 2) pkt 24) projektu - jako konsekwencja usunięcia pkt 14), 3) pkt 33) projektu - jako konsekwencja usunięcia pkt 14). Oceniamy zmianę jako niekorzystną, gdyż powoduje uwzględnienie z urzędu wierzycieli zabezpieczonych - w układzie - w części znajdującej pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia. W praktyce oznacza to, że wierzyciel zawsze będzie objęty układem z urzędu w ramach spraw hipotecznych, bez konieczności wyrażania zgody. Wejście w życie zaproponowanego przez projektodawcę rozwiązania może powodować niepewność procesową zależną od praktyki sądów i ich interpretacji. Ograniczeniu ulegnie zakres decyzyjności wierzycieli w postępowaniach restrukturyzacyjnych (ograniczenie swobody wyboru ścieżki zaspokojenia z nieruchomości). Wierzyciel zostanie pozbawiony możliwości wyboru standardowej ścieżki w postaci sprzedaży egzekucyjnej co w rezultacie może wydłużyć czas odzysku w sprawach hipotecznych.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Zastosowane rozwiązanie wynika wprost z przepisów dyrektywy. Katalog roszczeń, które państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu objętego przez postępowania z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, został wskazany wyczerpująco w art. 1 ust. 5 dyrektywy 2019/1023. Są to: a) roszczenia istniejące lub roszczenia przyszłe obecnych lub byłych pracowników, b) roszczenia alimentacyjne wynikające z więzi rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa, c) roszczenia, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej dłużnika. Oznacza to, że wszelkie inne kategorie roszczeń muszą być bezwarunkowo objęte postępowaniami z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, a przez to układ zawierany przez dłużnika w postępowaniu restrukturyzacyjnym musi obejmować wierzytelności, których dotyczą te roszczenia.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
74.	INSO – SEKCJA PRAWA UPADŁOŚCOWEGO I RESTRUKTURYZACYJNEGO INSTYTUTU ALLERHANDA	art. 2 (9a p.u.)	Zdanie drugie powinno zostać wykreślone. <u>Uzasadnienie</u> Skutkuje ono tym, że wierzyciel musiałby ponownie składać wnioski o ogłoszenie upadłości po złożeniu przez dłużnika wniosku o zatwierdzenie układu, żeby sąd mógł łącznie rozpoznać wnioski. Rozpoznanie wniosku upadłościowego powinno być wstrzymane do czasu złożenia wniosku o zatwierdzenie układu, a następnie sąd powinien podjąć decyzję zgodnie z zasadami zbiegu postępowań, określonych przez art. 9b PU.	Uwaga zostanie uwzględniona
75.	Jan Hambura	j.w.	W ust. 2 projektowanego przepisu przewiduje się zatem rozwiązanie w/w problemu poprzez wyraźne doprecyzowanie, iż nie można ogłosić upadłości w okresie od obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego w postępowaniu o zatwierdzenie układu do umorzenia postępowania o zatwierdzenie układu lub do dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie układu do sądu.” Proponowana zmiana z kilku powodów jest niezwykle niebezpieczna dla obrotu gospodarczego, ale również ustroju konstytucyjnego. (...) umożliwia ona sytuację, w której wierzyciel (np. ZUS) wobec dłużnika składa wniosek o ogłoszenie upadłości (...)	Uwaga zostanie uwzględniona
76.	NACZELNA RADA ADWOKACKA (INSTYTUT LEGISLACJI I PRAC PARLAMENTARNYCH)	j.w.	Powstaje pytanie, czy bardziej zasadna nie byłaby zmiana regulacji art. 9b ust. 2 Prawa upadłościowego w ten sposób, aby wprowadzić rozwiązanie, które pozwoli sądowi upadłościowemu wstrzymać się z rozpoznaniem wniosku o ogłoszenie upadłości do czasu umorzenia postępowania o zatwierdzenie układu. Mając na uwadze jedynie element praktyczny, związany ze średnim czasem rozpoznawania wniosków o ogłoszenie upadłości, w sytuacji w której sąd upadłościowy, w związku z obwieszczeniem dnia układowego,	Uwaga nieaktualna Przepis został zmieniony, obecne brzmienie: „Nie można ogłosić upadłości w okresie od otwarcia przyspieszonego postępowania układowego, postępowania układowego i postępowania sanacyjnego do jego zakończenia lub prawomocnego

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			umorzy postępowanie o ogłoszenie upadłości, to uprawnienie się tego postanowienia nie nastąpi szybciej niż upływ czteromiesięcznego terminu na złożenie wniosku o zatwierdzenie układu lub umorzenie postępowania o zatwierdzenie układu. W naszej ocenie istnieje ryzyko, że zmiana treści art. 9a Prawa upadłościowego nie wprowadzi zamierzonej przejrzystości do regulacji związanej ze zbiegiem wniosków upadłościowego i restrukturyzacyjnego. Wręcz przeciwnie, może pogłębić brak jasności i przejrzystości zmienianych aktów prawnych, jak również zwiększy możliwości interpretacyjne przepisów we wskazanym obszarze.	umorzenia. W takim przypadku rozpoznanie wniosku o ogłoszenie upadłości zostaje wstrzymane”.
77.	KONFEDERACJA LEWIATAN	j.w.	W świetle powyższego zasadna jest zmiana proponowanego przepisu, zgodnie z którą po obwieszczeniu o ustaleniu dnia układowego postępowania dotyczące ogłoszenia upadłości dłużnika zawiesza się. Po uchyleniu moratorium egzekucyjnego w trybie art. 226f Prawa restrukturyzacyjnego, postępowania dotyczące ogłoszenia upadłości dłużnika powinny być z mocy prawa odwieszone oraz możliwe powinno być zabezpieczenie majątku dłużnika w trybie art. 38 i nast. Prawa upadłościowego.	Uwaga zostanie uwzględniona
78.	PROKURATORIA GENERALNA RP	j.w.	Proponuje się uspoźnienie brzmienia zdań drugich w zmienianym art. 9a ust. 1 i 2 Prawa upadłościowego.	Uwaga zostanie uwzględniona

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
-----	---------------------------	--	---------------------------------	---------------

Zestawienie nieuwzględnionych uwag zgłoszonych w trakcie opiniowania projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo restrukturyzacyjne oraz niektórych innych ustaw (UC43)

Uwagi ogólne

1.	POLSKI ZWIĄZEK ZARZĄDZANIA WIERZYTELNOŚ CIAMI	Inne postulaty	Zasadniczo kierunek nowelizacji należy ocenić jako słuszny, aczkolwiek nadal projektowana zmiana nie rozwiewa wątpliwości w postępowaniu o zatwierdzeniu układu [PZU] z obwieszczeniem o dniu układowym - kiedy powinien zostać złożony wniosek o zatwierdzenie układu - czy w terminie 3 miesiące od ustalenia dnia układowego czy w terminie 4 miesiące od ustalenia dnia układowego i obwieszczenia o nim. W projektowanym (i obecnym) brzmieniu może dojść bowiem do sytuacji, w której termin 3 miesiące upłynął, ale nie upłynął termin 4 miesiące, a więc dłużnik będzie korzystał z ochrony wynikającej z obwieszczenia przez 1 miesiąc mimo, że upłynął mu termin 3 miesięczny. Należy postulować poważniejszą zmianę, tj. 1) Postępowanie o zatwierdzenie układu nie może trwać dłużej niż 4 miesiące od jego otwarcia (założenia akt dla postępowania o zatwierdzenie układu) i jeśli wniosek o zatwierdzenie układu nie zostanie złożony w tym czasie to postępowanie o zatwierdzenie układu zostaje zakończone z mocy prawa, 2) obwieszczenie o dniu układowym może zostać dokonane w terminie do 1 miesiąca od dnia otwarcia postępowania o zatwierdzenie układu, 3) skutki obwieszczenia o dniu układowym wygasają wraz z upływem terminu z pkt 1), chyba że w tym terminie złożono wniosek o zatwierdzenie układu. Zdaniem Związku wprowadzenie powyższej zmiany uprości praktykę orzeczniczą, w której obecnie jest rozbieżność co do tego, czy wniosek	Uwaga nie zostanie uwzględniona Projekt ustawy został ograniczony do przepisów wdrażających dyrektywę 2019/1023. W związku z koniecznością pilnego wdrożenia oraz problemów technicznych w zakresie zmian wpływających na zmianę KRZ, propozycje przepisów (częściowo uwzględnione w poprzednich wersjach projektu UC120 i UC1) będą rozważane w nowym projekcie
----	---	-------------------	---	---

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			o zatwierdzenie układu w PZU z obwieszczeniem powinien zostać złożony w terminie 3 czy 4 miesięcy (na tej podstawie zapadają odmienne orzeczenia sądowe w zakresie zatwierdzenia układu).	
2.	SĄD NAJWYŻSZY	Uwagi ogólne	Negatywnie należy ocenić sposób procedowania projektu, gdyż skrócenie terminu opiniowania do 7 dni ogranicza możliwość dogłębnego przeanalizowania zawartych w niej regulacji oraz identyfikację ryzyka. Działanie takie może rodzić negatywne skutki związane z ryzykiem przeoczenia niektórych kwestii oraz prowadzić do obniżenia jakości tworzonego prawa. Negatywnie należy również ocenić fakt, znaczącego przekroczenia terminów transponowania dyrektywy 2019/1023 do polskiego systemu prawnego.	Uwaga nie odnosi się do rozwiązań merytorycznych zawartych w projekcie Skrócenie terminu uzgodnień do 7 dni od dnia udostępnienia wynikało z pilności procedowania projektu, co jest uzasadnione koniecznością jak najszybszej, pełnej harmonizacji krajowych przepisów restrukturyzacyjnych z przepisami unijnymi.
3.	PREZES SĄDU APELACYJNEGO (SR W TARNOWIE)	Uwagi ogólne - brak implementacji	Nie nastąpi pełna implementacja Dyrektywy w obszarze art. 25 Dyrektywy, gdyż nie przewidziano rozwiązań umożliwiających prowadzenie tych postępowań restrukturyzacyjnych w sposób efektywny w celu zapewnienia szybkiego rozpatrzenia spraw. Jak wynika z przekazanych dokumentów nie jest planowane żadne wsparcie dla sądów restrukturyzacyjnych, gdyż w tabeli zgodności w art. 25 Dyrektywy odwołano się do już istniejących przepisów Prawa o ustroju sądów powszechnych i Prawa restrukturyzacyjnego, które już obecnie nie zapewniają efektywności i szybkości postępowań restrukturyzacyjnych, a co za tym idzie z pewnością nie nastąpi należyta implementacja Dyrektywy bez istotnych zmian legislacyjnych w tym obszarze.	Propozycje zmian rozważane będą w nowym projekcie
4.	PRACODAWCY RP	Propozycja zmian w prawie	W projekcie nie umieszczono propozycji zmiany art. 256 Prawa restrukturyzacyjnego. Wskazany artykuł został zmieniony w 2021 r. i w obecnym brzmieniu przewiduje ochronę stosunków umownych	Uwaga zostanie uwzględniona częściowo

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			dłużnika w węższym zakresie, niż ten, który przewiduje Dyrektywa. Artykuł 7 ust. 4 Dyrektywy przewiduje wprowadzenie ochrony stosunków umownych przed działaniami wierzycieli (których dotyczy wstrzymanie czynności egzekucyjnych) polegających na: wstrzymywaniu się z wykonaniem, rozwiązaniu, przyspieszeniem wykonania lub w jakichkolwiek innych sposobach dokonywania zmian podstawowych umów wzajemnych podlegających wykonaniu ze szkodą dla dłużnika, w związku z długami, które powstały przed wstrzymaniem czynności egzekucyjnych, wyłącznie z powodu faktu, że długi te nie zostały spłacone przez dłużnika (wierzytelności objęte układem w rozumieniu art. 150 Prawa restrukturyzacyjnego). Artykuł 256 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego w obecnym brzmieniu przewiduje wyłącznie zakaz wypowiedzania umów objętych ochroną. Zasadne jest rozszerzenie ochrony na sytuacje, o których mowa w Dyrektywie. W praktyce postępowań restrukturyzacyjnych występują sytuacje, w których umowy objęte ochroną nie zostają wypowiedziane, jednak faktycznie przestają być wykonywane. Ponadto, zasadne wydaje się doprecyzowanie brzmienia art. 256 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego, w zakresie określania momentu, od którego obowiązuje ochrona stosunków umownych dłużnika, w formie zaproponowanej w projekcie ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. Należy zatem rozważyć następujące brzmienie art. 256 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego: „1. Od dnia obwieszczenia zarządzenia o wpisaniu do repertorium wniosku o otwarcie przyspieszonego postępowania układowego złożonego przez dłużnika do dnia obwieszczenia prawomocnego zarządzenia o zwrocie tego wniosku albo prawomocnego postanowienia o odrzuceniu lub oddaleniu tego wniosku, lub umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania tego wniosku, a w przypadku otwarcia przyspieszonego postępowania układowego - do dnia jego zakończenia albo uprawomocnienia się postanowienia o	Implementację dyrektywy zapewnia art. 256 ust. 2 Prawa Restrukturyzacyjnego. Natomiast w projekcie zmieniono brzmienie art. 256 ust. 1, który wprost dotyczy umów najmu lub dzierżawy lokalu lub nieruchomości, w których jest prowadzone przedsiębiorstwo dłużnika, uznając takie zabezpieczenie za wystarczające, wskazując przy tym moment rozpoczęcia tej ochrony. „1. Od dnia obwieszczenia zarządzenia o wpisaniu do repertorium wniosku o otwarcie przyspieszonego postępowania układowego złożonego przez dłużnika do dnia obwieszczenia prawomocnego zarządzenia o zwrocie tego wniosku albo prawomocnego postanowienia o odrzuceniu lub oddaleniu tego wniosku, lub umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania tego wniosku, a w przypadku otwarcia przyspieszonego postępowania układowego - do dnia jego zakończenia albo uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu przyspieszonego postępowania układowego, wypowiedzenie przez wynajmującego lub wdzierżawiającego umowy najmu lub dzierżawy lokalu lub nieruchomości, w

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			umorzeniu przyspieszonego postępowania układowego wstrzymywanie się z wykonaniem, przyspieszenie wykonania, wypowiedzenie, dokonywanie jakichkolwiek innych zmian przez wynajmującego lub wydzierżawiającego umowy najmu lub dzierżawy lokalu lub nieruchomości, w których jest prowadzone przedsiębiorstwo dłużnika, bez zezwolenia rady wierzycieli, jest niedopuszczalne.”	których jest prowadzone przedsiębiorstwo dłużnika, bez zezwolenia rady wierzycieli, jest niedopuszczalne.”;
5.	NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”	Propozycja zmian w prawie – brak implementacji	art. 13 ust. 2 w zw. z motywem 62 dyrektywy 2019/1023 – brak implementacji Mając na względzie, iż zasady wskazane w art. 13 ust. 2 w zw. z motywem 62 dyrektywy 2019/1023 są kluczowe dla zapewnienia ochrony praw pracowników, zaś art. 300 ustawy prawo restrukturyzacyjne zawiera normy rażąco sprzeczne z zasadą objęcia pracowników pełną ochroną prawa pracy przez cały okres trwania postępowań dotyczących restrukturyzacji zapobiegawczej, wyrażonej w motywie 60 zdanie pierwsze dyrektywy 2019/1023, NSZZ „Solidarność”, na podstawie art. 20 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 854), dalej: uzz, wnosi o dodanie punktu 36 do art. 1 projektu, oraz odpowiednie dostosowanie przyjętej numeracji przez oznaczenie aktualnego punktu 36) jako punkt 37). Proponowana zmiana miałaby następujące brzmienie: „36) art. 300 otrzymuje brzmienie: „W przypadku gdy plan restrukturyzacji obejmuje środki prowadzące do zmian w organizacji pracy lub w stosunkach umownych z pracownikami, środki te są zatwierdzane przez tych pracowników”	Uwaga nie zostanie uwzględniona. Art. 300 p. r. dotyczy postępowania sanacyjnego, które nie jest objęte zakresem dyrektywy. Wdrażana dyrektywa nie odnosi się do postępowania sanacyjnego, które nie jest traktowane jako postępowanie restrukturyzacyjne zapobiegawcze. Postępowaniem, które, co do zasady, realizuje założenia i cele Dyrektywy 2019/1023 jest Postępowanie o zatwierdzenie układu.
6.	NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”	Propozycja zmian w prawie – brak implementacji	art. 3 ust. 5 dyrektywy 2019/1023 – brak implementacji Na negatywną ocenę zasługuje brak implementacji art. 3 ust. 5 dyrektywy 2019/1023 stanowiącego, iż Państwa członkowskie mogą przewidzieć wsparcie dla przedstawicieli pracowników w zakresie oceny sytuacji ekonomicznej dłużnika. Jest to przepis o charakterze	Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji. Postulat do rozważenia w pracach nad nową ustawą

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			fakultatywnym, jednak mając na względzie, iż restrukturyzacja wpływa również na prawa pracowników, negatywnie oceniamy brak wskazania uzasadnienia z jakiego powodu rząd polski postanowił o jego niewdrożeniu.	
7.	Forum Związków Zawodowych, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych i NSZZ „Solidarność”		Forum Związków Zawodowych, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych i NSZZ „Solidarność” są poważnie zaniepokojone aktualnie istniejącym w Polsce stanem prawnym, który dotyczy pracowników restrukturyzowanych spółek Skarbu Państwa. Sytuacja mająca miejsce w ostatnim czasie w PKP Cargo S.A., Poczcie Polskiej S.A. oraz Grupie Azoty S.A. stanowi wyraźny sygnał o potrzebie wprowadzenia zmian prawa restrukturyzacyjnego. W związku z powyższym, wspólne stanowisko trzech reprezentatywnych central związkowych odwołuje się do potrzeby zmian przepisów w krajowym ustawodawstwie, które zagwarantują odpowiednią ochronę pracowników i dostęp do informacji ich przedstawicieli na temat planowanych procesów restrukturyzacyjnych. Zgodnie z wyrażonym w stanowisku głosem strony pracowników Rady Dialogu Społecznego, strategicznym celem jest właściwa implementacja do krajowego porządku prawnego przepisów Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniająca dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości), która powinna, w przypadku procesów restrukturyzacyjnych, a w szczególności procedury restrukturyzacji zapobiegawczej, gwarantować zatrudnionym pełną ochronę praw pracowniczych. Szczególnych zmian wymaga art. 300 ustawy - Prawo restrukturyzacyjne, który obecnie stosowany pozostawia pracowników całkowicie bezbronnych wobec działań pracodawcy, co jest sprzeczne z celem dyrektywy 2019/1023.	Uwaga nie zostanie uwzględniona. W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, co wynika także z uzasadnienia projektu ustawy UC43, że projekt ustawy z 9.10.2024 r. został ograniczony w stosunku do poprzednich wersji (UC120 i UC1) do przepisów wdrażających dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów a także zmieniająca dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości). Zmiany dokonane w obecnym projekcie wynikają z innej koncepcji transpozycji dyrektywy w stosunku do tej, która była przyjęta przy poprzednim projekcie (UC120 i UC1). W związku z koniecznością pilnego wdrożenia oraz problemów technicznych przy próbie dostosowania wszystkich postępowań restrukturyzacyjnych do modelu z

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			FZZ, OPZZ i NSZZ „Solidarność” wyrażają potrzebę pilnego wprowadzenia zmian legislacyjnych, które zapewnią pracownikom skuteczną ochronę w razie zwolnień grupowych w ramach restrukturyzacji zatrudnienia i umożliwią realną partycypację w procesach restrukturyzacyjnych. Kluczowym jest dostosowanie krajowego prawa do dyrektywy 2019/1023, w celu zagwarantowania przestrzegania kompleksowego katalogu praw pracowniczych, szczególnie w kontekście restrukturyzacji zapobiegawczej. Apelujemy o zmianę art. 300 ustawy Prawo restrukturyzacyjne, eliminując jego szkodliwe stosowanie. Jednocześnie podkreślamy potrzebę budowania otoczenia prawnego, które będzie systemowo chronić obecność zatrudnionych w procesie restrukturyzacji przedsiębiorstw, w tym w spółkach Skarbu Państwa. Zgodnie z informacją zawartą w uzasadnieniu do projektu ustawy z dnia 9 października 2024 r. o zmianie ustawy - Prawo restrukturyzacyjne oraz ustawy - Prawo upadłościowe (UC43), celem projektu jest implementacja Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniającej dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości) (Dz. Urz. UE L 172 z 26.06.2019, str. 18 oraz Dz. Urz. UE L 43 z 24.02.2022, str. 93), zwanej dalej „dyrektywą 2019/1023”. Celem zakładanym przez ustawodawcę unijnego jest, wyrażone w motywie 1 dyrektywy 2019/1023, zapewnienie dostępu rentownych przedsiębiorstw do skutecznych krajowych ram restrukturyzacyjnych przy zachowaniu zasady nie naruszania podstawowych praw i swobód pracowników. Ponadto dyrektywa 2019/1023 ma na celu zapewnienie, by w ramach restrukturyzacji prawa wszystkich zaangażowanych stron, w tym pracowników, były chronione w sposób zrównoważony	dyrektywy, zdecydowano się na implementację tylko w zakresie postępowania o zatwierdzenie układu. Dyrektywa nie wyklucza takiego sposobu działania. Wobec przyjęcia w/w koncepcji, postępowaniem, które, co do zasady, realizuje założenia i cele Dyrektywy 2019/1023 jest postępowanie o zatwierdzenie układu. Zatem postulat wyrażony w przekazanym stanowisku w zakresie zmiany art. 300 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2024 r. poz. 1428 z późn. zm.; dalej: „p. r.”), który określa, że otwarcie postępowania sanacyjnego wpływa na stosunki pracy i wywołuje w zakresie praw i obowiązków pracowników i pracodawcy takie same skutki, jak ogłoszenie upadłości, nie zostanie uwzględniony w bieżącym projekcie. Art. 300 p. r. dotyczy bowiem wyłącznie postępowania sanacyjnego, które nie jest objęte zakresem projektu UC43. Jednak podkreślić należy, że zgłoszone postulaty zmian przepisów ustawy Prawo restrukturyzacyjne oraz Prawo upadłościowe, a także wskazane propozycje przepisów będą rozważane w nowym projekcie, nad którym obecnie

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			(motyw 3), a przedstawiciele pracowników byli odpowiednio zaangażowani, zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym (motyw 10). Ustawodawca unijny wskazuje również, iż aby zwiększyć wsparcie dla pracowników i ich przedstawicieli, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby przedstawiciele pracowników mieli dostęp do stosownych i aktualnych informacji dotyczących dostępności narzędzi wczesnego ostrzegania, a także powinni mieć możliwość zapewnienia wsparcia dla przedstawicieli pracowników w przeprowadzaniu oceny sytuacji ekonomicznej dłużnika (art. 3 ust. 3 i 5 oraz motyw 23 dyrektywy 2019/1023). W motywie 60 dyrektywy 2019/1023 zdanie pierwsze unijny ustawodawca wskazuje, iż pracownicy powinni być objęci pełną ochroną prawa pracy przez cały okres trwania postępowań dotyczących restrukturyzacji zapobiegawczej. Art. 13 ust. 2 oraz motyw 62 dyrektywy 2019/1023 kładą nacisk na respektowanie prawa do informacji i konsultacji, aby decyzje, które prawdopodobnie spowodują znaczne zmiany w organizacji pracy lub w stosunkach umownych, były podejmowane w porozumieniu z przedstawicielami pracowników. Niestety, przy projektowaniu rozwiązań implementacji dyrektywy 2019/1023 nie kierowano się dyrektywami ochrony praw pracowników w procesie restrukturyzacji zapobiegawczej. Z tego względu na negatywną ocenę zasługuje brak implementacji art. 3 ust. 5 dyrektywy 2019/1023 stanowiącego, iż państwa członkowskie mogą przewidzieć wsparcie dla przedstawicieli pracowników w zakresie oceny sytuacji ekonomicznej dłużnika. Jest to przepis o charakterze fakultatywnym, jednak mając na względzie, iż restrukturyzacja wpływa również na prawa pracowników, negatywnie oceniamy brak wskazania uzasadnienia z jakiego powodu rząd polski postanowił o jego niewdrożeniu. Ponadto, mając na względzie wskazane powyżej cele restrukturyzacji zapobiegawczej, w szczególności dyrektywę zawartą w motywie 60 zdanie pierwsze dyrektywy 2019/1023, iż podczas restrukturyzacji	trwają prace koncepcyjne. Jeśli chodzi o uwagę braku implementacji art. 3 ust. 5 dyrektywy 2019/1023, stanowiącego, iż państwa członkowskie mogą przewidzieć wsparcie dla przedstawicieli pracowników w zakresie oceny sytuacji ekonomicznej dłużnika, jak słusznie zauważono w piśmie z uwagami, jest to przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji. Jednak podobnie jak w poprzednim

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			zapobiegawczej pracownicy powinni zostać objęci pełną ochroną prawa pracy, należy podkreślić, iż obecnie obowiązujący i stosowany art. 300 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1428), dalej: ustawy prawo restrukturyzacyjne, stanowiący, iż otwarcie postępowania sanacyjnego wpływa na stosunki pracy i wywołuje w zakresie praw i obowiązków pracowników i pracodawcy takie same skutki, jak ogłoszenie upadłości, tj. pozbawia pracowników szczególnej ochrony stosunku pracy, jest całkowicie sprzeczny z celem dyrektywy 2019/1023, tj. objęciem pracowników pełną ochroną prawa pracy podczas restrukturyzacji zapobiegawczej. Co więcej, art. 300 ustawy prawo restrukturyzacyjne nie uwzględnia zobowiązań Polski wynikających z międzynarodowych standardów prawa pracy. Szczególna ochrona stosunku pracy działaczy związkowych jest unormowana nie tylko w przepisach polskich, ale wynika również ze standardów międzynarodowych: Konwencji Nr 98 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej stosowania zasad prawa organizowania się i rokowań zbiorowych (art. 1), Konwencji Nr 135 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej ochrony przedstawicieli pracowników w przedsiębiorstwach i przyznania im ułatwień (art. 1) oraz Zalecenia Nr 143 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącego ochrony przedstawicieli pracowników w przedsiębiorstwach i przyznania im ułatwień (Pkt. III). Na mocy art. 91 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.), umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie ma pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli ustawy tej nie da się pogodzić z umową. Oznacza to, iż przy stosowaniu art. 300 ustawy prawo restrukturyzacyjne w odniesieniu do działaczy związkowych, których stosunek pracy podlega szczególnej ochronie pierwszeństwo powinny mieć przepisy art. 1 Konwencji Nr 98 MOP, tę ochronę utrzymujące. Niestety, w praktyce stosowania przepisów art. 300 ustawy prawo restrukturyzacyjne przez pracodawcę zasada ta nie jest respektowana, co oznacza niewłaściwe stosowanie przepisów	przypadku, także ten postulat będzie rozważany w pracach nad projektem nowej ustawy.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			Konwencji MOP, gdyż zgodnie z postanowieniami art. 1 Konwencji Nr 135 MOP ochrona powinna być skuteczna. Mając powyższe na względzie, oraz biorąc pod uwagę, iż zasady wskazane w art. 13 w zw. z motywem 60 i 62 dyrektywy 2019/1023 są kluczowe dla zapewnienia ochrony praw pracowników, zaś art. 300 ustawy prawo restrukturyzacyjne zawiera normy rażąco sprzeczne z celem dyrektywy (objęcie pracowników pełną ochroną prawa pracy przez cały okres trwania postępowań dotyczących restrukturyzacji zapobiegawczej) wnosimy na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 854), dalej: uzz, o dodanie punktu 36 do art. 1 projektu, oraz odpowiednie dostosowanie przyjętej numeracji poprzez oznaczenie aktualnego punktu 36) jako punkt 37) natomiast obecny punkt 36) przyjmuje oznaczenie jako 37). Proponowana zmiana miałaby następujące brzmienie: „36) art. 300 otrzymuje brzmienie: „W przypadku gdy plan restrukturyzacji obejmuje środki prowadzące do zmian w organizacji pracy lub w stosunkach umownych z pracownikami, środki te są zatwierdzane przez tych pracowników.”	
Uwagi do projektu ustawy				
1.	PREZES UODO	art. 1 pkt 1 (art. 5b p. r.)	Projektowany przepis obliguje Ministra Sprawiedliwości do ustalenia w drodze rozporządzenia szczegółowego zakresu gromadzonych, przechowywanych i udostępnianych danych, podczas gdy projektowana ustawa nie ustala tego zakresu nawet na poziomie ogólnym. Tym samym, jeżeli wśród danych gromadzonych na podstawie projektowanego przepisu mają znaleźć się dane osobowe, to ich zakres na poziomie ogólnym powinien zostać określony na poziomie projektowanej ustawy. Organ nadzorczy wskazuje również, że jeżeli nie wynika to bezpośrednio z art. 29 dyrektywy 2019/10233, to projektowana ustawa powinna ustalać również model udostępniania	Z art. 29 Dyrektywy nie wynika, aby dane, które będą podlegać gromadzeniu, przechowywaniu i udostępnianiu, miały mieć inny charakter niż dane statystyczne. Tym samym w projektowanej ustawie, w art. 5b p.r. nie wskazuje się zakresu danych osobowych podlegających gromadzeniu. Dane, które mają być gromadzone nie będą danymi o których mowa w art. 4 pkt 1

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			danych oraz okres ich przetwarzania, zgodnie z zasadą zgodności z prawem, rzetelności i przejrzystości (art. 5 ust. 1 lit. a rozporządzenia 2016/6794), zasadą ograniczenia celu (art. 5 ust. 1 lit. b rozporządzenia 2016/6795), zasadą minimalizacji danych (art. 5 ust. 1 lit. c rozporządzenia 2016/6796) zasadą ograniczenie przechowywania (art. 5 ust. 1 lit. e rozporządzenia 2016/6797).	rozporządzenia 2016/6797¹. Takie rozumienie projektowanego przepisu wynika z treści poszczególnych typów danych, które obligatoryjnie lub fakultatywnie mają być gromadzone, przechowywane i udostępniane, i tak Dyrektywa w art. 29 ust. 1 i 2 wskazuje następujące dane: - liczba postępowań związanych z niewypłacalnością - średni czas trwania takich postępowań - liczba wniosków o postępowanie uznanych za niedopuszczalne - liczba postępowań określonych rodzajów z podziałem na wynik - liczba postępowań co do dłużników, co do których wcześniej, w okresie trzyletnim, wszczęto postępowanie restrukturyzacyjne. W art. 29 ust. 3 wskazuje się na dane gromadzone fakultatywnie, tj.: - średni koszt każdego rodzaju postępowania; - średnią stopę odzysku - liczbę przedsiębiorców, którzy po postępowaniu oddłużeniowym, zakładają nowe przedsiębiorstwo, - liczby zlikwidowanych miejsc pracy po upadłości lub restrukturyzacji.

¹ 1) „dane osobowe” oznaczają informacje o zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osobie fizycznej („osobie, której dane dotyczą”); możliwa do zidentyfikowania osoba fizyczna to osoba, którą można bezpośrednio lub pośrednio zidentyfikować, w szczególności na podstawie identyfikatora takiego jak imię i nazwisko, numer identyfikacyjny, dane o lokalizacji, identyfikator internetowy lub jeden bądź kilka szczególnych czynników określających fizyczną, fizjologiczną, genetyczną, psychiczną, ekonomiczną, kulturową lub społeczną tożsamość osoby fizycznej;

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
				W ust. 4 art. 29 podaje się sposób prezentacji danych z art. 29 ust. 1, z podziałem na osoby fizyczne i osoby prawne i w przypadku osób prawnych z uwzględnieniem ich wielkości. Z tak sformułowanych wymogów dyrektywy jasno wynika, że przekazywane dane nie mają mieć charakteru danych osobowych, stąd nie jest konieczne uzupełnianie regulacji krajowej o elementy odnoszące się do art. 5 ust. 1 lit. a, b, c, e.
2.	POLSKI ZWIĄZEK ZARZĄDZANIA WIERZYTELNOŚ CIAMI	art. 1 pkt 2 (tytuł rozdziału 3)	Należy wskazać, że obecnie w ramach ustawy funkcjonuje instytucja testu prywatnego wierzyciela, który ma służyć za przedstawienie wierzycielom projekcji zaspokojenia w razie odmowy zatwierdzenia układu (umorzenia postępowania) i zaspokojenia w ramach postępowania upadłościowego. Wprowadzenie nowej instytucji prawnej w postaci testu zaspokojenia wydaje się zbędnym rozwiązaniem - za wystarczające należy uznać rozszerzenie zakresu sporządzania (zlecenia, udostępniania wierzycielom, etapu sporządzania) testu prywatnego wierzyciela. W przeciwnym razie będzie dochodzić do sytuacji, gdy w ramach restrukturyzacji będzie sporządzany test zaspokojenia i praktycznie identyczny test prywatnego wierzyciela).	Uwaga nie zostanie uwzględniona Test zaspokojenia jest niezbędny na wstępnym etapie postępowania po to, aby móc ocenić, które postępowanie będzie korzystniejsze dla wierzycieli. Pozwoli to wierzycielom na świadome podjęcie decyzji w przedmiocie głosowania nad układem.
3.	SĄD NAJWYŻSZY	art. 1 pkt 3 (art. 10 p. r.)	Zakres planu restrukturyzacji nie w pełni odpowiada wymogom wskazanym w art. 8 ust. 1 dyrektywy 2019/1023. Wydaje się, iż brak jest elementów wskazanych w art. 8 ust. 1 lit. c i h dyrektywy 2019/1023.	Uwaga nie zostanie uwzględniona, Pojęcie „planu restrukturyzacyjnego” w rozumieniu dyrektywy nie jest tożsame z pojęciem „planu restrukturyzacyjnego” funkcjonującego na gruncie ustawy prawo restrukturyzacyjne. W polskim prawie pojęcie z dyrektywy obejmuje łącznie: propozycje układowe – określone w art.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
				156 p. r.; spis wierzytelności określony w art. 86 p. r. oraz plan restrukturyzacyjny określony w art. 10 p. r. Przepisy te łącznie stanowią pełną implementację art. 8 dyrektywy, który nie zawiera przy tym enumeratywnego wyliczenia wszystkich elementów planu restrukturyzacyjnego, posługując się określeniem „w szczególności”.
4.	NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”	j.w.	Propozycja zawarta w art. 1 pkt 3 lit. a) tiret drugi projektu jest zbyt ogólna. Wyrażenie „sytuacja pracowników” wymaga doprecyzowania w treści projektu zgodnie ze wskazaniem zawartym w uzasadnieniu do projektu. Dodawany art. 10 ust. 1 pkt 8a w art. 1 pkt 3) projektu przepis powinien mieć brzmienie: „8a) zestawienie aktywów i pasywów dłużnika wraz ze wskazaniem wartości aktywów oraz opis sytuacji ekonomicznej dłużnika i sytuacji jego pracowników, na których będą oddziaływały proponowane w planie restrukturyzacyjnym środki restrukturyzacyjne, w tym propozycje układowe;”.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Nie ma potrzeby wskazywania, że chodzi o pracowników, „na których będą oddziaływały proponowane w planie restrukturyzacyjnym środki restrukturyzacyjne, w tym propozycje układowe”, ponieważ jest to oczywiste.
5.	PROKURATOR-IA GENERALNA RP	j.w.	Dot. art. 10 ust. 1 pkt 2 Rekomendujemy analizę projektu pod kątem pełnej implementacji art. 8 ust. 1 dyrektywy o restrukturyzacji i upadłości, tj. rozważenie: 1) uwzględnienia w art. 10 ust. 1 pkt 2 Prawa restrukturyzacyjnego „opisu przyczyn i skali trudności dłużnika”, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b dyrektywy; 2) uzupełnienia art. 10 ust. 1 pkt 2 Prawa restrukturyzacyjnego o art. 8 ust. 1 lit. g (vi) dyrektywy w zakresie, w jakim wymagane jest przedstawienie przyczyn niezbędności nowego finansowania do realizacji planu restrukturyzacyjnego;	Uwaga nie zostanie uwzględniona, Pojęcie „planu restrukturyzacyjnego” w rozumieniu dyrektywy nie jest tożsame z pojęciem „planu restrukturyzacyjnego” funkcjonującego na gruncie ustawy prawo restrukturyzacyjne. W polskim prawie pojęcie z dyrektywy obejmuje łącznie: propozycje układowe – określone w art. 156 p. r.; spis wierzytelności określony w art. 86 p. r. oraz plan restrukturyzacyjny określony w art. 10 p. r. Przepisy te łącznie stanowią pełną

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			3) uwzględnienia wymogu informacji opisanego w art. 8 ust. 1 lit. h dyrektywy. Dot. art. 10 ust. 2a Prawa restrukturyzacyjnego W projektowanym art. 10 ust. 2a Prawa restrukturyzacyjnego wyrażenie „w dniu złożenia wniosku restrukturyzacyjnego” może budzić wątpliwości interpretacyjne w odniesieniu do czasu, którego mają dotyczyć inne dane objęte planem restrukturyzacyjnym (ust. 1). Proponujemy brzmienie, które nie będzie odsyłało do opisu przedsiębiorstwa, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1: „2a. Do planu restrukturyzacyjnego załącza się informację, czy w dniu złożenia wniosku restrukturyzacyjnego dłużnik był mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą lub średnim przedsiębiorcą w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 1–3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236 i 1222).” Takie brzmienie art. 10 ust. 2a pozwoli także uniknąć pomijania określonego w nim wymogu na podstawie art. 10 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego. Informacja o statusie przedsiębiorcy w wielu wypadkach nie będzie niezbędna do dokonania oceny możliwości wykonania układu, jednak z uzasadnienia projektu wynika, że jest ona niezbędna dla prawidłowego wykonania przez państwa członkowskie obowiązków wynikających z dyrektywy o restrukturyzacji i upadłości. Proponuje się ponadto zmianę redakcyjną projektowanego art. 10 ust. 1 pkt 4 Prawa restrukturyzacyjnego, ponieważ budzi wątpliwości czy kategoria opisana w art. 10 ust. 1 pkt 4 lit. b („ustalenia dotyczące informowania przedstawicieli	implementację art. 8 dyrektywy, który nie zawiera przy tym enumeratywnego wyliczenia wszystkich elementów planu restrukturyzacyjnego, posługując się określeniem „w szczególności”. Uwaga nie zostanie uwzględniona W celu ewentualnego potwierdzenia faktu bycia mikroprzedsiębiorcą przez dłużnika, musi być wskazana data na dzień wniesienia wniosku. W ocenie wnioskodawcy wskazanie takie nie będzie budzić wątpliwości interpretacyjnych co do innych dat.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji”) mieści się w zakresie pojęcia „planowanych środków restrukturyzacyjnych i związanych z nimi kosztów”.	
6.	SĄD NAJWYŻSZY	art. 1 pkt 4 (art. 10a p. r.)	Projektodawca wprowadza nowe rozwiązanie umożliwiające projekcję wartości majątku dłużnika przy założeniu różnych scenariuszy, w których może znaleźć się dłużnik, a co będzie miało bezpośredni wpływ na stopień zaspokojenia wierzycieli, określane mianem testu zaspokojenia. Ma ono na celu odpowiednią kontrolę ekonomicznej zasadności prowadzenia postępowania restrukturyzacyjnego. Czynność ta powinna poprzedzać ewentualną sądową kontrolę spełnienia zasady ochrony najlepszych interesów wierzycieli albo możliwości zastosowania mechanizmu cramdown. Projektodawca w uzasadnieniu powołuje się tutaj na art. 14 dyrektywy 2019/1023, który dotyczy możliwości podjęcia decyzji przez organ sądowy lub administracyjny w sprawie wyceny przedsiębiorstwa dłużnika w sytuacji zakwestionowania planu restrukturyzacji przez zainteresowanego uczestnika na podstawie określonych zarzutów wskazanych w art. 14 ust. 1 lit. a i b dyrektywy 2019/1023, podczas gdy w rzeczywistości proponuje rozwiązanie o wiele szersze dotyczące również innych sytuacji. Zgodnie z proponowanym art. 1 pkt 28 sporządzenie testu zaspokojenia jest obligatoryjnym elementem postępowania o zatwierdzenie układu. W związku z powyższym można uznać, iż wprowadzona regulacja jest nadmiarowa oraz znacząco wykracza poza cel wskazany w art. 14 dyrektywy 2019/1023 (analogicznie art. 1 pkt 34, 35, 36). Art. 14 ust. 1 dyrektywy 2019/1023 w sposób wyraźny wskazuje, iż wycena przedsiębiorstwa powinna odbywać wyłącznie w ściśle	Uwaga nie zostanie uwzględniona Test zaspokojenia jest niezbędny na wstępnym etapie postępowania po to, aby móc ocenić, które postępowanie będzie korzystniejsze dla wierzycieli. Pozwoli to wierzycielom na świadome podjęcie decyzji w przedmiocie głosowania nad układem.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			określonych sytuacjach. W związku z powyższym zasadnym wydaje się zawężenie testu zaspokojenia do sytuacji kwestionowania planu restrukturyzacji. Dodatkowo, przy uwzględnieniu powyższych uwag, wątpliwe wydaje się wyłączenie testu w odniesieniu do dłużnika będącego mikroprzedsiębiorcą. Projektodawca w uzasadnieniu nie wskazuje jakie przyświecają temu cele. Również dyrektywa 2019/1023 nie zawiera takich ograniczeń. Oczywiście, można przyjąć, iż przemawiają za tym kwestie ekonomiczne, a w szczególności związane z wzrostem kosztów postępowania w odniesieniu do podmiotów o relatywnie niewielkiej skali działalności. Należy jednak rozważyć, czy nie lepszym rozwiązaniem byłoby zastosowanie kryterium ekonomicznego, a nie podmiotowego.	
7.	PRACODAWCY RP	j.w.	Mimo tego, że wskazane wyceny będą przygotowywane w bardzo odmiennych i złożonych stanach faktycznych, wydaje się, że ustawodawca powinien wprowadzić obowiązek uzasadnienia przyjętych metod oraz założeń. Ostateczny wynik zależy bowiem w bardzo dużym stopniu od przyjętego rozwiązania. W szczególności metody dochodowe, są podatne na manipulacje. Aktualnie projekt przewiduje jedynie możliwość zobowiązania przez sąd nadzorcy albo zarządcy do przedłożenia opinii przedłożenia opinii weryfikującej test zaspokojenia, w przypadku zgłoszenia zastrzeżeń, których podstawą jest zarzut naruszenia kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli lub zarzut stwierdzenia przyjęcia układu z naruszeniem art. 119 ust. 3 pkt 2 Prawa restrukturyzacyjnego (art. 164 ust. 3a Prawa restrukturyzacyjnego).	Uwaga nie zostanie uwzględniona Projektowany przepis art. 10a ust. 1 pkt 1 wskazuje na konieczność przedłożenia wyceny wskazującej metody i założenia przyjęte w trakcie jej sporządzania.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			Obowiązek uzasadnienia przyjętych metod wyceny oraz założeń ułatwi sądowi podjęcie decyzji odnośnie do zasadności zobowiązania nadzorcy albo zarządcy do przedłożenia ww. opinii weryfikującej test zaspokojenia. Należy zatem rozważyć następujące brzmienie art. 10a ust. 1 pkt 1 Prawa restrukturyzacyjnego: „Art. 10a. 1. Nadzorca albo zarządca sporządza test zaspokojenia, który zawiera: 1) wycenę, która obejmuje: a) wskazanie oraz uzasadnienie metod i założeń przyjętych w trakcie jej sporządzania, b) wartość przedsiębiorstwa dłużnika przy założeniu realizacji planu restrukturyzacyjnego i kontynuacji działalności gospodarczej, c) wartość majątku dłużnika przy założeniu ogłoszenia jego upadłości i sprzedaży przedsiębiorstwa jako całości oraz odstąpienia od sprzedaży przedsiębiorstwa jako całości i sprzedaży poszczególnych składników majątku. Jeżeli składniki majątku dłużnika są obciążone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym, hipoteką morską lub innymi prawami i skutkami ujawnienia praw i roszczeń osobistych, w wycenie należy oddzielnie podać, które z tych praw pozostają w mocy po sprzedaży w postępowaniu upadłościowym, a także ich wartość oraz wartość składników majątku nimi obciążonych;" Rozważyć należy również wprowadzenie wymogu sporządzenia wyceny w oparciu o co najmniej dwie różne metody. Wymóg ten mógłby dotyczyć podmiotów,	

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			posiadających aktywa powyżej pewnego progu wartości bilansowej (np. równowartości w złotych 43 milionów euro, tj. kryterium, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców). Wątpliwości budzi wymóg uzyskania zgody dłużnika na zlecenie wyceny osobom trzecim (podobnie w projektowanym art. 25a ust. 2 - w kwestii przybrania mediatora). Nie jest w tym przypadku jasne, jaki tryb postępowania powinien przyjąć nadzorca, w przypadku nieuzyskania takiej zgody. Brak rozwiązań w tej kwestii może doprowadzić do istotnych zaburzeń dynamiki postępowania, która w wielu wypadkach jest niezbędna dla powodzenia restrukturyzacji. Wydaje się także, że nadzorca, jako pozasądowy organ postępowania, powinien mieć pełną autonomię decyzji w tym zakresie. Celowe jest zatem usunięcie zapisu o zgodzie dłużnika. Rozważyć należy również objęcie małych przedsiębiorców wyłączeniem obowiązku sporządzenia testu zaspokojenia (ewentualnie dopuszczenie pewnych uproszczeń) z uwagi na stosunkowo wysoki koszt sporządzenia wyceny w porównaniu do skali działalności mikro i małych przedsiębiorstw.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Zlecenie wyceny osobom trzecim spowoduje powstanie dodatkowych kosztów postępowania, wobec czego dłużnik powinien mieć prawo do podjęcia decyzji w tej kwestii. Uwaga nie zostanie uwzględniona Takie wyłączenie jest przewidziane w projekcie ustawy w odniesieniu do mikroprzedsiębiorców.
8.	POLSKI ZWIĄZEK ZARZĄDZANIA WIERZYTELNOŚCIAMI	Art. 1 pkt 5 (art. 25a p.r.)	Propozycja przedmiotowej zmiany prawnej stanowi zwiększenie zakresu działania nadzorcy i zarządcy, co powinno iść w parze z obowiązkiem zapłaty wyższej zaliczki na poczet wynagrodzenia nadzorcy albo zarządcy (postulowana zmiana art. 43a ustawy poprzez wprowadzenie obowiązku uiszczania zaliczki na etapie postępowania w przedmiocie otwarcia przyspieszonego postępowania restrukturyzacyjnego a nie po jego otwarciu).	Uwaga nie zostanie uwzględniona Jest to doprecyzowanie funkcji, jaką sprawuje nadzorca/zarządca – pomoc w negocjacjach w sprawie propozycji układowych.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
9.	PREZES SĄDU APELACYJNEGO WE WROCŁAWIU (SO WROCŁAW)	j.w.	Zmiana wynikająca z proponowanego art. 25a. ust. 2 nie ma związku bezpośredniego z treścią implementowanej Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. Przepis ten dotyczy udziału mediatora w negocjacjach i posługuje się dość archaicznym pojęciem „przybrać mediatora do pomocy”. Treść tego przepisu wskazuje, że zgoda dłużnika potrzebna jest tylko do „przybrania mediatora do pomocy”, a jednocześnie wskazuje, że umowę z mediatorem zawiera nadzorca lub zarządca i do jej zawarcia nie wymaga już zgody dłużnika np. co do treści tej umowy, w tym wysokości wynagrodzenia. Dostateczne zatem byłoby wskazanie, że „dłużnik może zawrzeć umowę z mediatorem za zgodą zarządcy (nadzorcy) celem prowadzenia negocjacji, o których mowa w ust. 1.” albo „zarządca zawiera umowę z mediatorem za zgodą dłużnika celem prowadzenia negocjacji, o których mowa w ust. 1.” Tym bardziej, że projektowany przepis art. 34b wprowadza obciążenie dłużnika kosztami zawartej przez zarządcę umowy z mediatorem, a więc to dłużnik powinien w kwestii zasadność zatrudnienia mediatora i kosztów z tym związanych mieć decydujący głos. Natomiast jeśli umowę ma zawierać nadzorca (zarządca) bez uzyskiwania zgody dłużnika na brzmienie (treść) umowy z mediatorem, a jedynie wystarczyć ma zgoda dłużnika na jego „przybranie”, to może to stawiać dłużnika w sytuacji „presji” ze strony doradcy restrukturyzacyjnego uzależniającego skuteczność swoich działań od „przybrania do pomocy” mediatora, a tym samym dłużnik może być pod przymusem ponoszenie dodatkowych kosztów restrukturyzacji (ukrytych w kosztach mediacji), oprócz kosztu wynagrodzenia nadzorcy (zarządcy). Przy wprowadzeniu tej zmiany należałoby dokonać w uzasadnieniu projektu analizy na ile koszty „pomocy”	Uwaga nie zostanie uwzględniona Sformułowanie „przybrać” występuje w k.p.c. i k.p.k. - nie zmieniane mimo nowelizacji.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			mediatora mogą stanowić istotny koszt pomniejszający środki dłużnika przeznaczane na realizację planu restrukturyzacyjnego i zaspokojenie wierzycieli, które będą poza kontrolą sądową co do zasadności ich poniesienia.	
10.	SĄD NAJWYŻSZY	art. 1 pkt 6 (po art. 34a dodaje się art. 34b.)	Wątpliwość budzi kwestia całkowitego wyłączenia odpowiedzialności nadzorcy za zobowiązania zaciągnięte w sprawach, o których mowa w nowelizowanych art. 10 ust. 4, art. 10a ust. 3, art. 25a ust. 2 oraz art. 164 ust. 3a ustawy Prawo restrukturyzacyjne. Należy rozważyć, co w sytuacji, gdy nadzorca w sposób nienależyty wykona wskazane obowiązki, np. zleci wykonanie wyceny osobie trzeciej nie posiadającej odpowiednich kompetencji (kwalifikacji). Oczywiście w takiej sytuacji może mieć zastosowanie art. 25 ustawy Prawo restrukturyzacyjne dotyczącego odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną nienależytym wykonaniem obowiązków, jednakże wydaje się, iż zasadnym byłoby dodanie właściwego wyłączenia, np. „chyba że obowiązki, o których mowa w ust. 1 zostały wykonane w sposób nienależyty”.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Jest to właściwe rozwiązanie, zgodne z funkcją, jaka jest przypisana nadzorcom w przepisach ustawy prawo restrukturyzacyjne.
11.	PRACODAWCY RP	j.w.	Wymagana jest korekta redakcyjna końcowej części przepisu - aby fragment stanowił o sporządzeniu opinii „o której mowa w art. 164 ust. 3a” w miejsce sformułowania „o którym mowa w art. 164 ust. 3a”.	Uwaga nie zostanie uwzględniona- w przepisie mowa o „zleceniu” – „...zlecenie sporządzenia opinii, o którym mowa”
12.	POLSKI ZWIĄZEK ZARZĄDZANIA WIERZYTELNOŚĆ- CIAMI	Art. 1 pkt 7 i 8 (art. 38 ust. 1a oraz art. 51 ust. 1a p.r.	Co do projektowanej zmiany dotyczącej art. 38 ust. 1a oraz art. 51 ust. 1a ustawy, są to nadal ocenne przesłanki ustanawiania nadzorcy albo zarządcy. Praktyka sądów restrukturyzacyjnych w tym zakresie jest najróżniejsza - od wyboru doradcy restrukturyzacyjnego według sympatii po wybór z pliku excel funkcjonującego w ramach wydziału. Wydaje się, że lepszym rozwiązaniem byłoby wprowadzenie mechanizmu losowania	Uwaga nie zostanie uwzględniona Problematyka ustanawiania nadzorców i zarządców będzie przedmiotem analiz przy projektowaniu przepisów nowej ustawy.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			doradcy restrukturyzacyjnego (podobnie jak losowania sędziów). Warto wskazać, że już dziś ustawodawca ustalił gwarancję ustanowienia doradcy restrukturyzacyjnego dającego rękojmię należytego przeprowadzenia postępowania rozróżniając sprawy, w których nadzorcą albo zarządcą musi być kwalifikowany doradca restrukturyzacyjny (doradca bardziej doświadczony), a w których nie.	
13.	PREZES SĄDU APELACYJNEGO WE WROCŁAWIU (SO WROCŁAW)	art. 1 pkt 12 (art. 119 p.r.)	Art. 119 ust. 3 pkt 1 – projekt zawiera niejasną treść tj. na końcu tego punktu nie wiadomo do czego odnoszą się słowa „a w przypadku niespełnienia tego warunku;”, w proponowanym brzmieniu nie jest jasne czy pkt 1 i 2 mają być spełnione łącznie czy są przesłankami alternatywnymi?	Uwaga nie zostanie uwzględniona , określenie „a w przypadku niespełnienia tego warunku” oznacza, że jest to przesłanka alternatywna.
14.	POLSKI ZWIĄZEK ZARZĄDZANIA WIERZYTELNOŚCIAMI	art. 1 pkt 14 (art. 151 p.r.)	Należy wskazać, że projektowana zmiana jest sprzeczna z celem instytucji hipoteki oraz innych zabezpieczeń rzeczowych. Objęcie układem z mocy prawa wierzytelności zabezpieczonej hipoteką oznacza znaczne pogorszenie pozycji wierzyciela hipotecznego i może stanowić nadmierną ingerencję w prawo podmiotowe (wierzytelności) naruszające jego istotę w rozumieniu art. 64 ust. 3 Konstytucji RP. Wnosimy o rozważenie rezygnacji z wprowadzenia zmiany prawnej, zgodnie z którą wierzytelności zabezpieczone na mieniu dłużnika hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską z mocy prawa zostają objęte układem w postępowaniu restrukturyzacyjnym.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Zastosowane rozwiązanie wynika wprost z przepisów dyrektywy. Katalog roszczeń, które państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu objętego przez postępowania z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, został wskazany wyczerpująco w art. 1 ust. 5 dyrektywy 2019/1023. Są to: a) roszczenia istniejące lub roszczenia przyszłe obecnych lub byłych pracowników, b) roszczenia alimentacyjne wynikające z więzi rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa,

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
				c) roszczenia, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej dłużnika. Oznacza to, że wszelkie inne kategorie roszczeń muszą być bezwarunkowo objęte postępowaniami z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, a przez to układ zawierany przez dłużnika w postępowaniu restrukturyzacyjnym musi obejmować wierzytelności, których dotyczą te roszczenia. Przy tym, zgodnie z projektowanym art. 161 a ust. 1 propozycje układowe dla wierzycieli zabezpieczonych rzeczowo nie mogą być mniej korzystne niż w postępowaniu upadłościowym, które byłoby prowadzone wobec dłużnika, chyba że wierzyciel wyrazi zgodę na propozycje mniej korzystne. Zgodnie zaś z art. 161a ust. 2 propozycje, o których mowa w ust. 1, nie mogą przewidywać innego sposobu zaspokojenia niż przewidziany w umowie ustanawiającej zabezpieczenie, chyba że wierzyciel wyraził na to zgodę.
15.	NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”	art. 1 pkt 14 (art. 151 ust. 1 i 2 p.r.)	Art. 1 ust. 5 lit. a) dyrektywy 2019/1023 wskazuje, iż państwa członkowskie mogą przewidzieć, że ramy restrukturyzacji zapobiegawczej nie obejmują roszczeń lub nie mają wpływu na roszczenia istniejące lub roszczenia przyszłe obecnych lub byłych pracowników. Przepis ten wskazuje na uzasadnioną potrzebę ochrony roszczeń pracowniczych, która polega na	Uwaga nie zostanie uwzględniona, Proponowana zmiana nie stanowi implementacji dyrektywy. Obecnie obowiązujące przepisy przewidują, że wierzyciel może wyrazić

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			wyłączeniu ich z planu restrukturyzacji. Fundamentalnym skutkiem wyłączenia wierzytelności spod układu jest konieczność jej uregulowania zgodnie z treścią zobowiązania leżącego u jej podstaw - a więc bez możliwości skorzystania z mechanizmów przewidzianych przez Prawo restrukturyzacyjne. W praktyce najczęściej oznacza to obowiązek pokrycia ich w całości. Proponowana w projekcie zmiana przewiduje utrzymanie obecnej, niekorzystnej dla pracowników i wyrażonej w art. 151 ust. 2 ustawy prawo restrukturyzacyjne możliwości objęcia układem roszczeń ze stosunku pracy za zgodą wierzyciela (pracownika). Co więcej, przepis ten przewiduje, iż zgodę na objęcie wierzytelności układem wyraża się w sposób bezwarunkowy i nieodwołalny. Na mocy art. 163 ust. 1 ustawy prawo restrukturyzacyjne, restrukturyzacja zobowiązań ze stosunku pracy może prowadzić do obniżenia kwoty zobowiązania do wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę. Mając na względzie, iż w relacji pracownik - pracodawca nie występuje sytuacja równości stron, a nierówność ta pogłębia się w sytuacji kilkumiesięcznych zaległości z wypłatą wynagrodzeń, nie można mówić o całkowitej swobodzie wyrażenia przez pracownika zgody na objęcie układem roszczeń ze stosunku pracy. Taka konstrukcja jest sprzeczna z zasadą ochrony pracowników przez przepisy prawa pracy, wyrażoną w motywie 60 zdanie pierwsze oraz w art. 1 ust. 5 dyrektywy 2019/1023, w szczególności w świetle podstawowej zasady prawa pracy wyrażonej w art. 84 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2023 r. poz. 1465 z późn. zm.) i dotyczącej bezwzględnego zakazu zrzeczenie się prawa do wynagrodzenia.	nieodwołalną i bezwarunkową zgodę na objęcie wierzytelności ze stosunku pracy układem. Przy tym granicę restrukturyzacji wierzytelności pracowniczych ustala norma <u>art. 163 ust. 1</u> p.r., która stanowi, że warunki restrukturyzacji zobowiązań ze stosunku pracy nie mogą pozbawiać pracowników minimalnego wynagrodzenia za pracę. Przepis prawa restrukturyzacyjnego jest spójny z <u>art. 84</u> k.p., wykluczającym zrzeczenie się roszczenia o zapłatę wynagrodzenia [zob. A.J. Witosz (w:) A. Hrycaj, A. Jakubecki, A. Witosz (red.), <i>System Prawa Handlowego...</i>, s. 469, uwaga 93).

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			Mając powyższe na względzie wnosimy o uzupełnienie katalogu wierzytelności pozaukładowych, o których mowa w art. 151 ust. 1 ustawy prawo restrukturyzacyjne, o wierzytelności ze stosunku pracy. Równocześnie wnosimy o wykreślenie art. 151 ust. 2 ustawy prawo restrukturyzacyjne.	
16.	ZWIĄZEK PRZEDSIĘ- BIORSTW FINANSOWYCH W POLSCE	art. 1 pkt 14 (art. 151 p.r.)	Wprowadzone w powyżej opisanym zakresie zmiany należy ocenić jako niekorzystne, gdyż spowodują one uwzględnienie z mocy prawa wierzycieli zabezpieczonych - w układzie - w części znajdującej pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia. W praktyce oznacza to, że wierzyciel zawsze będzie objęty układem z mocy prawa w ramach spraw hipotecznych, bez konieczności wyrażania zgody. Wejście w życie zaproponowanego przez Projektodawcę rozwiązania może powodować niepewność procesową zależną od praktyki sądów i ich interpretacji. Ograniczeniu ulegnie zakres decyzyjności wierzycieli w postępowaniach restrukturyzacyjnych (ograniczenie swobody wyboru ścieżki zaspokojenia z nieruchomości). Wierzyciel zostanie pozbawiony możliwości wyboru standardowej ścieżki w postaci sprzedaży egzekucyjnej, co w rezultacie może wydłużyć czas odzysku w sprawach hipotecznych.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Zastosowane rozwiązanie wynika wprost z przepisów dyrektywy. Katalog roszczeń, które państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu objętego przez postępowania z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, został wskazany wyczerpująco w art. 1 ust. 5 dyrektywy 2019/1023. Są to: a) roszczenia istniejące lub roszczenia przyszłe obecnych lub byłych pracowników, b) roszczenia alimentacyjne wynikające z więzi rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa, c) roszczenia, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej dłużnika. Oznacza to, że wszelkie inne kategorie roszczeń muszą być bezwarunkowo objęte postępowaniami z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, a przez to układ zawierany przez dłużnika w postępowaniu restrukturyzacyjnym musi obejmować wierzytelności, których dotyczą te roszczenia.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
17.	Forum Związków Zawodowych, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych i NSZZ „Solidarność”	art. 1 pkt 14 (art. 151 ust. 1 i 2 p.r.)	Ponadto wnosimy o uzupełnienie katalogu wierzytelności pozaukładowych, o których mowa w art. 151 ust. 1 ustawy prawo restrukturyzacyjne o wierzytelności ze stosunku pracy. Stanowi to realizację art. 1 ust. 5 lit a) Dyrektywy 2019/1023. Równocześnie wnosimy o wykreślenie art. 151 ust. 2 ustawy prawo restrukturyzacyjne.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Odnosząc się do postulatu uzupełnienia katalogu wierzytelności pozaukładowych, o których mowa w art. 151 ust. 1 p. r., należy wskazać, że proponowana zmiana nie stanowi implementacji dyrektywy, a przy tym postulat ten nie znajduje uzasadnienia. Obecnie obowiązujące przepisy przewidują bowiem, że wierzyciel może wyrazić nieodwołalną i bezwarunkową zgodę na objęcie wierzytelności ze stosunku pracy układem (art. 151 ust. 2 p. r.). Przy tym granicę restrukturyzacji wierzytelności pracowniczych ustala norma art. 163 ust. 1 p. r., która stanowi, że warunki restrukturyzacji zobowiązań ze stosunku pracy nie mogą pozbawiać pracowników minimalnego wynagrodzenia za pracę. Jednocześnie podkreślenia wymaga, że wskazany przepis prawa restrukturyzacyjnego jest spójny z art. 84 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2023 r. poz. 1465 z późn.), wykluczającym zrzeczenie się roszczenia o zapłatę wynagrodzenia

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
				[zob. A.J. Witosz (w:) A. Hrycaj, A. Jakubecki, A. Witosz (red.), System Prawa Handlowego..., s. 469, uwaga 93).
18.	PREZES SĄDU APELACYJNEGO WE WROCŁAWIU (SO WROCŁAW)	art. 1 pkt 16 lit. b (art. 161 p.r.)	Art. 161 ust. 4 należałoby doprecyzować krąg podmiotów legitymowanych do wniesienia zażalenia tj. czy zażalenia ma przysługiwać: a) wyłącznie podmiotowi, który wnosił o zatwierdzenie podziału wierzycieli na grupy w przypadku oddalenia jego wniosku, b) w każdym przypadku dłużnikowi, zarządcy (nadzorcy) jeśli nie był wnioskodawcą. Regulacja ta powinna być spójna także z art. 182 ust. 4 dotyczącym zażalenia na postanowienie stwierdzające niezgodność z prawem kryteriów wyodrębnienia wierzycieli w układzie częściowym, do rozpoznania, którego właściwy jest sąd drugiej instancji (art. 200 ust.1a). Natomiast wobec braku nowelizacji art. 200 ust. 1a – zażalenie na postanowienie sądu restrukturyzacyjnego w przedmiocie wniosku o zatwierdzenie podziału wierzycieli na grupy będzie rozpoznawane przez sąd restrukturyzacyjny w innym składzie. W uzasadnieniu nie zostało wskazane czy jest to celowy zamysł projektodawcy, aby zażalenie nie było kierowane do sądu drugiej instancji, który jednak nadal będzie właściwy do rozpoznania zażalenia w przedmiocie zatwierdzenia układu (art. 165 ust. 7). Proponowana regulacja budzi wątpliwości, skoro w art. 161 ust. 6 przewidziano związanie sądu, który wydaje postanowienie w przedmiocie zatwierdzenia układu, zatwierdzonym prawomocnie podziałem na grupy. Oznaczałoby to, że w przypadku rozpoznania zażalenia dotyczącego podziału na grupy przez sąd restrukturyzacyjny w innym składzie, sąd drugiej instancji (sąd okręgowy) rozpoznając późniejsze	

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			zażalenie na zatwierdzenie układu byłby związany już prawomocnym zatwierdzeniem podziału na grupy. Może to prowadzić do kontrowersji w orzecznictwie, jeśli podział na grupy kluczowy dla oceny dopuszczalność zawarcia układu będzie kontrolowany instancyjnie przez inny skład sądu restrukturyzacyjnego, a nie przez sąd drugiej instancji właściwy do wydania postanowienia w przedmiocie zatwierdzenia układu. art. 161 ust. 5 Nie jasne jest również zobowiązanie sądu restrukturyzacyjnego w art. 161 ust. 5 do wskazania w sentencji postanowienia uchybień oraz zmian w podziale na grupy, które pozwolą na zatwierdzenie podziału. Dokonanie podziału na grupy to zadanie dłużnika i doradcy restrukturyzacyjnego, a sąd ma pełnić jedynie funkcje kontrolną. Zamysł ustawodawcy mógłby być raczej realizowany poprzez zobowiązanie sądu do wezwania wnioskodawcy do usunięcia braków wniosku poprzez skorygowanie propozycji podziału na grupy w sposób zgodny z kierunkiem oczekiwanych przez sąd zmian w podziale na grupy pod rygorem oddalenia wniosku albo wprowadzenie analogicznej regulacji jak w art. 182 ust. 4 zdanie drugie.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Sąd sprawuje nadzór nad poprawnością dokonywanych podziałów na grupy, co wynika z art. 9 ust. 5 dyrektywy 2019/1023
19.	SĄD NAJWYŻSZY	art. 1 pkt 20 (art. 165 ust. 2 p.r.)	Projektodawca daje kompetencje sądowi do dokonania zmian w układzie, jeżeli nie naruszają istotnych postanowień układu i na skutek ich wprowadzenia sąd zatwierdzi układ. Rozwiązanie to pozwala na ingerencje sądu w poczynione przez dłużnika i wierzycieli ustalenia. Projektodawca wprowadza pewne zabezpieczenia, jednakże wydają się one niewystarczające. Zasadnym wydaje się utrzymanie możliwości dokonania zmian przez sąd, ale po uzyskaniu akceptacji stron układu.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Przepis ma na celu usunięcie pojawiającego się obecnie problemu - w obecnym stanie prawnym sąd nie ma możliwości ingerowania w układ, może go jedynie zatwierdzić lub odrzucić. Może to w określonych sytuacjach prowadzić do wydłużenia postępowania restrukturyzacyjnego. Projektowana zmiana pozwalająca sądowi

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
				na dokonywanie niewielkich zmian w treści układu pomoże uchronić wszystkich interesariuszy przed sytuacją, w której po przeprowadzeniu postępowania restrukturyzacyjnego i głosowaniu nad układem, sąd odmawia zatwierdzenia układu z powodu drobnych nieprawidłowości, co skutkuje zakończeniem restrukturyzacji, prowadząc najprawdopodobniej do upadłości dłużnika.
20.	ZWIĄZEK PRZEDSIĘ- BIORSTW FINANSOWYCH W POLSCE	art. 1 pkt 21 (dodanie art. 165a p.r.)	Wprowadzone w powyżej opisanym zakresie zmiany należy ocenić jako niekorzystne, gdyż spowodują one uwzględnienie z mocy prawa wierzycieli zabezpieczonych - w układzie - w części znajdującej pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia. W praktyce oznacza to, że wierzyciel zawsze będzie objęty układem z mocy prawa w ramach spraw hipotecznych, bez konieczności wyrażania zgody. Wejście w życie zaproponowanego przez Projektodawcę rozwiązania może powodować niepewność procesową zależną od praktyki sądów i ich interpretacji. Ograniczeniu ulegnie zakres decyzyjności wierzycieli w postępowaniach restrukturyzacyjnych (ograniczenie swobody wyboru ścieżki zaspokojenia z nieruchomości). Wierzyciel zostanie pozbawiony możliwości wyboru standardowej ścieżki w postaci sprzedaży egzekucyjnej, co w rezultacie może wydłużyć czas odzysku w sprawach hipotecznych.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Zastosowane rozwiązanie wynika wprost z przepisów dyrektywy. Katalog roszczeń, które państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu objętego przez postępowania z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, został wskazany wyczerpująco w art. 1 ust. 5 dyrektywy 2019/1023. Są to: a) roszczenia istniejące lub roszczenia przyszłe obecnych lub byłych pracowników, b) roszczenia alimentacyjne wynikające z więzi rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa, c) roszczenia, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej dłużnika.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
				Oznacza to, że wszelkie inne kategorie roszczeń muszą być bezwarunkowo objęte postępowaniami z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, a przez to układ zawierany przez dłużnika w postępowaniu restrukturyzacyjnym musi obejmować wierzytelności, których dotyczą te roszczenia.
21.	ZWIĄZEK PRZEDSIĘ- BIORSTW FINANSOWYCH W POLSCE	art. 1 pkt 24 (art. 181 – uchylenie)	Wprowadzone w powyżej opisanym zakresie zmiany należy ocenić jako niekorzystne, gdyż spowodują one uwzględnienie z mocy prawa wierzycieli zabezpieczonych - w układzie - w części znajdującej pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia. W praktyce oznacza to, że wierzyciel zawsze będzie objęty układem z mocy prawa w ramach spraw hipotecznych, bez konieczności wyrażania zgody. Wejście w życie zaproponowanego przez Projektodawcę rozwiązania może powodować niepewność procesową zależną od praktyki sądów i ich interpretacji. Ograniczeniu ulegnie zakres decyzyjności wierzycieli w postępowaniach restrukturyzacyjnych (ograniczenie swobody wyboru ścieżki zaspokojenia z nieruchomości). Wierzyciel zostanie pozbawiony możliwości wyboru standardowej ścieżki w postaci sprzedaży egzekucyjnej, co w rezultacie może wydłużyć czas odzysku w sprawach hipotecznych.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Zastosowane rozwiązanie wynika wprost z przepisów dyrektywy. Katalog roszczeń, które państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu objętego przez postępowania z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, został wskazany wyczerpująco w art. 1 ust. 5 dyrektywy 2019/1023. Są to: a) roszczenia istniejące lub roszczenia przyszłe obecnych lub byłych pracowników, b) roszczenia alimentacyjne wynikające z więzi rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa, c) roszczenia, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej dłużnika. Oznacza to, że wszelkie inne kategorie roszczeń muszą być bezwarunkowo

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
				objęte postępowaniami z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, a przez to układ zawierany przez dłużnika w postępowaniu restrukturyzacyjnym musi obejmować wierzytelności, których dotyczą te roszczenia.
22.	PRACODAWCY RP	j.w.	Proponuje się wprowadzenie zmiany do zawartego w projekcie art. 211 ust. 2a Prawa restrukturyzacyjnego poprzez określenie, iż: „w przypadku dokonania obwieszczenia na podstawie art. 226a ust. 1 dzień układowy przypada w na dzień, w którym dokonywane jest obwieszczenie”. Wprowadzenie zmian do art. 211 ust. 2a Prawa restrukturyzacyjnego należy ocenić pozytywnie. Jednakże treść powołanego przepisu w brzmieniu wskazanym w projekcie jako ustanawiająca ograniczenie wyłącznie w zakresie górnej daty granicznej dnia układowego („nie później niż”), wymaga doprecyzowania także w zakresie dolnej daty granicznej dnia układowego. Rozwiązaniem pożądanym jest wprowadzenie spójności w zakresie daty dokonywania obwieszczenia oraz daty dnia układowego. Celowym wobec tego jest określenie, iż dzień układowy przypada na dzień, w którym dokonywane jest obwieszczenie. Zgodnie z art. 189 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego skutki otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego powstają z dniem układowym. Natomiast, zgodnie z projektowanym art. 9a ust. 2 Prawa upadłościowego, nie będzie można ogłosić upadłości również w toku postępowania o zatwierdzenie układu. Wniosek o ogłoszenie upadłości będzie podlegał odrzuceniu. Przyjęcie zawartego brzmienia art. 211 ust. 2a Prawa restrukturyzacyjnego stanowić może pole do dalszego instrumentalnego wykorzystywania instytucji postępowania o zatwierdzenie układu, poprzez kreowanie niejako wstecz warunków	Uwaga nie zostanie uwzględniona Art. 9a p. u., o którym mowa, zostanie zmieniony poprzez wskazanie, iż złożony, w takim przypadku, wniosek o ogłoszenie upadłości nie będzie odrzucany, a jedynie wstrzymane będzie jego rozpoznanie.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			niedopuszczalności złożonych już wniosków o ogłoszenie upadłości.	
23.	PRACODAWCY RP	Art. 1 pkt 28 (art. 211b p.r.)	Rekomenduje się uzupełnienie brzmienia proponowanej w projekcie treści art. 221b ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego, poprzez doprecyzowanie, iż przygotowane przez nadzorcę układu dokumenty wymienione w pkt 1-6 zamieszczane są w aktach postępowania prowadzonych w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe - Krajowym Rejestrze Zadłużonych. Doszczegółowienie w wyżej określony sposób omawianej regulacji pozwoli na wyeliminowanie wątpliwości w stosunku do zakresu obowiązków informacyjnych nadzorcy układu. Wyraźne i niebudzące wątpliwości doprecyzowanie obowiązków nadzorcy układu także w zakresie zamieszczenia sporządzonych dokumentów w aktach postępowania prowadzących w systemie teleinformatyczny obsługującym postępowanie sądowe, spowoduje spójność z proponowanym art. 211b ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego, przewidującym uprawnienie uczestników postępowania do składania zastrzeżeń co do dokumentów w terminie dwóch tygodni od dnia ich sporządzenia. Ujednolicenie daty sporządzenia oraz zamieszczenia dokumentów w aktach, pozwoli na obliczenie dwutygodniowego terminu dla uczestników postępowania do wniesienia zastrzeżeń. Wobec powyższego proponuje się następujące brzmienie art. 221b ust. 1: „W terminie co najmniej trzydziestu dni przed rozpoczęciem zbierania głosów wierzycieli lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem nadzorcy układu	Uwaga nie zostanie uwzględniona Uzupełnienie przepisu jest zbędne. Określenie, że nadzorca „sporządza” dokumenty jest jednoznaczne z tym, że umieszcza je w KRZ, wobec faktu, że dokumenty pochodzące od pozasądowych organów postępowania sporządza się wyłącznie w elektronicznych aktach sprawy. Dokument, dopóki nie zostanie elektronicznie sporządzony w aktach sprawy, nie jest dokumentem w znaczeniu wynikającym z przepisów Prawa restrukturyzacyjnego i Prawa upadłościowego.

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			sporządza oraz zamieszcza w aktach postępowania prowadzących w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe: 1) spis wierzytelności; 2) spis wierzytelności spornych; 3) plan restrukturyzacyjny; 4) test zaspokojenia, o którym mowa w art. 10a ust. 1; 5) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155; 6) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art. 140 ust. 1 oraz odpowiednio ust. 2 i 4."	
24.	ZWIĄZEK PRZEDSIĘ- BIORSTW FINANSOWYCH W POLSCE	art. 1 pkt 33	Wprowadzone w powyżej opisanym zakresie zmiany należy ocenić jako niekorzystne, gdyż spowodują one uwzględnienie z mocy prawa wierzycieli zabezpieczonych - w układzie - w części znajdującej pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia. W praktyce oznacza to, że wierzyciel zawsze będzie objęty układem z mocy prawa w ramach spraw hipotecznych, bez konieczności wyrażania zgody. Wejście w życie zaproponowanego przez Projektodawcę rozwiązania może powodować niepewność procesową zależną od praktyki sądów i ich interpretacji. Ograniczeniu ulegnie zakres decyzyjności wierzycieli w postępowaniach restrukturyzacyjnych (ograniczenie swobody wyboru ścieżki zaspokojenia z nieruchomości). Wierzyciel zostanie pozbawiony możliwości wyboru standardowej ścieżki w postaci sprzedaży egzekucyjnej, co w rezultacie może wydłużyć czas odzysku w sprawach hipotecznych.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Uchylenie art. 227 ust. 2 jest konsekwencją projektowanej zmiany treści art. 151 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego i przyjęciu zasady, że wierzytelności zabezpieczone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, są bezwarunkowo objęte układem, bez względu na udzielenie przez wierzyciela zgody w tym przedmiocie. Zastosowane rozwiązanie wynika wprost z przepisów dyrektywy. Katalog roszczeń, które państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu objętego przez postępowania z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, został wskazany wyczerpująco w art. 1 ust. 5 dyrektywy 2019/1023. Są to:

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
				a) roszczenia istniejące lub roszczenia przyszłe obecnych lub byłych pracowników, b) roszczenia alimentacyjne wynikające z więzi rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa, c) roszczenia, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej dłużnika. Oznacza to, że wszelkie inne kategorie roszczeń muszą być bezwarunkowo objęte postępowaniami z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, a przez to układ zawierany przez dłużnika w postępowaniu restrukturyzacyjnym musi obejmować wierzytelności, których dotyczą te roszczenia.
25.	PRACODAWCY RP	art. 2 (9a p.u.)	Rekomenduje się wykreślenie z projektu zmiany związanej z uwzględnieniem z urzędu w układzie wierzycieli zabezpieczonych, tj. usunięcie następujących punktów z art. 1 projektu: 1) pkt 22) projektu - jako konsekwencja usunięcia pkt 14), 2) pkt 24) projektu - jako konsekwencja usunięcia pkt 14), 3) pkt 33) projektu - jako konsekwencja usunięcia pkt 14). Oceniamy zmianę jako niekorzystną, gdyż powoduje uwzględnienie z urzędu wierzycieli zabezpieczonych - w układzie - w części znajdującej pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia. W praktyce oznacza to, że wierzyciel zawsze będzie objęty układem z urzędu w ramach spraw hipotecznych, bez konieczności wyrażania zgody.	Uwaga nie zostanie uwzględniona Zastosowane rozwiązanie wynika wprost z przepisów dyrektywy. Katalog roszczeń, które państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu objętego przez postępowania z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, został wskazany wyczerpująco w art. 1 ust. 5 dyrektywy 2019/1023. Są to: a) roszczenia istniejące lub roszczenia przyszłe obecnych lub byłych pracowników, b) roszczenia alimentacyjne wynikające z więzi rodzinnych,

Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna lub strona uzasadnienia lub pkt OSR	Treść uwagi/propozycja przepisu	Stanowisko MS
			Wejście w życie zaproponowanego przez projektodawcę rozwiązania może powodować niepewność procesową zależną od praktyki sądów i ich interpretacji. Ograniczeniu ulegnie zakres decyzyjności wierzycieli w postępowaniach restrukturyzacyjnych (ograniczenie swobody wyboru ścieżki zaspokojenia z nieruchomości). Wierzyciel zostanie pozbawiony możliwości wyboru standardowej ścieżki w postaci sprzedaży egzekucyjnej co w rezultacie może wydłużyć czas odzysku w sprawach hipotecznych.	pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa, c) roszczenia, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej dłużnika. Oznacza to, że wszelkie inne kategorie roszczeń muszą być bezwarunkowo objęte postępowaniami z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej, a przez to układ zawierany przez dłużnika w postępowaniu restrukturyzacyjnym musi obejmować wierzytelności, których dotyczą te roszczenia.

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:		Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo restrukturyzacyjne oraz niektórych innych ustaw			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO/ WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH:		Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów a także zmieniająca dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości)			
PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ					
Jedn. red.	Treść przepisu UE	Ko-niecz-ność wdro-żenia T / N	Jedn. red.	Treść przepisu/ów projektu	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
Art. 1 ust. 1 lit. a) – c)	1. Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy dotyczące: a) ram restrukturyzacji zapobiegawczej dostępnych dla dłużników znajdujących się w trudnych sytuacjach finansowych, w przypadku gdy zachodzi prawdopodobieństwo niewypłacalności, z myślą o zapobiegnięciu tej niewypłacalności i zapewnieniu rentowność dłużnika; b) postępowań prowadzących do umorzenia długów zaciągniętych przez niewypłacalnych przedsiębiorców; oraz c) środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów.	N		Przepis o charakterze ogólnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 1 ust. 2 lit. a) – h)	2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do postępowań, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli dotyczą one dłużników będących: a) zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji w rozumieniu art. 13 pkt 1 i 4 dyrektywy 2009/138/WE; b) instytucjami kredytowymi w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; c) firmami inwestycyjnymi lub przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 2 i 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; d) kontrahentami centralnymi w rozumieniu art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 648/2012;	N		Przepis o charakterze ogólnym – nie wymaga implementacji.	

	e) centralnymi depozytami papierów wartościowych w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 909/2014; f) innymi instytucjami lub podmiotami finansowymi wymienionymi w art. 1 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2014/59/UE; g) podmiotami publicznymi podlegającymi prawu krajowemu; oraz h) osobami fizycznymi niebędącymi przedsiębiorcami.				
Art. 1 ust. 3	3. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy postępowania, o których mowa w ust. 1, które dotyczą dłużników będących podmiotami finansowymi innymi niż te, o których mowa w ust. 2, świadczącymi usługi finansowe podlegające szczególnym zasadom, na mocy których krajowe organy nadzoru lub organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dysponują szerokimi uprawnieniami interwencyjnymi porównywalnymi do uprawnień określonych w prawie Unii i w prawie krajowym w odniesieniu do podmiotów finansowych, o których mowa w ust. 2. Państwa członkowskie informują o tych szczególnych zasadach Komisję.	N		Przepis o charakterze ogólnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 1 ust. 4	4. Państwa członkowskie mogą rozszerzyć zakres stosowania postępowania, o których mowa w ust. 1 lit. b), na niewypłacalne osoby fizyczne niebędące przedsiębiorcami. Państwa członkowskie mogą ograniczyć stosowanie ust. 1 lit. a) do osób prawnych.	N		Przepis o charakterze ogólnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 1 ust. 5	5. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że ramy restrukturyzacji zapobiegawczej, o których mowa w ust. 1 lit. a), nie obejmują następujących roszczeń lub nie mają wpływu na następujące roszczenia: a) roszczenia istniejące lub roszczenia przyszłe obecnych lub byłych pracowników; b) roszczenia alimentacyjne wynikające z więzi rodzinnych, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa; lub c) roszczenia, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej dłużnika.	T	Art. 1 pkt 14 i Art. 1 pkt 15 projektu Art. 1 pkt 23	W wyniku dokonanych w projekcie zmian w art. 150 i art. 151 p. r., obecnie art. 151 ust. 2 ma brzmienie: „2. Układ nie obejmuje wierzytelności ze stosunku pracy, chyba że wierzyciel wyraził zgodę na objęcie jej układem. Zgodę na objęcie wierzytelności układem wyraża się w sposób bezwarunkowy i nieodwołalny, najpóźniej przed przystąpieniem do głosowania nad układem. Zgoda może zostać wyrażona ustnie do protokołu zgromadzenia wierzycieli.” 23) uchyla się art. 168 (Projektowana zmiana jest konsekwencją projektowanej zmiany treści art. 151 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego i przyjęciu zasady, że wierzytelności zabezpieczone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, są bezwarunkowo objęte układem, bez względu na udzielenie przez wierzyciela zgody w tym przedmiocie. Nie powinno	

			Art. 1 pkt 31 Art. 1 pkt 36	budzić wątpliwości, że wszelkie modyfikacje praw objętych układem, muszą z niego wynikać. Jeśli prawa te nie zostaną objęte propozycjami układowymi wówczas nie dojdzie do ich wygaśnięcia lub modyfikacji). 31) w art. 213 w ust. 1 w pkt 5 wyrazy „art. 151 ust. 2 i 3” zastępuje się wyrazami „art. 151 ust. 2” (konsekwencja uchylenia art. 151 ust. 3) 36) w art. 227 uchyla się ust. 2 (konsekwencja projektowanej zmiany treści art. 151 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego i przyjęciu zasady, że wierzytelności zabezpieczone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, są bezwarunkowo objęte układem, bez względu na udzielenie przez wierzyciela zgody w tym przedmiocie)	
Art. 1 ust. 6	6. Państwa członkowskie zapewniają, aby ramy restrukturyzacji zapobiegawczej nie miały wpływu na nabyte uprawnienia do wypłat związanych z pracowniczymi programami emerytalnymi.	N		Implementację zapewnia już art. 160 Prawa restrukturyzacyjnego. „Art. 160 Restrukturyzacja zobowiązań z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, z tytułu składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, Fundusz Emerytur Pomostowych, z tytułu składek na własne ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne dłużnika oraz innych zobowiązań dłużnika wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w szczególności odsetek za zwłokę od wyżej wymienionych składek, kosztów egzekucyjnych, kosztów upomnienia i dodatkowej opłaty, może obejmować wyłącznie rozłożenie na raty lub odroczenie terminu płatności.”	
Art. 2	1. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:	N		Wstęp do definicji zawartych w Dyrektywie.	
Art. 2 ust. 1 pkt 1	1) „restrukturyzacja” oznacza środki, których celem jest restrukturyzacja przedsiębiorstwa dłużnika i które obejmują zmianę składu, stanu lub struktury aktywów i pasywów dłużnika lub jakiegokolwiek innego elementu struktury kapitałowej dłużnika, na przykład sprzedaż aktywów lub części przedsiębiorstwa, oraz – w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym – sprzedaż jako przedsiębiorstwa kontynuującego działalność, a także wszelkie niezbędne zmiany operacyjne, lub połączenie tych elementów;	N		Pojęcie powszechnie stosowane i powszechnie rozumiane w sposób wskazany w dyrektywie.	

Art. 2 ust. 1 pkt 2	2) „zainteresowani uczestnicy” oznaczają wierzycieli, w tym – w przypadku gdy ma to zastosowanie zgodnie z prawem krajowym – pracowników, lub grupy wierzycieli oraz – w przypadku gdy ma to zastosowanie zgodnie z prawem krajowym – udziałowców, na których, odpowiednio, roszczenia lub udziały plan restrukturyzacji bezpośrednio ma wpływ;	N		Implementację definicji zapewnia art. 65 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego. „Art. 65. 1. Uczestnikami postępowania restrukturyzacyjnego są: 1) dłużnik; 2) wierzyciel osobisty dłużnika, któremu przysługuje wierzytelność bezsporna; 3) wierzyciel osobisty dłużnika, któremu przysługuje wierzytelność sporna i który uprawdopodobnił swoją wierzytelność oraz został dopuszczony do udziału w sprawie przez sędziego-komisarza.”	
Art. 2 ust. 1 pkt 3	3) „udziałowiec” oznacza osobę, która posiada udział własnościowy w dłużniku lub w przedsiębiorstwie dłużnika, w tym akcjonariusza, w zakresie, w jakim osoba ta nie jest wierzycielem;	N		Pojęcie powszechnie stosowane i rozumiane w sposób wskazany w dyrektywie.	
Art. 2 ust. 1 pkt 4	4) „wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych” oznacza przyznane przez organ sądowy lub administracyjny lub zastosowane z mocy prawa czasowe zawieszenie przysługującego wierzycielowi prawa do egzekucji roszczenia wobec dłużnika oraz, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, wobec podmiotu trzeciego udzielającego zabezpieczenia, w kontekście postępowania sądowego, administracyjnego lub innego postępowania, lub prawa do zajęcia lub sprzedaży w trybie pozasądowym majątku lub przedsiębiorstwa dłużnika;	N		Pojęcie powszechnie rozumiane w sposób wskazany w dyrektywie, jako zawieszenie postępowania egzekucyjnego, skierowanego do majątku dłużnika.	
Art. 2 ust. 1 pkt 5	5) „umowa wzajemna podlegająca wykonaniu” oznacza umowę pomiędzy dłużnikiem a jednym lub większą liczbą wierzycieli, na mocy której strony mają jeszcze niewykonane zobowiązania w momencie przyznania lub zastosowania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych;	N		Implementację definicji zapewnia art. 150 ust. 2 Prawa restrukturyzacyjnego. „Art. 150. 2. Wierzytelności wobec dłużnika wynikające z umowy wzajemnej, która nie została wykonana w całości lub części przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego, są objęte układem tylko w przypadku, gdy świadczenie drugiej strony jest świadczeniem podzielnym i tylko w zakresie, w jakim druga strona spełniła świadczenie przed dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego i nie otrzymała świadczenia wzajemnego.”	
Art. 2 ust. 1 pkt 6	6) „kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli” oznacza kryterium, które jest spełnione, gdy żaden wierzyciel wyrażający sprzeciw nie znalazłby się w przypadku planu restrukturyzacji w gorszej sytuacji, niż ta, w jakiej taki wierzyciel znalazłby się w przypadku likwidacji – czy to w drodze stopniowej likwidacji, czy sprzedaży jako przedsiębiorstwa kontynuującego działalność – gdyby na mocy prawa krajowego zastosowano normalną kolejność zaspokajania w postępowaniu likwidacyjnym, albo w przypadku zastosowania drugiego najlepszego w kolejności scenariusza	T	art. 1 pkt 4 projektu	4) po art. 10 dodaje się art. 10a w brzmieniu: „Art. 10a. 1. Nadzorca albo zarządca sporządza test zaspokojenia, który zawiera: 1) wycenę wskazującą metody i założenia przyjęte w trakcie jej sporządzania, która obejmuje: a) wartość przedsiębiorstwa dłużnika przy założeniu realizacji planu restrukturyzacyjnego i kontynuacji działalności gospodarczej,	Proponowany przepis wiąże się ściśle z regulacjami, które umożliwiają wierzycielom kwestionowanie zasadności zawarcia układu, a

	alternatywnego, gdyby plan restrukturyzacji nie został zatwierdzony;			b) wartość majątku dłużnika przy założeniu ogłoszenia jego upadłości i sprzedaży przedsiębiorstwa jako całości oraz odstąpienia od sprzedaży przedsiębiorstwa jako całości i sprzedaży poszczególnych składników majątku. Jeżeli składniki majątku dłużnika są obciążone hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym, hipoteką morską lub innymi prawami i skutkami ujawnienia praw i roszczeń osobistych, w wycenie należy oddzielnie podać, które z tych praw pozostają w mocy po sprzedaży w postępowaniu upadłościowym, a także ich wartość oraz wartość składników majątku nimi obciążonych; 2) informację o przewidywanym stopniu zaspokojenia wierzycieli, których wierzytelności są objęte układem, w postępowaniu upadłościowym, które byłoby prowadzone wobec dłużnika, zawierającą następujące dane: a) wartość majątku dłużnika, o której mowa w pkt 1 w lit. b, b) przewidywany czas trwania postępowania upadłościowego oraz przewidywaną wysokość kosztów postępowania upadłościowego oraz innych zobowiązań masy upadłości, c) kategorię, w której w postępowaniu upadłościowym byłiby zaspokajani wierzyciele stanowiący grupy reprezentujące odrębne kategorie interesu; 3) ocenę, czy wierzytelności objęte układem będą zaspokojone w wyższym stopniu w przypadku zawarcia i wykonania układu, czy w postępowaniu upadłościowym. 2. W przypadku dłużnika, którego upadłości nie można ogłosić zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2024 r. poz. 794 i 1222) wartość majątku, o której mowa ust. 1 pkt 1 lit. b, oraz informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 2, odnoszą się do sytuacji w której prowadzone byłoby postępowania egzekucyjne. 3. Nadzorca, za zgodą dłużnika, albo zarządca może zlecić sporządzenie wyceny, o której mowa w ust. 1 pkt 1, osobom trzecim. Nadzorca albo zarządca może wziąć pod uwagę wskazania uczestników postępowania, co do	z drugiej strony pozwalają dłużnikowi na wystąpienie do sądu o jego zatwierdzenie wbrew sprzeciwowi części grup wierzycieli w trybie mechanizmu <i>cramdown</i>. Decyzje w tych sprawach mają być podejmowane nie tylko w oparciu o doświadczenie sądu, ale także w oparciu o wiadomości eksperckie (art. 14 dyrektywy 2019/1023).
--	--	--	--	---	---

			metod i założeń sporządzenia wyceny oraz osób sporządzających wycenę. 4. Testu zaspokojenia, o którym mowa w ust. 1, nie sporządza się w postępowaniu restrukturyzacyjnym dłużnika, który jest mikroprzedsiębiorcą.”; Art. 1 pkt 13 13) w art. 140 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „plan restrukturyzacyjny dodatkowo zawiera” zastępuje się wyrazami „nadzorca lub zarządca sporządza”; Projektowana zmiana jest związana ze zmianą dokonywaną w art. 1 pkt 4 niniejszego projektu (dodanie art. 10a Prawa restrukturyzacyjnego) i ma na celu zaakcentowanie, że test prywatnego wierzyciela, test prywatnego inwestora a także ocena charakteru pomocy udzielonej przedsiębiorcy, identycznie jak test zaspokojenia (art. 10a) są sporządzane przez nadzorcę lub zarządcę i nie stanowią części planu restrukturyzacyjnego, co ma swoje potwierdzenie w zmianach w art. 211b oraz art. 261. Dokumenty te, stanowiące wyjaśnienie ekonomicznej zasadności procesu restrukturyzacji, w tym podstaw udzielenia pomocy publicznej. Art. 1 pkt 32 32) w art. 214 po wyrazach „plan restrukturyzacyjny” dodaje się wyrazy "oraz test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora" (konsekwencja zmiany treści przepisu art. 140 ust. 1, w którym we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „plan restrukturyzacyjny dodatkowo zawiera” zastąpiono wyrazami „nadzorca lub zarządca sporządza”. W ten sposób wyodrębniono test prywatnego wierzyciela i test prywatnego inwestora poza plan restrukturyzacyjny, do którego z kolei odsyłają przepisy dotyczące pomocy publicznej – art. 204 ust. 1, art. 214 oraz art. 263 ust. 2 prawa restrukturyzacyjnego, których celem jest umożliwienie właściwemu podmiotowi oceny, czy planowane wsparcie stanowi pomoc publiczną, a także czy istnieje obowiązek jego notyfikacji KE. Konieczne jest przy tym przekazanie takiemu podmiotowi zarówno planu restrukturyzacyjnego, jak i testu prywatnego inwestora i wierzyciela – tak jak w obecnie obowiązujących przepisach).	
--	--	--	---	--

			Art. 1 pkt 21 projektu	21) „Art. 165. 2. Sąd odmawia zatwierdzenia układu, jeżeli którykolwiek wierzyciel, który głosował przeciw układowi, zgłosił zastrzeżenia, zawierające zarzut, że znalazłby się w wyniku realizacji układu w gorszej sytuacji, niż w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego albo postępowania egzekucyjnego w przypadku dłużnika, o którym mowa w art. 161a ust. 5 lub w przypadku zakończenia postępowania restrukturyzacyjnego bez przyjęcia układu (kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli) i zarzut ten jest uzasadniony.”;	
			art. 1 pkt 2 projektu	„2) w tytule rozdziału 3 po wyrazie „restrukturyzacyjny” dodaje się wyrazy „oraz test zaspokojenia”. Zmiana jest konsekwencją dodania art. 10a ustawy, dotyczącego testu zaspokojenia – istotnego dla postępowania restrukturyzacyjnego dokumentu, który nie jest elementem planu restrukturyzacyjnego. W związku z tym zasadna jest zmiana nazwy rozdziału ustawy.	
			Art. 1 pkt 27	27) w art. 204 ust. 1 po wyrazach „planu restrukturyzacyjnego” dodaje się wyrazy „oraz testu prywatnego wierzyciela lub testu prywatnego inwestora” (Projektowana zmiana jest konsekwencją zmiany treści przepisu art. 140 ust. 1, w którym we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „plan restrukturyzacyjny dodatkowo zawiera” zastąpiono wyrazami „nadzorca lub zarządca sporządza”. W ten sposób wyodrębniono test prywatnego wierzyciela i test prywatnego inwestora poza plan restrukturyzacyjny, do którego z kolei odsyłają przepisy dotyczące pomocy publicznej – art. 204 ust. 1, art. 214 oraz art. 263 ust. 2 prawa restrukturyzacyjnego, których celem jest umożliwienie właściwemu podmiotowi oceny, czy planowane wsparcie stanowi pomoc publiczną, a także czy istnieje obowiązek jego notyfikacji KE. Konieczne jest przy tym przekazanie takiemu podmiotowi zarówno planu restrukturyzacyjnego, jak i testu prywatnego inwestora i wierzyciela – tak jak w obecnie obowiązujących przepisach).	
			Art. 1 pkt 39	39) „w art. 263 ust. 2 po wyrazach „plan restrukturyzacyjny” dodaje się wyrazy „oraz test	

				prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora”. (konsekwencja zmiany treści przepisu art. 140 ust. 1).	
Art. 2 ust. 1 pkt 7	7) „nowe finansowanie” oznacza każdą nową pomoc finansową zapewnioną przez istniejącego lub nowego wierzyciela w celu realizacji planu restrukturyzacji i która jest uwzględniona w tym planie restrukturyzacji;	N		Nie wymaga implementacji. Pełną implementację stanowi przepis art. 129 p. r., zgodnie z którym: „1. Zezwolenia rady wierzycieli pod rygorem nieważności wymagają następujące czynności dłużnika albo zarządcy: 1) obciążenie składników masy układowej lub sanacyjnej hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym lub hipoteką morską w celu zabezpieczenia wierzytelności nieobjętej układem; 2) przeniesienie własności rzeczy lub prawa na zabezpieczenie wierzytelności nieobjętej układem; 3) obciążenie składników masy układowej lub sanacyjnej innymi prawami; 4) zaciąganie kredytów lub pożyczek; 5) zawarcie umowy dzierżawy przedsiębiorstwa dłużnika lub jego zorganizowanej części lub innej podobnej umowy. 2. Zezwolenia rady wierzycieli pod rygorem nieważności wymaga również sprzedaż przez dłużnika nieruchomości lub innych składników majątku o wartości powyżej 500 000 zł. 3. Rada wierzycieli może udzielić zezwolenia na zawarcie umowy kredytu lub pożyczki lub ustanowienie zabezpieczeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1-3, jeżeli jest to niezbędne do zachowania zdolności do bieżącego zaspokajania kosztów postępowania restrukturyzacyjnego i zobowiązań powstałych po jego otwarciu lub zawarcia i wykonania układu oraz zostało zagwarantowane, że środki zostaną przekazane dłużnikowi i wykorzystane w sposób przewidziany przez uchwałę rady wierzycieli, a ustanowione zabezpieczenie jest adekwatne do udzielonego kredytu lub pożyczki. 4. Czynności, o których mowa w ust. 1, dokonane za zezwoleniem rady wierzycieli nie mogą być uznane za bezskuteczne w stosunku do masy upadłości”. Udzielenie nowego finansowania mieści się w katalogu ujętym w ust. 1 tego przepisu.	
Art. 2 ust. 1 pkt 8	8) „finansowanie przejściowe” oznacza każdą nową pomoc finansową zapewnianą przez istniejącego lub nowego wierzyciela, która obejmuje co najmniej pomoc finansową w okresie obowiązywania wstrzymania indywidualnych czynności	N		j.w.	

	egzekucyjnych, i która jest racjonalna i niezwłocznie konieczna, aby zapewnić kontynuowanie działalności przedsiębiorstwa dłużnika lub aby utrzymać lub zwiększyć wartość tego przedsiębiorstwa;				
Art. 2 ust. 1 pkt 9	9) „przedsiębiorca” oznacza osobę fizyczną prowadzącą działalność handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub zawodową;	N		Rezygnacja z implementacji definicji nie wpłynie na zakres pojęcia „przedsiębiorcy”, ponieważ Dyrektywa posługuje się tym pojęciem wyłącznie w Tytule III „Umorzenie długów oraz zakaz prowadzenia działalności”. W polskim porządku prawnym instytucje te mają zastosowanie wyłącznie do osób fizycznych.	
Art. 2 ust. 1 pkt 10	10) „całkowite umorzenie długów” oznacza uniemożliwienie egzekucji od przedsiębiorców ich niespłaconych zobowiązań podlegających umorzeniu lub umorzenie niespłaconych zobowiązań podlegających umorzeniu jako takich, w ramach postępowania, które mogłoby obejmować sprzedaż majątku lub plan spłaty wierzycieli, lub oba;	N		Implementację zapewnia art. 369 ust. 1a Prawa upadłościowego, przewidujący umorzenie zobowiązań osoby fizycznej bez ustalenia planu spłaty wierzycieli. Oznaczające całkowite umorzenie długów, bez konieczności dokonywania jakichkolwiek spłat na rzecz wierzycieli. „Art. 369. 1a. W terminie, o którym mowa w ust. 1, upadły będący osobą fizyczną może również złożyć wniosek o umorzenie zobowiązań bez ustalenia planu spłaty wierzycieli, jeśli osobista sytuacja upadłego w oczywisty sposób wskazuje, że jest on trwale niezdolny do dokonywania jakichkolwiek spłat w ramach planu spłaty wierzycieli. Przepis art. 370f ust. 2 stosuje się.”	
Art. 2 ust. 1 pkt 11	11) „plan spłaty wierzycieli” oznacza plan wypłat wierzycielom przez niewypłacalnego przedsiębiorcę określonych kwot w określonych terminach, lub okresowe przekazywanie wierzycielom pewnej części pozostającego do dyspozycji dochodu przedsiębiorcy w okresie wymaganym dla uzyskania umorzenia długów;	N		Pojęcie powszechnie stosowane i rozumiane w sposób wskazany w dyrektywie.	
Art. 2 ust. 1 pkt 12	12) „nadzorca restrukturyzacyjny” oznacza każdą osobę lub podmiot powołane przez organ sądowy lub administracyjny do przeprowadzenia, w szczególności, jednego lub większej liczby następujących zadań: a) pomoc dłużnikowi lub wierzycielom w przygotowaniu lub negocjowaniu planu restrukturyzacji; b) nadzór nad działalnością dłużnika podczas negocjacji dotyczących planu restrukturyzacji oraz przedkładanie sprawozdań organowi sądowemu lub administracyjnemu;	T/N	Art. 1 pkt 5 projektu	Implementację definicji zapewnia art. 23 Prawa restrukturyzacyjnego, wskazujący organy pozasądowe dokonujące czynności w postępowaniu restrukturyzacyjnym. „Art. 23 Postępowanie restrukturyzacyjne prowadzi się z udziałem nadzorcy, którym jest nadzorca układu albo nadzorca sądowy, albo zarządcy”. 5) po art. 25 dodaje się art. 25a w brzmieniu: „Art. 25a. 1. Nadzorca i zarządca udzielają pomocy dłużnikowi i wierzycielom w prowadzonych przez nich negocjacjach w przedmiocie zawarcia układu. 2. Nadzorca i zarządca, za zgodą dłużnika, mogą przybrać mediatora do pomocy w negocjacjach, o których mowa w	

	c) przejęcie częściowej kontroli nad majątkiem lub sprawami dłużnika podczas negocjacji.		Art. 1 pkt 6 (dodanie art. 34b)	ust. 1. Umowę z mediatorem zawiera nadzorca albo zarządca.”; Obecnie, poza uproszczonym postępowaniem restrukturyzacyjnym rola nadzorcy i zarządcy postrzegana jest raczej jako przejęcie zarządu nad przedsiębiorstwem dłużnika w celu zapobieżenia nieprawidłowościom, podczas gdy w restrukturyzacji zapobiegawczej powinna być to rola polegająca na wspieraniu negocjowania propozycji układowych. Projektowany ust. 1 art. 25a ma również na celu podkreślenie, że rolą nadzorcy i zarządcy nie jest wyłącznie pomoc dłużnikowi. Nadzorca i zarządca są organami postępowania restrukturyzacyjnego, które mają za zadanie dbanie o interesy zarówno dłużnika, jak i wierzycieli. Stąd też propozycja wyraźnego wskazania, że nadzorca i zarządca udzielają pomocy wszystkim uczestnikom postępowania, tj. dłużnikowi i wierzycielom w prowadzonych przez nich negocjacjach dotyczących zawarcia układu. Zmiana ta wynika z faktu, że art. 2 ust. 1 pkt 12 Dyrektywy 2019/1023, zawierający definicję nadzorcy restrukturyzacyjnego, wyraźnie wskazuje, iż jednym z zadań osoby lub podmiotu powołanego przez organ sądowy lub administracyjny na nadzorcę restrukturyzacyjnego, jest pomoc dłużnikowi lub wierzycielom w przygotowaniu lub negocjowaniu planu restrukturyzacji. W ust. 2 dodawanego art. 25a przewidziano możliwość skorzystania przez nadzorcę lub zarządcę, za zgodą dłużnika, z usług mediatora w celu przeprowadzenia negocjacji. 6) po art. 34a dodaje się art. 34b w brzmieniu: „Art. 34b. 1. W sprawach dotyczących zlecenia sporządzenia planu restrukturyzacyjnego osobom trzecim, o którym mowa w art. 10 ust. 4, zlecenia sporządzenia wyceny osobom trzecim, o którym mowa w art. 10a ust. 3, zawarcia umowy z mediatorem, o której mowa w art. 25a ust. 2, zlecenia sporządzenia opinii, o którym mowa w art. 164 ust. 3a, nadzorca dokonuje czynności w imieniu własnym na rachunek dłużnika. 2. Nadzorca nie odpowiada za zobowiązania zaciągnięte w sprawach, o których mowa w ust. 1.”;	
--	---	--	--	---	--

Art. 2 ust.2	Do celów niniejszej dyrektywy następujące pojęcia należy rozumieć zgodnie z definicją zawartą w prawie krajowym: a) niewypłacalność; b) prawdopodobieństwo niewypłacalności; c) mikro-, małe i średnie przedsiębiorstwa (zwane dalej „MŚP”).	N		Odesłanie do definicji zawartych w prawie krajowym.	
Art. 3 ust. 1	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby dłużnicy mieli dostęp do jednego lub większej liczby działających w sposób jasny i przejrzysty narzędzi wczesnego ostrzegania, które pozwalają wykryć okoliczności, które mogłyby prowadzić do pojawienia się prawdopodobieństwa niewypłacalności i które mogą zasygnalizować dłużnikowi konieczność podjęcia niezwłocznych działań. Do celów akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą korzystać z aktualnych technologii informatycznych do celów powiadomień i komunikacji internetowej.	N		Implementacja jest zapewniona – System Wczesnego Ostrzegania został uruchomiony z dniem 1 lipca 2021 r. przez MRPiT we współpracy z PARP. Ponadto narzędzia wczesnego ostrzegania są dostępne dla przedsiębiorców w ramach projektu ResC-EWE, prowadzonego przez Fundację „Firmy Rodzinne”.	
Art. 3 ust. 2	2. Narzędzia wczesnego ostrzegania mogą obejmować: a) mechanizmy alarmowe w przypadkach, gdy dłużnik nie dokonał określonych rodzajów płatności; b) usługi doradcze świadczone przez organizacje publiczne lub prywatne; c) zachęty w ramach prawa krajowego dla osób trzecich posiadających stosowne informacje dotyczące dłużnika, takich jak księgowi, organy podatkowe lub organy ds. zabezpieczenia społecznego, aby podmioty te sygnalizowały dłużnikowi niekorzystne zmiany.	N		j.w.	
Art. 3 ust. 3	Państwa członkowskie zapewniają, aby dłużnicy i przedstawiciele pracowników mieli dostęp do stosownych i aktualnych informacji dotyczących dostępności narzędzi wczesnego ostrzegania, a także postępowań i środków dotyczących restrukturyzacji i umorzenia długów.	N		j.w.	
Art. 3 ust. 4	Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje dotyczące dostępu do narzędzi wczesnego ostrzegania były dostępne online oraz aby informacje te były łatwo dostępne i przedstawione w sposób przyjazny dla użytkownika, w szczególności dla MŚP.	N		j.w.	
Art. 3 ust. 5	Państwa członkowskie mogą przewidzieć wsparcie dla przedstawicieli pracowników w zakresie oceny sytuacji ekonomicznej dłużnika.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 4 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy zachodzi prawdopodobieństwo niewypłacalności, dłużnicy mieli dostęp do ram restrukturyzacji zapobiegawczej, które pozwalają im przeprowadzić restrukturyzację, z myślą o zapobieżeniu niewypłacalności oraz zapewnieniu ich rentowności – bez	N		Implementację zapewniają już art. 1 i art. 3 ust. 1 Prawa Restrukturyzacyjnego. „Art. 1. Ustawa reguluje:	

	uszczerbku dla innych rozwiązań pozwalających uniknąć niewypłacalności – a tym samym ochronie miejsc pracy i utrzymaniu prowadzonej przez siebie działalności.			1) zawieranie przez dłużnika niewypłacalnego lub zagrożonego niewypłacalnością układu z wierzycielami oraz skutki układu; 2) przeprowadzanie działań sanacyjnych.” „Art. 3. 1. Celem postępowania restrukturyzacyjnego jest uniknięcie ogłoszenia upadłości dłużnika przez umożliwienie mu restrukturyzacji w drodze zawarcia układu z wierzycielami, a w przypadku postępowania sanacyjnego - również przez przeprowadzenie działań sanacyjnych, przy zabezpieczeniu słusznych praw wierzycieli.”	
Art. 4 ust. 2	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że dłużnicy, którzy zostali skazani za poważne naruszenia obowiązków w zakresie rachunkowości lub księgowości na mocy prawa krajowego, mają możliwość dostępu do ram restrukturyzacji zapobiegawczej jedynie po podjęciu przez dłużników odpowiednich środków w celu rozwiązania kwestii, które doprowadziły do skazania, z myślą o zapewnieniu wierzycielom niezbędnych informacji, które pozwolą im podjąć decyzję podczas negocjacji dotyczących restrukturyzacji.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 4 ust. 3	Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić test rentowności na mocy prawa krajowego, pod warunkiem że taki test ma na celu wykluczenie dłużników, którzy nie mają szans na zapewnienie rentowności, oraz że może być on przeprowadzony bez szkody dla majątku dłużników.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 4 ust. 4	Państwa członkowskie mogą ograniczyć liczbę przypadków, w których dłużnik może mieć dostęp w danym okresie do ram restrukturyzacji zapobiegawczej przewidzianych na podstawie niniejszej dyrektywy	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 4 ust. 5	Ramy restrukturyzacji zapobiegawczej przewidziane na podstawie niniejszej dyrektywy mogą obejmować jedno lub większą liczbę postępowań, środków lub przepisów, z których niektóre mogą być stosowane w kontekście pozasądowym, bez uszczerbku dla wszelkich innych ram restrukturyzacji na mocy prawa krajowego. Państwa członkowskie zapewniają, aby takie ramy restrukturyzacji w spójny sposób przyznawały dłużnikom i zainteresowanym uczestnikom prawa i zabezpieczenia przewidziane w niniejszym tytule.	N		Implementację zapewnia już art. 2 Prawa Restrukturyzacyjnego.	
Art. 4 ust. 6	Państwa członkowskie mogą wprowadzić przepisy ograniczające zaangażowanie organu sądowego lub administracyjnego w ramach restrukturyzacji zapobiegawczej do przypadków, w których jest to konieczne i proporcjonalne, zapewniając jednocześnie, aby prawa	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	

	wszelkich zainteresowanych uczestników i odpowiednich zainteresowanych podmiotów były zabezpieczone.				
Art. 4 ust. 7	Ramy restrukturyzacji zapobiegawczej przewidziane na podstawie niniejszej dyrektywy są dostępne na wniosek dłużników.	N		Implementację zapewnia już art. 7 ust. 1 Prawa Restrukturyzacyjnego. „Art. 7. 1. O ile ustawa nie stanowi inaczej, postępowanie restrukturyzacyjne wszczyna się na wniosek restrukturyzacyjny złożony przez dłużnika.”	
Art. 4 ust. 8	Państwa członkowskie mogą także przewidzieć, że ramy restrukturyzacji zapobiegawczej przewidziane na podstawie niniejszej dyrektywy są dostępne na wniosek wierzycieli i przedstawicieli pracowników, z zastrzeżeniem zgody dłużnika. Państwa członkowskie mogą ograniczyć ten wymóg uzyskania zgody dłużnika do przypadków, gdy dłużnikami są MSP.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym.	
Art. 5 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby dłużnicy korzystający z postępowań dotyczących restrukturyzacji zapobiegawczej zachowywali całkowitą, lub przynajmniej częściową, kontrolę nad swoim majątkiem i nad bieżącą działalnością swojego przedsiębiorstwa.	N		Implementację zapewnia art. 39 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego. „Art. 39. 1. Po powołaniu nadzorcy sądowego dłużnik może dokonywać czynności zwykłego zarządu. Na dokonanie czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu wymagana jest zgoda nadzorcy sądowego, chyba że ustawa przewiduje zezwolenie rady wierzycieli. Zgoda może zostać udzielona również po dokonaniu czynności w terminie trzydziestu dni od dnia jej dokonania. Czynność przekraczająca zakres zwykłego zarządu dokonana bez wymaganej zgody jest nieważna.”	
Art. 5 ust. 2	W razie konieczności decyzję o powołaniu przez organ sądowy lub administracyjny nadzorcy restrukturyzacyjnego podejmuje się indywidualnie dla każdego przypadku, z wyjątkiem określonych okoliczności, w których państwa członkowskie mogą wymagać obowiązkowego powołania takiego nadzorcy w każdym przypadku.	N		Implementacja nie jest wymagana, obecnie przepisy o zawieszeniu postępowań egzekucyjnych z mocy prawa oraz zakazie wszczynania nowych postępowań egzekucyjnych, do którego dochodzi po dokonaniu obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego w postępowaniu o zatwierdzenie układu stanowią realizację przepisów Dyrektywy w tym zakresie.	
Art. 5 ust. 3	Państwa członkowskie przewidują powołanie nadzorcy restrukturyzacyjnego, w celu pomocy dłużnikowi i wierzycielom w negocjowaniu i sporządzeniu planu, co najmniej w następujących przypadkach: a) gdy ogólne wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych, zgodnie z art. 6 ust. 3, zostało przyznane przez organ sądowy lub administracyjny i organ zdecydował, że taki nadzorca jest niezbędny, aby zabezpieczyć interes stron; b) gdy plan restrukturyzacji wymaga zatwierdzenia przez organ sądowy lub administracyjny wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli, zgodnie z art. 11; lub	N		j.w.	

	c) gdy występuje o to dłużnik lub większość wierzycieli, pod warunkiem że w tym ostatnim przypadku koszt związany z nadzorcą zostanie pokryty przez wierzycieli.				
Art. 6 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby dłużnicy mogli korzystać ze wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, aby pomóc w negocjowaniu planu restrukturyzacji w ramach restrukturyzacji zapobiegawczej. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że organy sądowe lub administracyjne mogą odmówić przyznania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych w przypadku gdy nie jest ono konieczne lub w przypadku gdy nie służyłoby ono osiągnięciu celu określonego w akapicie pierwszym.	N		j.w.	
Art. 6 ust. 2	Bez uszczerbku dla ust. 4 i 5 państwa członkowskie zapewniają, aby wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych mogło dotyczyć wszystkich rodzajów roszczeń, w tym wierzytelności zabezpieczonych i wierzytelności uprzywilejowanych.	N		j.w. - dotyczy wszystkich rodzajów roszczeń, z wyjątkiem roszczeń, które z uwagi na swój szczególny charakter są uprzywilejowane.	
Art. 6 ust. 3	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych może być ogólne, obejmujące wszystkich wierzycieli, lub może być ograniczone do jednego lub większej liczby pojedynczych wierzycieli lub kategorii wierzycieli. W przypadku gdy wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych ma charakter ograniczony, ma ono zastosowanie wyłącznie do wierzycieli, którzy zostali poinformowani o negocjacjach dotyczących planu restrukturyzacji, o których mowa w ust. 1, lub o wstrzymaniu, zgodnie z prawem krajowym.	N		j.w. - zawieszenie postępowań egzekucyjnych oraz zakaz wszczynania nowych ma charakter ogólny.	
Art. 6 ust. 4	Państwa członkowskie mogą, w ściśle określonych okolicznościach, wyłączyć niektóre roszczenia lub kategorie roszczeń z zakresu wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych w przypadku gdy takie wyłączenie jest należycie uzasadnione oraz gdy: a) jest mało prawdopodobne, aby egzekucja zagroziła restrukturyzacji przedsiębiorstwa; lub b) wierzyciele tych roszczeń zostaliby pokrzywdzeni wskutek wstrzymania czynności egzekucyjnych.	N		j. w.	
Art. 6 ust. 5	Ust. 2 nie ma zastosowania do roszczeń pracowników. Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą stosować ust. 2 do roszczeń pracowników jeżeli państwa członkowskie zapewniają, oraz w zakresie, w jakim zapewniają, gwarancję spłaty takich roszczeń w ramach restrukturyzacji zapobiegawczej na podobnym poziomie ochrony.	N		j.w.	

Art. 6 ust. 6	Pierwotny okres wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych jest ograniczony do maksymalnie czterech miesięcy.	N/T	Art. 1 pkt 28 projektu Art. 1 pkt 33 projektu	j.w. - zgodnie z art. 226g p. r.: „jeżeli w terminie czterech miesięcy od dnia dokonania obwieszczenia dłużnik nie złoży do sądu wniosku o zatwierdzenie układu, skutki obwieszczenia wygasają z mocy prawa”. Jednak przy tym zmiany wymaga Art. 211 ust. 2 p.r. 28) w art. 211: a) w ust. 2 wyraz „trzy” zastępuje się wyrazem „cztery” (zatem art. 211 ust. 2 ma obecnie brzmienie: „2. Dzień układowy przypada nie wcześniej niż cztery miesiące i nie później niż dzień przed dniem złożenia wniosku o zatwierdzenie układu.”) b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu: „2a. W przypadku dokonania obwieszczenia na podstawie art. 226a ust. 1 dzień układowy przypada ponadto nie później niż dzień obwieszczenia.” 33) w konsekwencji także art. 215 p.r. „w art. 215 wyraz „trzech” zastępuje się wyrazem „czterech” (wobec tego obecnie art. 215 otrzymuje brzmienie: „Art. 215. Głos wierzyciela zachowuje ważność, o ile wniosek dłużnika o zatwierdzenie układu wpłynął do sądu przed upływem czterech miesięcy od dnia oddania głosu.”)	
Art. 6 ust. 7	Niezależnie od ust. 6 państwa członkowskie mogą pozwolić organom sądowym lub administracyjnym na przedłużenie okresu wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych lub do przyznania nowego okresu wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, na wniosek dłużnika, wierzyciela lub, w stosownych przypadkach, nadzorcy restrukturyzacyjnego. Takie przedłużenie lub nowe wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych przyznaje się tylko w ściśle określonych okolicznościach, gdy takie przedłużenie lub nowe wstrzymanie są należycie uzasadnione, na przykład gdy: a) poczyniono odpowiednie postępy w negocjacjach dotyczących planu restrukturyzacji; b) dalsze wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych nie powoduje niesprawiedliwego traktowania praw lub interesów któregośkolwiek z zainteresowanych uczestników; lub	N		Nie wymaga implementacji – przedłużenie, o którym mowa w Dyrektywie dotyczy okresu negocjacji, który w polskim prawie jest zakończony z chwilą złożenia wniosku o zatwierdzenie układu.	

	c) nie doszło jeszcze do wszczęcia wobec dłużnika postępowania upadłościowego, które mogłoby zakończyć się likwidacją dłużnika na mocy prawa krajowego.				
Art. 6 ust. 8	Łączny okres wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, włącznie z przedłużeniami i wznowieniami, nie może przekraczać dwunastu miesięcy. W przypadku gdy państwa członkowskie dokonały wyboru wdrożenia niniejszej dyrektywy w drodze jednego lub większej liczby postępowań lub środków, które nie spełniają warunków dotyczących powiadamiania zgodnie z załącznikiem A do rozporządzenia (UE) 2015/848, łączny okres wstrzymania czynności egzekucyjnych w ramach takich postępowań nie może przekraczać czterech miesięcy, jeśli główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika został przeniesiony do innego państwa członkowskiego w okresie trzech miesięcy przed złożeniem wniosku o wszczęcie postępowania dotyczącego restrukturyzacji zapobiegawczej.	N		Nie wymaga implementacji – przedłużenie, o którym mowa w Dyrektywie dotyczy okresu negocjacji, który w polskim prawie jest zakończony z chwilą złożenia wniosku o zatwierdzenie układu	
Art. 6 ust. 9	Państwa członkowskie zapewniają, aby organy sądowe lub administracyjne mogły uchylić wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych w następujących sytuacjach: a) wstrzymanie nie spełnia już celu wsparcia negocjacji dotyczących planu restrukturyzacji, na przykład gdy okaże się, że kontynuowania negocjacji nie popiera taka część wierzycieli, która - zgodnie z prawem krajowym - mogłaby zapobiec przyjęciu planu restrukturyzacji; b) wniosek dłużnika lub nadzorcy restrukturyzacyjnego; c) w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym – jeżeli jeden lub większa liczba wierzycieli lub jedna lub większa liczba grup wierzycieli są lub byliby pokrzywdzeni wskutek wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych; lub d) w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym – jeżeli wstrzymanie czynności egzekucyjnych prowadzi do niewypłacalności wierzyciela. Państwa członkowskie mogą ograniczyć uprawnienie, zgodnie z akapitem pierwszym, do uchylania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych do sytuacji, w których wierzyciele nie mieli możliwości bycia wysłuchanymi, zanim wstrzymanie zaczęło obowiązywać lub zanim organ sądowy lub administracyjny przyznał przedłużenie okresu wstrzymania. Państwa członkowskie mogą przewidzieć okres minimalny, nieprzekraczający okresu, o którym mowa w ust. 6, w którym nie można uchylić wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych.	N		Nie wymaga implementacji – przedłużenie, o którym mowa w Dyrektywie dotyczy okresu negocjacji, który w polskim prawie jest zakończony z chwilą złożenia wniosku o zatwierdzenie układu.	

Art. 7 ust. 1	W przypadku gdy obowiązek dłużnika, przewidziany w prawie krajowym, złożenia wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego, które mogłoby zakończyć się likwidacją dłużnika, powstaje w okresie wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych, obowiązek ten zawiesza się na okres tego wstrzymania.	N		Implementację zapewnia art. 21 ust. 3 Prawa upadłościowego. „Art. 21. 3. Osoby, o których mowa w ust. 1-2a, ponoszą odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną wskutek niezłożenia wniosku w terminie określonym w ust. 1 lub 2a, chyba że nie ponoszą winy. Osoby te mogą uwolnić się od odpowiedzialności, w szczególności jeżeli wykażą, że w terminie określonym w ust. 1 lub 2a otwarto postępowanie restrukturyzacyjne albo zatwierdzono układ w postępowaniu o zatwierdzenie układu.”	
Art. 7 ust. 2	Wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych zgodnie z art. 6 zawiesza, na wniosek jednego lub większej liczby wierzycieli, na okres wstrzymania, wszczęcie postępowania upadłościowego, które mogłoby zakończyć się likwidacją dłużnika.	N		Uzasadnienie j.w.	
Art. 7 ust. 3	3. Państwa członkowskie mogą odstąpić od stosowania ust. 1 i 2 w sytuacjach, gdy dłużnik nie jest w stanie spłacać swoich długów w terminie ich wymagalności. W takich przypadkach państwa członkowskie zapewniają, aby organ sądowy lub administracyjny mógł podjąć decyzję o utrzymaniu korzyści związanych ze wstrzymaniem indywidualnych czynności egzekucyjnych, jeżeli, biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, wszczęcie postępowania upadłościowego, które mogłoby zakończyć się likwidacją dłużnika, nie byłoby zgodne z ogólnym interesem wierzycieli.	N		Implementacja nie jest wymagana – przepis ma charakter fakultatywny.	
Art. 7 ust. 4	Państwa członkowskie przewidują przepisy uniemożliwiające wierzycielom, których dotyczy wstrzymanie czynności egzekucyjnych, wstrzymywanie się z wykonaniem lub rozwiązywanie, przyspieszenie wykonania lub w jakichkolwiek inny sposób dokonywać zmian podstawowych umów wzajemnych podlegających wykonaniu ze szkodą dla dłużnika, w odniesieniu do długów, które powstały przed wstrzymaniem czynności egzekucyjnych, wyłącznie z powodu faktu, że długi te nie zostały spłacone przez dłużnika. Przez podstawowe umowy wzajemne podlegające wykonaniu rozumie się umowy wzajemne podlegające wykonaniu, które są niezbędne do kontynuowania bieżącej działalności przedsiębiorstwa, w tym umowy dotyczących dostaw, których zawieszenie doprowadziłoby do zastoju w działalności dłużnika. Akapit pierwszy nie uniemożliwia państwom członkowskim zapewnienia takim wierzycielom odpowiednich zabezpieczeń, aby zapobiec pokrzywdzeniu takich wierzycieli w wyniku zastosowania tego akapitu.	N		Implementację zapewnia art. 256 ust. 2 Prawa Restrukturyzacyjnego. „Art. 256. 1. Od dnia otwarcia przyspieszonego postępowania układowego do dnia jego zakończenia albo uprawnocnienia się postanowienia o umorzeniu przyspieszonego postępowania układowego wypowiedzenie przez wynajmującego lub wydierżawiającego umowy najmu lub dzierżawy lokalu lub nieruchomości, w których jest prowadzone przedsiębiorstwo dłużnika, bez zezwolenia rady wierzycieli, jest niedopuszczalne. 2. Do umów kredytu w zakresie środków postawionych do dyspozycji kredytobiorcy przed dniem otwarcia postępowania, leasingu, ubezpieczeń majątkowych, umów rachunku bankowego, umów poręczeń, umów obejmujących licencje udzielone dłużnikowi oraz gwarancji lub akredytyw wystawionych przed dniem otwarcia przyspieszonego postępowania układowego oraz innych umów o podstawowym znaczeniu dla prowadzenia	

	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że niniejszy ustęp ma zastosowanie także do umów wzajemnych podlegających wykonaniu, innych niż podstawowe.			przedsiębiorstwa dłużnika przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio. Spis umów o podstawowym znaczeniu dla prowadzenia przedsiębiorstwa dłużnika sporządza nadzorca sądowy i składa do akt w terminie trzech tygodni od dnia otwarcia postępowania.”	
Art. 7 ust. 5	Państwa członkowskie zapewniają, aby wierzyciele nie mogli wstrzymywać się z wykonaniem, rozwiązywać, przyspieszać wykonania lub w jakikolwiek inny sposób zmieniać umów wzajemnych podlegających wykonaniu ze szkodą dla dłużnika na mocy klauzuli umownej przewidującej takie środki, wyłącznie z powodu: a) wystąpienia z wnioskiem o wszczęcie postępowania dotyczącego restrukturyzacji zapobiegawczej; b) wystąpienia z wnioskiem o wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych; c) wszczęcia postępowania dotyczącego restrukturyzacji zapobiegawczej; lub d) przyznania wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych jako takiego.	T/N	Art. 1 pkt 37 projektu	Implementację zapewniają już art. 225 ust. 1, art. 247 i art. 248 Prawa Restrukturyzacyjnego. „Art. 225. 1. Postanowienia umowy zastrzegające na wypadek złożenia wniosku o zatwierdzenie układu, zatwierdzenia układu lub dokonania obwieszczenia, o którym mowa w art. 226a ust. 1, zmianę albo rozwiązanie stosunku prawnego, którego stroną jest dłużnik, są nieważne.” „Art. 247 Postanowienia umowy zastrzegające na wypadek złożenia wniosku o otwarcie przyspieszonego postępowania układowego lub jego otwarcia zmianę lub rozwiązanie stosunku prawnego, którego stroną jest dłużnik, są nieważne.” „Art. 248 Postanowienie umowy, której stroną jest dłużnik, uniemożliwiające albo utrudniające osiągnięcie celu przyspieszonego postępowania układowego, jest bezskuteczne w stosunku do masy układowej.” 37) w art. 256 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Od dnia obwieszczenia zarządzenia o wpisaniu do repertorium wniosku o otwarcie przyspieszonego postępowania układowego złożonego przez dłużnika do dnia obwieszczenia prawomocnego zarządzenia o zwrocie tego wniosku albo prawomocnego postanowienia o odrzuceniu lub oddaleniu tego wniosku, lub umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania tego wniosku, a w przypadku otwarcia przyspieszonego postępowania układowego - do dnia jego zakończenia albo uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu przyspieszonego postępowania układowego, wypowiedzenie przez wynajmującego lub wydierżawiającego umowy najmu lub dzierżawy lokalu lub nieruchomości, w których jest prowadzone przedsiębiorstwo dłużnika, bez zezwolenia rady wierzycieli, jest niedopuszczalne.”.	
Art. 7 ust. 6	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że wstrzymanie indywidualnych czynności egzekucyjnych nie ma zastosowania do uzgodnień dotyczących kompensowania sald, w tym uzgodnień	N		Implementacja nie jest wymagana – przepis ma charakter fakultatywny.	.

	dotyczących kompensowania upadłościowego, na rynkach finansowych, energetycznych i towarowych, nawet w okolicznościach, gdy nie ma zastosowania art. 31 ust. 1, jeśli takie uzgodnienia podlegają wykonaniu na mocy krajowego prawa upadłości. Wstrzymanie czynności egzekucyjnych ma jednak zastosowanie do egzekucji przez wierzyciela roszczenia wobec dłużnika, które wynika z realizacji uzgodnienia dotyczącego kompensowania sald. Akapit pierwszy nie ma zastosowania do umów na dostawę towarów, usług lub energii niezbędnych dla działalności przedsiębiorstwa dłużnika, chyba że takie umowy mają postać kontraktu giełdowego będącego przedmiotem obrotu na giełdzie lub innym rynku, który to kontrakt można w każdym momencie zastąpić zgodnie z bieżącą wartością rynkową.				
Art. 7 ust. 7	Państwa członkowskie zapewniają, aby samo wygaśnięcie wstrzymania indywidualnych czynności egzekucyjnych bez przyjęcia planu restrukturyzacji nie powodowało wszczęcia postępowania upadłościowego, które mogłoby zakończyć się likwidacją dłużnika, chyba że spełnione są inne określone w prawie krajowym warunki wszczęcia takiego postępowania.	N		Implementacja jest już zapewniona – postępowanie upadłościowe może być wszczęte wyłącznie na wniosek.	
Art. 8 ust. 1	1. Państwa członkowskie wymagają, aby plany restrukturyzacji przedkładane do przyjęcia zgodnie z art. 9, lub przedkładane organowi sądowemu lub administracyjnemu do zatwierdzenia zgodnie z art. 10, zawierały co najmniej następujące informacje: a) dane identyfikujące dłużnika; b) aktywa i pasywa dłużnika w momencie przedkładania planu restrukturyzacji, w tym wartość aktywów, opis sytuacji ekonomicznej dłużnika i położenia pracowników, oraz opis przyczyn i skali trudności dłużnika; c) zainteresowani uczestnicy, których wymienia się indywidualnie lub opisuje według kategorii długów, zgodnie z prawem krajowym, a także ich roszczenia lub udziały objęte planem restrukturyzacji; d) w stosownych przypadkach – grupy, na które podzielono zainteresowanych uczestników, w celu przyjęcia planu restrukturyzacji, oraz odpowiednie wartości roszczeń i udziałów każdej grupy; e) w stosownych przypadkach – strony, których plan restrukturyzacji nie dotyczy, i które wymienia się indywidualnie lub opisuje według kategorii długów, zgodnie z prawem krajowym, wraz z opisem powodów, dlaczego proponuje się, aby plan ich nie dotyczył;	T	Art. 1 pkt 3 lit. a projektu	Pojęcie „planu restrukturyzacyjnego” w rozumieniu dyrektywy nie jest tożsame z pojęciem „planu restrukturyzacyjnego” funkcjonującego na gruncie ustawy prawo restrukturyzacyjne. W polskim prawie pojęcie z dyrektywy obejmuje łącznie: propozycje układowe – określone w art. 156 p. r.; spis wierzytelności określony w art. 86 p. r. oraz plan restrukturyzacyjny określony w art. 10 p. r. Przepisy te łącznie stanowią pełną implementację art. 8 dyrektywy, który nie zawiera przy tym enumeratywnego wyliczenia wszystkich elementów planu restrukturyzacyjnego, posługując się określeniem „w szczególności”. „Uzupełnienia wymagał art. 8 ust. 1 lit c dyrektywy, wobec tego w art. 10: a) w ust. 1 po pkt 8 dodaje się pkt 8a w brzmieniu: „8a) zestawienie aktywów i pasywów dłużnika wraz ze wskazaniem szacunkowej wartości aktywów oraz opis sytuacji ekonomicznej dłużnika i położenia jego pracowników W pozostałym zakresie implementację zapewnia art. 10 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego w obecnym brzmieniu.	

	f) w stosownych przypadkach – dane identyfikujące nadzorcy restrukturyzacyjnego; g) warunki planu restrukturyzacji, w tym w szczególności: (i) wszelkie proponowane środki restrukturyzacji, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1; (ii) w stosownych przypadkach – proponowany okres trwania wszelkich proponowanych środków restrukturyzacji; (iii) ustalenia dotyczące informowania przedstawicieli pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym; (iv) w stosownych przypadkach – ogólne skutki w zakresie zatrudnienia, na przykład zwolnienia, organizacja pracy w zmniejszonym wymiarze czasu lub podobne skutki; (v) szacowane przepływy finansowe dłużnika, jeżeli tak przewiduje prawo krajowe; oraz (vi) wszelkie nowe finansowanie przewidywane w ramach planu restrukturyzacji oraz powody, dla których nowe finansowanie jest niezbędne do realizacji tego planu; h) uzasadnienie, w którym wyjaśnia się, dlaczego istnieje racjonalna szansa na to, że plan restrukturyzacji zapobiegnie niewypłacalności dłużnika i zapewni rentowność jego przedsiębiorstwa, w tym warunki wstępne niezbędne dla powodzenia planu. Państwa członkowskie mogą wymagać sporządzenia lub zatwierdzenia uzasadnienia przez eksperta zewnętrznego lub przez nadzorcę restrukturyzacyjnego, jeżeli taki nadzorca został powołany.				
Art. 8 ust. 2	Państwa członkowskie udostępniają online kompleksową listę kontrolną dla planów restrukturyzacji, dostosowaną do potrzeb MŚP. Lista kontrolna zawiera praktyczne wskazówki dotyczące sposobu opracowania planu restrukturyzacji zgodnie z prawem krajowym. Listę kontrolną udostępnia się w języku urzędowym lub językach urzędowych państwa członkowskiego. Państwa członkowskie rozważają udostępnienie listy kontrolnej w co najmniej jednym innym języku, w szczególności w języku używanym w międzynarodowym obrocie gospodarczym.	N		Nie wymaga implementacji – Minister Sprawiedliwości jest administratorem systemu KRZ obsługującego postępowanie sądowe, w którym jest zamieszczony wzór (formularz) planu restrukturyzacyjnego, zatem nieuzasadnione jest wprowadzenie obowiązku zamieszczania przez MS wzoru planu w Biuletynie Informacji Publicznej.	

Art. 9 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby bez względu na to, kto występuje z wnioskiem o postępowanie dotyczące restrukturyzacji zapobiegawczej zgodnie z art. 4, dłużnicy mieli prawo przedłożyć plan restrukturyzacji zainteresowanym uczestnikom do przyjęcia. Państwa członkowskie mogą również przewidzieć, że wierzyciele i nadzorcy restrukturyzacyjni mają prawo przedkładania planów restrukturyzacji oraz przewidują warunki ich przedkładania.	N		Implementację zapewnia już art. 155 ust. 1 Pr. Rest. „Art. 155. 1. Propozycje układowe składa dłużnik.”	
Art. 9 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają zainteresowanym uczestnikom prawo do głosowania w sprawie przyjęcia planu restrukturyzacji. Strony, których plan restrukturyzacji nie dotyczy, nie mają prawa do głosowania w sprawie przyjęcia tego planu.	N		Implementację zapewnia już art. 113 Prawa restrukturyzacyjnego. „Art. 113. 1. Na zgromadzeniu wierzycieli można zawrzeć układ, jeżeli w zgromadzeniu uczestniczy co najmniej jedna piąta wierzycieli uprawnionych do głosowania nad układem. 2. Uprawnieni do głosowania nad układem są wyłącznie wierzyciele określani w art. 107 ust. 1 i 3, którzy są objęci układem. 3. Brak dowodu doręczenia zawiadomienia o zgromadzeniu wierzycieli wierzycielom, których liczba nie jest większa niż połowa wierzycieli uprawnionych do głosowania, a kwota ich wierzytelności nie przekracza jednej trzeciej sumy wierzytelności uprawnionych do głosowania nad układem, nie stoi na przeszkodzie odbyciu zgromadzenia wierzycieli i głosowaniu nad układem. 4. Jeżeli po przeprowadzeniu głosowania okaże się, że głosy wierzycieli, o których mowa w ust. 3, mogłyby wpłynąć na wynik głosowania, sędzia-komisarz zarządza przerwę w zgromadzeniu wierzycieli w celu prawidłowego doręczenia zawiadomienia, chyba że stwierdzi na podstawie dowodu z dokumentu, że wierzyciele wiedzieli o zgromadzeniu.”	
Art. 9 ust. 3	Niezależnie od ust. 2 państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu prawa do głosowania następujące grupy: a) udziałowcy; b) wierzyciele, których roszczenia mają niższy stopień uprzywilejowania niż roszczenia zwykłych wierzycieli niezabezpieczonych w przypadku zastosowania normalnej kolejności zaspokajania w postępowaniu likwidacyjnym; lub	N		Implementacja nie jest wymagana – przepis ma charakter fakultatywny.	

	c) wszelkie strony powiązane z dłużnikiem lub przedsiębiorstwem dłużnika, gdy na mocy prawa krajowego zachodzi konflikt interesów.				
Art. 9 ust. 4	Państwa członkowskie zapewniają, aby zainteresowani uczestnicy byli traktowani jako odrębne grupy, które odzwierciedlają wystarczającą wspólnotę interesów na podstawie sprawdzalnych kryteriów, zgodnie z prawem krajowym. Tworzy się odrębne grupy do celów przyjęcia planu restrukturyzacji co najmniej dla wierzytelności zabezpieczonych i niezabezpieczonych. Państwa członkowskie mogą również przewidzieć utworzenie odrębnej grupy dla roszczeń pracowników. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że dłużnicy będący MŚP mogą zdecydować o nietraktowaniu zainteresowanych uczestników jako odrębnych grup. Państwa członkowskie wprowadzają odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby tworzenie grup przebiegało w sposób uwzględniający w szczególności ochronę wierzycieli wymagających szczególnego traktowania, takich jak mali dostawcy.	T	Art. 1 pkt 17 Art. 1 pkt 18	17) w art. 161: a) ust. 1 i 1a otrzymują brzmienie: „1. Propozycje układowe mogą przewidywać podział wierzycieli na grupy obejmujące poszczególne kategorie interesów. Podział wierzycieli na grupy odbywa się w oparciu o obiektywne, jednoznaczne i uzasadnione ekonomicznie lub prawnie kryteria dotyczące stosunków prawnych wiążących wierzycieli z dłużnikiem, z których wynikają zobowiązania objęte propozycjami układowymi. 1a. Dla wierzycieli: 1) którym przysługują wierzytelności ze stosunku pracy i którzy wyrazili zgodę na objęcie ich układem, 2) którym przysługują wierzytelności z tytułu umów o dostarczenie produktów z własnego gospodarstwa rolnego, 3) których wierzytelności są zabezpieczone na składnikach majątku dłużnika hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, a także przez przeniesienie na wierzyciela własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa w części znajdującej pokrycie w wartości przedmiotu zabezpieczenia, – propozycje układowe przewidują podział na grupy obejmujące poszczególne kategorie interesów.”. 18) po art. 161 dodaje się art. 161a w brzmieniu: „Art. 161a. 1. Propozycje układowe dla wierzycieli wymienionych w art. 161 ust. 1a pkt 3 przewidują stopień zaspokojenia nie mniej korzystny, niż w postępowaniu upadłościowym, które byłoby prowadzone wobec dłużnika, chyba że wierzyciel zgodzi się na warunki mniej korzystne. 2. Propozycje, o których mowa w ust. 1, nie mogą przewidywać innego sposobu zaspokojenia niż przewidziany w umowie ustanawiającej zabezpieczenie, chyba że wierzyciel wyraził na to zgodę. 3. Układ może przewidywać zmianę przedmiotu zabezpieczenia wierzytelności za zgodą wierzyciela, o którym mowa w ust. 1 lub jego sprzedaż. Sprzedaży	

			dokonyuje nadzorca wykonania układu lub zarządca przymusowy. 4. W sprawach dotyczących sprzedaży, o której mowa w ust. 3, nadzorca wykonania układu lub zarządca przymusowy dokonuje czynności działając w imieniu własnym na rachunek dłużnika. 5. W przypadku dłużnika, którego upadłości nie można ogłosić zgodnie z przepisami Prawa upadłościowego, przez stopień zaspokojenia w postępowaniu upadłościowym rozumie się stopień zaspokojenia w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym wobec dłużnika przez wszystkich wierzycieli z całego majątku dłużnika.”; Art. 1 pkt 9 w art. 86 ust. 3 otrzymuje brzmienie: 9) Art. 86 ust. 3. W przypadku wierzytelności zabezpieczonych na składnikach majątku dłużnika hipoteką , zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, a także przez przeniesienie na wierzyciela własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa, w spisie wierzytelności wskazuje się sumę wierzytelności, która odpowiada wartości przedmiotu zabezpieczenia.”; Art. 1 pkt 10 10) po art. 86 dodaje się art. 86a w brzmieniu: „Art. 86a. 1. Suma wierzytelności, która odpowiada wartości przedmiotu zabezpieczenia, oznacza sumę wierzytelności, która zostałaby zaspokojona z przedmiotu zabezpieczenia w postępowaniu upadłościowym dłużnika. 2. W przypadku dłużnika, którego upadłości nie można ogłosić zgodnie z przepisami Prawa upadłościowego, suma wierzytelności, która odpowiada wartości przedmiotu zabezpieczenia, oznacza sumę wierzytelności, która zostałaby zaspokojona z przedmiotu zabezpieczenia w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym wobec dłużnika.”; Art. 1 pkt 11 11) w art. 87 w zdaniu drugim po wyrazach „Przepisy art. 86” dodaje się wyrazy „i art. 86a”, Co powoduje, że zdanie drugie art. 87 otrzymuje brzmienie: „Przepisy art. 86 i art. 86a stosuje się odpowiednio”	
--	--	--	--	--

			art. 1 pkt 19	19) w art. 162 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Przyznanie korzystniejszych warunków restrukturyzacji zobowiązań dłużnika jest dopuszczalne wobec wierzyciela: 1) który po otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego udzielił lub ma udzielić finansowania w postaci kredytu, obligacji, gwarancji bankowych, akredytyw lub na podstawie innego instrumentu finansowego, niezbędnego do wykonania układu; 2) którego świadczenia na rzecz dłużnika po otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego są konieczne dla kontynuowania działalności dłużnika; 3) będącego mikroprzedsiębiorcą, - jeżeli jest to konieczne do osiągnięcia celów planu restrukturyzacyjnego i nie spowoduje to niesprawiedliwego traktowania praw lub interesów innych uczestników postępowania.”	
			Art. 1 pkt 24	24) w art. 180 dodaje się ust. 5 w brzmieniu: „5. Przepis art. 161 stosuje się odpowiednio.”	
			Art. 1 pkt 25	25) „uchyla się art. 181”. (konsekwencje zmiany art. 151 ust. 2)	
			Art. 1 pkt 26	26) „uchyla się art. 186” (konsekwencje zmiany w art. 180 ust. 5)	
Art. 9 ust. 5	Prawa do głosowania i tworzenie grup podlegają weryfikacji przez organ sądowy lub administracyjny po przedłożeniu wniosku o zatwierdzenie planu restrukturyzacji. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby organ sądowy lub administracyjny weryfikował i zatwierdzał prawa do głosowania i tworzenie grup na etapie wcześniejszym, niż etap, o którym mowa w ustępie pierwszym.	N/T	Art. 1 pkt 20	Implementację zapewnia już obowiązujący przepis – art. 164 ust. 1 Prawa Restrukturyzacyjnego. „Art. 164 1. Układ przyjęty przez zgromadzenie wierzycieli zatwierdza sąd, zawierając w sentencji postanowienia treść układu.”. Implementację zapewni - zmiana art. 164 ust. 2: „w ust. 2 wyrazy „rozprawa wyznaczona” zastępuje się wyrazami „posiedzenie wyznaczone” co powoduje, że ust. 2 otrzymuje brzmienie: „Posiedzenie wyznaczone w celu rozpoznania układu odbywa się nie wcześniej niż po upływie tygodnia od dnia zakończenia zgromadzenia wierzycieli, na którym przyjęto układ.”; związana z tym zmiana art. 164 ust. 2a oraz ust. 4.	
Art. 9 ust. 6	Plan restrukturyzacji zostaje przyjęty przez zainteresowanych uczestników, pod warunkiem że uzyska poparcie większości ustalonej na podstawie kwoty ich roszczeń lub wartości udziałów	N		Implementację zapewniają już obowiązujące przepisy – art. 119 ust. 1 i 2 Prawa Restrukturyzacyjnego.	

	w każdej grupie. Państwa członkowskie mogą dodatkowo wymagać uzyskania większości ustalonej na podstawie liczby zainteresowanych uczestników w każdej grupie. Państwa członkowskie określają większości wymagane do przyjęcia planu restrukturyzacji. Większości te nie mogą przekraczać 75 % kwoty roszczeń lub wartości udziałów w każdej grupie lub, w stosownych przypadkach, 75 % liczby zainteresowanych uczestników w każdej grupie.			„Art. 119 1. Uchwała zgromadzenia wierzycieli o przyjęciu układu zapada, jeżeli wypowie się za nią większość głosujących wierzycieli, którzy oddali ważny głos, mających łącznie co najmniej dwie trzecie sumy wierzytelności przysługujących głosującym wierzycielom. 2. Jeżeli głosowanie nad układem przeprowadza się w grupach wierzycieli, obejmujących poszczególne kategorie interesów, układ zostaje przyjęty, jeżeli w każdej grupie wypowie się za nim większość głosujących wierzycieli z tej grupy, mających łącznie co najmniej dwie trzecie sumy wierzytelności, przysługujących głosującym wierzycielom z tej grupy.”	
Art. 9 ust. 7	Niezależnie od ust. 2–6 państwa członkowskie mogą przewidzieć, że formalne głosowanie w sprawie przyjęcia planu restrukturyzacji może zostać zastąpione porozumieniem z wymaganą większością.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 10 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby co najmniej następujące plany restrukturyzacji były wiążące dla stron tylko wówczas, gdy zostały zatwierdzone przez organ sądowy lub administracyjny: a) plany restrukturyzacji, które mają wpływ na roszczenia lub udziały zainteresowanych uczestników wyrażających sprzeciw; b) plany restrukturyzacji przewidujące nowe finansowanie; c) plany restrukturyzacji, które wiążą się z utratą ponad 25 % miejsc pracy, jeżeli na taką utratę zezwala prawo krajowe.	N		Implementację zapewnia art. 164 ust. 1 Prawa Restrukturyzacyjnego. Każdy układ przyjęty w postępowaniu restrukturyzacyjnym musi być zatwierdzony przez sąd. „Art. 164 1. Układ przyjęty przez zgromadzenie wierzycieli zatwierdza sąd, zawierając w sentencji postanowienia treść układu.”	
Art. 10 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają, aby warunki, na jakich plan restrukturyzacji może zostać zatwierdzony przez organ sądowy lub administracyjny, były jasno określone i obejmowały co najmniej następujące wymogi: a) plan restrukturyzacji przyjęto zgodnie z art. 9; b) wierzyciele, których łączy wystarczająca wspólnota interesów, należący do tej samej grupy, są traktowani równo oraz w sposób proporcjonalny do ich roszczenia; c) o planie restrukturyzacji powiadomiono zgodnie z prawem krajowym wszystkich zainteresowanych uczestników; d) w przypadku gdy istnieją wierzyciele wyrażający sprzeciw, plan restrukturyzacji spełnia kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli; e) w stosownych przypadkach, wszelkie nowe finansowanie jest niezbędne do realizacji planu restrukturyzacji i nie powoduje niesprawiedliwego traktowania interesów wierzycieli.	T	Art. 1 pkt 21	21) w art. 165: a) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Sąd odmawia zatwierdzenia układu, jeżeli którykolwiek wierzyciel, który głosował przeciw układowi, zgłosił zastrzeżenia zawierające zarzut, że znalazłby się w wyniku realizacji układu w gorszej sytuacji, niż w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego albo postępowania egzekucyjnego w przypadku dłużnika, o którym mowa w art. 161a ust. 5 lub w przypadku zakończenia postępowania restrukturyzacyjnego bez przyjęcia układu (kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli), i zarzut ten jest uzasadniony.”, W pozostałym zakresie implementację zapewnia art. 165 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego w obecnym brzmieniu.	

	Zgodność z akapitem pierwszym lit. d) jest weryfikowana przez organ sądowy lub administracyjny tylko wówczas, gdy plan restrukturyzacji jest kwestionowany na tej podstawie.			„Art. 165. 1. Sąd odmawia zatwierdzenia układu, jeżeli narusza on prawo, w szczególności jeżeli przewiduje udzielenie pomocy publicznej niezgodnie z przepisami, albo jeżeli jest oczywiste, że układ nie będzie wykonany. Domniemywa się, że jest oczywiste, że układ nie będzie wykonany, jeżeli dłużnik nie wykonuje zobowiązań powstałych po dniu otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego.”.	
Art. 10 ust. 3	Państwa członkowskie zapewniają, aby organy sądowe lub administracyjne mogły odmówić zatwierdzenia planu restrukturyzacji w sytuacji, gdyby nie stwarzał on racjonalnych szans na zapobieżenie niewypłacalności dłużnika lub zapewnienie rentowności przedsiębiorstwa.	N		Implementację zapewnia już art. 165 ust. 1 Prawa Restrukturyzacyjnego. „Art. 165. 1. Sąd odmawia zatwierdzenia układu, jeżeli narusza on prawo, w szczególności jeżeli przewiduje udzielenie pomocy publicznej niezgodnie z przepisami, albo jeżeli jest oczywiste, że układ nie będzie wykonany. Domniemywa się, że jest oczywiste, że układ nie będzie wykonany, jeżeli dłużnik nie wykonuje zobowiązań powstałych po dniu otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego.”	
Art. 10 ust. 4	Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy wymagane jest zatwierdzenie planu restrukturyzacji przez organ sądowy lub administracyjny, aby stał się on wiążący, stosowna decyzja była podejmowana w sposób efektywny w celu zapewnienia szybkiego rozpatrzenia tej kwestii.	N		Przepis nie wymaga zmian legislacyjnych, dotyczy zapewnienia efektywnego procedowania przez sąd.	
Art. 11 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby plan restrukturyzacji, który nie został zaaprobowany przez zainteresowanych uczestników, jak przewiduje art. 9 ust. 6, w każdej grupie dysponującej prawem do głosowania, mógł zostać zatwierdzony przez organ sądowy lub administracyjny na wniosek dłużnika lub za zgodą dłużnika, oraz mógł stać się wiążący dla grup dysponujących prawem do głosowania i wyrażających sprzeciw, w przypadku gdy ten plan restrukturyzacji spełnia co najmniej następujące warunki: a) jest zgodny z art. 10 ust. 2 i 3; b) został zaaprobowany przez: (i) większość grup zainteresowanych uczestników dysponujących prawem do głosowania, pod warunkiem że co najmniej jedna z tych grup to grupa wierzycieli zabezpieczonych lub grupa uprzywilejowana w stosunku do grupy zwykłych wierzycieli niezabezpieczonych; lub - jeśli ten warunek nie zostanie spełniony, (ii) co najmniej jedną grupę zainteresowanych uczestników dysponującą prawem do głosowania lub, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, stron, które doznały uszczerbku, inną niż grupa udziałowców lub jakakolwiek	T	Art. 1 pkt 12 projektu	12) w art. 119: a) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Z uwzględnieniem warunku, o którym mowa w ust. 4 układ zostaje przyjęty, chociażby nie uzyskał wymaganej większości w niektórych z grup wierzycieli, obejmujących poszczególne kategorie interesów, jeżeli: 1) większość grup wierzycieli głosowała za układem, w tym co najmniej jedna grupa wierzycieli, o których mowa w art. 161 ust. 1a pkt 3, lub wierzycieli o wyższym stopniu zaspokojenia od wierzycieli, o należnościach których jest mowa w art. 342 ust. 1 pkt 2 Prawa upadłościowego, przy czym za przyjęciem układu głosowali wierzyciele mający łącznie co najmniej połowę sumy wierzytelności przysługujących głosującym wierzycielom, a w przypadku niespełnienia tego warunku; 2) za przyjęciem układu głosowała co najmniej jedna grupa wierzycieli należąca do tych kategorii wierzycieli, którzy w przypadku przeprowadzenia postępowania upadłościowego otrzymaliby	

	inna grupa, która na podstawie wyceny dłużnika jako przedsiębiorstwa kontynuującego działalność nie otrzymałaby jakichkolwiek płatności ani nie zachowałaby jakichkolwiek udziałów, lub, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, można by racjonalnie domniemywać, że nie otrzymałaby jakichkolwiek płatności ani nie zachowałaby jakichkolwiek udziałów, gdyby zastosowano normalną kolejność zaspokajania w postępowaniu likwidacyjnym na mocy prawa krajowego; c) zapewnia, aby wyrażające sprzeciw grupy zainteresowanych wierzycieli dysponujące prawem do głosowania były traktowane co najmniej równie korzystnie jak każda inna grupa o takim samym stopniu uprzywilejowania i bardziej korzystnie niż jakakolwiek inna grupa o niższym stopniu uprzywilejowania; oraz d) żadna z grup zainteresowanych uczestników nie może na podstawie planu restrukturyzacji otrzymać lub zachować więcej niż pełna kwota swoich roszczeń lub udziałów. Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą ograniczyć wymóg uzyskania zgody dłużnika do przypadków, w których dłużnikami są MŚP. Państwa członkowskie mogą zwiększyć minimalną liczbę grup zainteresowanych uczestników lub, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, stron, które doznały uszczerbku, których zgoda jest wymagana do zaaprobowania planu zgodnie z lit. b) ppkt (ii) akapitu pierwszego.			jakiegokolwiek zaspokojenie, przy zastosowaniu wyceny zakładającej kontynuację działalności przedsiębiorstwa dłużnika, przy czym za przyjęciem układu głosowali wierzyciele mający łącznie co najmniej połowę sumy wierzytelności przysługujących głosującym wierzycielom.” b) dodaje się ust. 4–6 w brzmieniu: „4. Jeżeli wierzyciele z grupy o niższym stopniu zaspokojenia w postępowaniu upadłościowym otrzymają w drodze układu jakiegokolwiek zaspokojenie, to wierzyciele z grupy lub grup o wyższym stopniu zaspokojenia w postępowaniu upadłościowym, które wypowiedziały się przeciw przyjęciu układu, muszą uzyskać w drodze układu pełne zaspokojenie, w terminie określonym w układzie. 5. Przez wierzycieli o wyższym stopniu zaspokojenia, o których mowa w ust. 3 pkt 1, albo wierzycieli o niższym stopniu zaspokojenia, o których mowa w ust. 4, rozumie się wierzycieli, którzy są zaspokojeni w odpowiednio wyższym albo niższym stopniu w postępowaniu upadłościowym, w szczególności wierzycieli o odpowiednio wyższej albo niższej kategorii zaspokojenia, przy uwzględnieniu wierzycieli zaspokajanych w ramach odrębnego planu podziału. 6. Przyjęciu układu, o którym mowa w ust. 3 nie stoi na przeszkodzie zaspokojenie wierzyciela w drodze układu w wyższym stopniu od przewidzianego w postępowaniu upadłościowym na zasadach wynikających z zastosowania art. 160 lub art. 162 ust. 2.”	
Art. 11 ust. 2	Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. c) państwa członkowskie mogą przewidzieć, że wyrażająca sprzeciw grupa zainteresowanych wierzycieli dysponująca prawem do głosowania jest w pełni zaspokajana w drodze zastosowania tych samych lub równoważnych środków, w przypadku gdy mniej uprzywilejowana grupa ma otrzymać jakąkolwiek płatność lub zachować jakiegokolwiek udziały na podstawie planu restrukturyzacji. Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić przepisy przewidujące odstępstwa od akapitu pierwszego, w przypadku gdy	N	Art. 1 pkt 16 projektu	16) w art. 155 dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. Propozycje układowe nie mogą przewidywać dla żadnego wierzyciela zaspokojenia wyższego niż wysokość jego wierzytelności”.	Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.

	są one konieczne do osiągnięcia celów planu restrukturyzacji oraz w przypadku gdy plan ten nie powoduje niesprawiedliwego traktowania praw lub interesów któregośkolwiek z zainteresowanych uczestników.				
Art. 12 ust. 1	W przypadku gdy państwa członkowskie wyłączają udziałowców ze stosowania art. 9–11, zapewniają w drodze innych środków, aby udziałowcy ci nie mogli bezzasadnie uniemożliwiać lub utrudniać przyjęcia i zatwierdzenia planu restrukturyzacji.	N		Implementację zapewnia art. 116 Prawa restrukturyzacyjnego. „Art. 116. 1. W sprawach dotyczących układu nie ma prawa głosu wierzyciel będący małżonkiem dłużnika, jego krewnym lub powinowatym w linii prostej, krewnym lub powinowatym w linii bocznej do drugiego stopnia włącznie, przysposabiającym dłużnika lub przez niego przysposobionym, jeżeli dłużnikiem jest spółka handlowa - osobą uprawnioną do reprezentowania spółki, a jeżeli dłużnikiem jest osobowa spółka handlowa - współnikiem ponoszącym odpowiedzialność za zobowiązania spółki całym swoim majątkiem. 2. W sprawach dotyczących układu, jeżeli dłużnikiem jest spółka handlowa, nie ma prawa głosu wierzyciel będący spółką powiązaną z dłużnikiem oraz osoby upoważnione do jej reprezentacji, a także wierzyciel będący spółką i osoby uprawnione do jej reprezentowania, jeżeli ta spółka jest spółką dominującą albo zależną w stosunku do dłużnika. 3. Prawa głosu w sprawie dotyczącej układu nie ma również wierzyciel będący spółką kapitałową, której spółka dominująca jest również spółką dominującą dla dłużnika, oraz osoby uprawnione do jej reprezentowania. 4. W sprawach dotyczących układu, jeżeli dłużnikiem jest spółka kapitałowa, prawa głosu nie ma wierzyciel będący osobą fizyczną, jeżeli reprezentuje ponad 25% kapitału zakładowego spółki, a w przypadku prostej spółki akcyjnej - posiada ponad 25% akcji tej spółki.”	
Art. 12 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają także, aby udziałowcy nie mogli bezzasadnie uniemożliwiać lub utrudniać realizacji planu restrukturyzacji.	N		j.w.	
Art. 12 ust. 3	Na mocy niniejszego artykułu państwa członkowskie mogą dostosować znaczenie pojęcia bezzasadnego uniemożliwiania i utrudniania, aby uwzględnić między innymi: czy dłużnik jest MŚP czy dużym przedsiębiorstwem; proponowane środki restrukturyzacyjne mające wpływ na prawa udziałowców; rodzaj udziałowca; czy dłużnik jest osobą prawną czy fizyczną; lub czy wspólnicy w spółce mają ograniczoną czy nieograniczoną odpowiedzialność.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	

Art. 13 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby ramy restrukturyzacji zapobiegawczej nie miały wpływu na indywidualne i zbiorowe prawa pracownicze, wynikające z unijnego i krajowego prawa pracy, takie jak: a) prawo do negocjacji zbiorowych i działań zbiorowych; oraz b) prawo do informacji i konsultacji zgodnie z dyrektywą 2002/14/WE i dyrektywą 2009/38/WE, w szczególności: (i) informowanie przedstawicieli pracowników o rozwoju i prawdopodobnym rozwoju działalności przedsiębiorstwa lub zakładu oraz ich sytuacji ekonomicznej, umożliwiając im przedstawienie dłużnikowi obaw dotyczących sytuacji przedsiębiorstwa oraz w odniesieniu do potrzeby rozważenia zastosowania mechanizmów restrukturyzacji; (ii) informowanie przedstawicieli pracowników o każdym postępowaniu dotyczącym restrukturyzacji zapobiegawczej, które mogłoby wpłynąć na zatrudnienie, na przykład na zdolność pracowników do odzyskania ich wynagrodzeń i wszelkich przyszłych płatności, w tym wypłat związanych z pracowniczymi programami emerytalnymi; (iii) informowanie przedstawicieli pracowników o planach restrukturyzacji oraz konsultowanie się z nimi w tej sprawie, zanim plany restrukturyzacji zostaną przedłożone do przyjęcia zgodnie z art. 9, lub do zatwierdzenia przez organ sądowy lub administracyjny zgodnie z art. 10; c) prawa zagwarantowane na mocy dyrektyw 98/59/WE, 2001/23/WE i 2008/94/WE.	N		Nie wymaga implementacji	
Art. 13 ust. 2	W przypadku gdy plan restrukturyzacji obejmuje środki prowadzące do zmian w organizacji pracy lub w stosunkach umownych z pracownikami, środki te są zatwierdzane przez tych pracowników, jeżeli prawo krajowe lub układy zbiorowe przewidują takie zatwierdzenie w takich przypadkach.	N	Art. 1 pkt 1 projektu	Jedynie w postępowaniu sanacyjnym plan restrukturyzacji może obejmować środki mające wpływ na organizację pracy lub stosunki umowne z pracownikami. Zmiana art. 2 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego spowoduje, że postępowanie sanacyjne nie będzie objęte wpływem dyrektywy, jako postępowanie niebędące postępowaniem z zakresu restrukturyzacji zapobiegawczej.	
Art. 14 ust. 1	Organ sądowy lub administracyjny podejmuje decyzję w sprawie wyceny przedsiębiorstwa dłużnika tylko wtedy, gdy plan restrukturyzacji został zakwestionowany przez wyrażającego sprzeciw zainteresowanego uczestnika na podstawie: a) zarzutu naruszenia kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 6; albo	T	Art. 1 pkt 20 lit. c projektu	20) Art. 164 ust. 3a: „3a. W przypadku zgłoszenia zastrzeżeń, których podstawą jest zarzut naruszenia kryterium ochrony najlepszych interesów wierzycieli lub zarzut stwierdzenia przyjęcia układu przez sąd z naruszeniem art. 119 ust. 3 pkt 2, sąd może zobowiązać nadzorcę albo zarządcę do przedłożenia weryfikacji testu zaspokojenia w części	

	b) zarzutu naruszenia warunków zatwierdzenia planu restrukturyzacji wbrew sprzeciwowi grupy wierzycieli na podstawie art. 11 ust. 1 lit. b) ppkt (ii).			wskazanej przez sąd. Nadzorca albo zarządca zleca sporządzenie opinii podmiotowi wskazanemu przez sąd.”	
Art. 14 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają, aby do celów podjęcia decyzji o wycenie zgodnie z ust. 1 organy sądowe lub administracyjne mogły powołać lub wysłuchać opinii biegłych o odpowiednich kwalifikacjach.	T	Art. 1 pkt 20 projektu	j.w.	
Art. 14 ust. 3	Do celów ust. 1 państwa członkowskie zapewniają, aby wyrażający sprzeciw zainteresowany uczestnik mógł wnieść skargę do organu sądowego lub administracyjnego odpowiedzialnego za zatwierdzenie planu restrukturyzacji. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że taka skarga może być wnoszona w ramach odwołania od decyzji w sprawie zatwierdzenia planu restrukturyzacji.	N		Implementację zapewnia już obowiązujący art. 165 ust. 7 Prawa restrukturyzacyjnego. „Art. 165. 7. Na postanowienie w przedmiocie zatwierdzenia układu przysługuje zażalenie.” Zażalenie wnosi się w terminie dwóch tygodni.”	
Art. 15 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby plany restrukturyzacji zatwierdzone przez organ sądowy lub administracyjny były wiążące dla wszystkich zainteresowanych uczestników wymienionych lub opisanych zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. c).	N		Implementację zapewnia już obowiązujący art. 166 ust. 1 Pr. Rest. „Art. 166 1. Układ wiąże wierzycieli, których wierzytelności według ustawy są objęte układem, chociażby nie zostały umieszczone w spisie wierzytelności.”	
Art. 15 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają, aby plan restrukturyzacji nie miał wpływu na wierzycieli, którzy nie są zaangażowani w jego przyjęcie na podstawie prawa krajowego.	N		Implementację zapewnia już obowiązujący art. 166 ust. 2 Pr. Rest. „Art. 166. 2. Układ nie wiąże wierzycieli, których dłużnik nie ujawnił i którzy nie byli uczestnikami postępowania.”	
Art. 16 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby każde odwołanie przewidziane na mocy prawa krajowego od decyzji w sprawie zatwierdzenia lub odrzucenia planu restrukturyzacji wydanej przez organ sądowy było wnoszone do sądu wyższej instancji. Państwa członkowskie zapewniają, aby odwołanie od decyzji w sprawie zatwierdzenia lub odrzucenia planu restrukturyzacji wydanej przez organ administracyjny było wnoszone do organu sądowego.	N		Implementację zapewnia już obowiązujący art. 165 ust. 7 w zw. z art. 200 ust. 1a Pr. Rest. „Art. 165. 7. Na postanowienie w przedmiocie zatwierdzenia układu przysługuje zażalenie.” Zażalenie wnosi się w terminie dwóch tygodni.” „Art. 200. 1a. Zażalenia na postanowienia sądu restrukturyzacyjnego rozpoznaje sąd restrukturyzacyjny w innym składzie z wyjątkiem zażeń na postanowienia, o których mowa w art. 30 ust. 5, art. 33 ust. 3, art. 45 ust. 2, art. 56 ust. 5, art. 59 ust. 8, art. 61 ust. 7, art. 133 ust. 2, art. 165 ust. 7, art. 172 ust. 1, art. 173 ust. 4 i 5, art. 176 ust. 4 i 5, art. 182 ust. 4, art. 226f, art. 236 ust. 1, art. 237 ust. 1, art. 239 ust. 2, art. 268 ust. 4, art. 286 ust. 1a, art. 327 ust. 1 i 2, art. 331 ust. 4 i art. 332 ust. 3, które rozpoznaje sąd drugiej instancji.”	
Art. 16 ust. 2	Odwołania rozstrzyga się w sposób efektywny w celu zapewnienia szybkiego rozpatrzenia.	N		Implementację zapewnia już obowiązujący art. 200 ust. 6 Pr. Rest.	

				„Art. 200. 6. Zażalenie rozpoznaje się w terminie trzydziestu dni od dnia przedstawienia akt sądowi drugiej instancji.”	
Art. 16 ust. 3	Odwołanie od decyzji zatwierdzającej plan restrukturyzacji nie powoduje skutków zawieszających w odniesieniu do wykonania tego planu. Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą przewidzieć, że organy sądowe mogą zawiesić wykonanie planu restrukturyzacji lub jego części, w przypadku gdy jest to konieczne i właściwe dla zabezpieczenia interesów strony.	N		Nie wymaga implementacji. Obecnie implementację zapewnia art. 396 k.p.c. stosowany odpowiednio w postępowaniu restrukturyzacyjnym na podstawie art. 209 ust. 1 p. r. Zgodnie z art. 396 k.p.c. Sąd może wstrzymać wykonanie zaskarżonego postanowienia do czasu rozstrzygnięcia zażalenia.	
Art. 16 ust. 4	Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy odwołanie zgodnie z ust. 3 zostało uwzględnione, organ sądowy mógł: a) uchylić plan restrukturyzacji; albo b) zatwierdzić plan restrukturyzacji – ze zmianami, w przypadku gdy tak przewidziano w prawie krajowym, albo bez zmian. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że w przypadku gdy plan zostanie zatwierdzony na mocy akapitu pierwszego lit. b), przyznawane jest odszkodowanie każdej stronie, która poniosła straty pieniężne i której odwołanie zostało uwzględnione.	T	Art. 1 pkt 22 projektu	„po art. 165 dodaje się art. 165a w brzmieniu: „Art. 165a. Sąd może dokonać zmian w układzie, jeżeli zmiany te nie naruszają istotnych postanowień układu i na skutek ich wprowadzenia sąd zatwierdzi układ.”.	
Art. 17 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają należytą ochronę nowego finansowania i finansowania przejściowego. W przypadku jakiegokolwiek późniejszego ogłoszenia upadłości dłużnika, co najmniej: a) nowe finansowanie i finansowanie przejściowe nie może być uznane za bezskuteczne, nieważne lub niepodlegające wykonaniu; oraz b) podmioty zapewniające takie finansowanie nie ponoszą odpowiedzialności cywilnej, administracyjnej ani karnej z tego powodu, że finansowanie takie wiąże się ze szkodą dla ogółu wierzycieli, chyba że obecne są inne dodatkowe przesłanki przewidziane w prawie krajowym.	N		Implementację dyrektywy zapewnia przepis art. 129 p. r. 1. Zezwolenia rady wierzycieli pod rygorem nieważności wymagają następujące czynności dłużnika albo zarządcy: 1) obciążenie składników masy układowej lub sanacyjnej hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym lub hipoteką morską w celu zabezpieczenia wierzytelności nieobjętej układem; 2) przeniesienie własności rzeczy lub prawa na zabezpieczenie wierzytelności nieobjętej układem; 3) obciążenie składników masy układowej lub sanacyjnej innymi prawami; 4) zaciąganie kredytów lub pożyczek; 5) zawarcie umowy dzierżawy przedsiębiorstwa dłużnika lub jego zorganizowanej części lub innej podobnej umowy. 2. Zezwolenia rady wierzycieli pod rygorem nieważności wymaga również sprzedaż przez dłużnika nieruchomości lub innych składników majątku o wartości powyżej 500 000 zł. 3. Rada wierzycieli może udzielić zezwolenia na zawarcie umowy kredytu lub pożyczki lub ustanowienie zabezpieczeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1-3, jeżeli jest to niezbędne do zachowania zdolności do bieżącego	

				zaspokajania kosztów postępowania restrukturyzacyjnego i zobowiązań powstałych po jego otwarciu lub zawarcia i wykonania układu oraz zostało zagwarantowane, że środki zostaną przekazane dłużnikowi i wykorzystane w sposób przewidziany przez uchwałę rady wierzycieli, a ustanowione zabezpieczenie jest adekwatne do udzielonego kredytu lub pożyczki. 4. Czynności, o których mowa w ust. 1, dokonane za zezwoleniem rady wierzycieli nie mogą być uznane za bezskuteczne w stosunku do masy upadłości.	
Art. 17 ust. 2	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że ust. 1 ma zastosowanie do nowego finansowania wyłącznie wtedy, gdy plan restrukturyzacji został zatwierdzony przez organ sądowy lub administracyjny, oraz do finansowania przejściowego, które było przedmiotem kontroli ex ante.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 17 ust. 3	Państwa członkowskie mogą wyłączyć ze stosowania ust. 1 finansowanie przejściowe, które zostało przyznane po tym, jak dłużnik stał się niezdolny do spłacania swoich długów w terminie ich wymagalności.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 17 ust. 4	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że w związku z późniejszym postępowaniem upadłościowym podmioty zapewniające nowe finansowanie lub finansowanie przejściowe są uprawnione do otrzymania płatności z pierwszeństwem wobec innych wierzycieli, których roszczenia byłyby w przeciwnym razie tak samo lub bardziej uprzywilejowane.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 18 ust. 1	Bez uszczerbku dla art. 17 państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku jakiegokolwiek późniejszego ogłoszenia upadłości dłużnika transakcje, które są racjonalne i niezwłocznie konieczne do negocjowania planu restrukturyzacji, nie mogły zostać uznane za bezskuteczne, nieważne lub niepodlegające wykonaniu z tego powodu, że takich transakcji dokonano ze szkodą dla ogółu wierzycieli, chyba że obecne są inne dodatkowe przesłanki przewidziane w prawie krajowym.	N		Implementację dyrektywy zapewnia przepis art. 129 p. r.	
Art. 18 ust. 2	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że ust. 1 ma zastosowanie wyłącznie do przypadków, w których plan został zatwierdzony przez organ sądowy lub administracyjny lub w których takie transakcje były przedmiotem kontroli ex ante.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym.	
Art. 18 ust. 3	Państwa członkowskie mogą wyłączyć ze stosowania ust. 1 transakcje, które zostały dokonane po tym, jak dłużnik stał się niezdolny do spłacania swoich długów w terminie ich wymagalności.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym.	
Art. 18 ust. 4	Transakcje, o których mowa w ust. 1, obejmują co najmniej:	N		Implementację dyrektywy zapewnia przepis art. 129 p. r.	

	a) zapłatę honorariów i kosztów z tytułu negocjowania, przyjęcia lub zatwierdzenia planu restrukturyzacji; b) zapłatę honorariów i kosztów z tytułu profesjonalnego doradztwa ściśle związanego z restrukturyzacją; c) zapłatę wynagrodzenia pracowników za już wykonaną pracę bez uszczerbku dla innych form ochrony przewidzianych w prawie Unii lub prawie krajowym; d) wszelkie płatności i wypłaty dokonane w ramach prowadzenia zwykłej działalności, inne niż te, o których mowa w lit. a)–c).				
Art. 18 ust. 5	Bez uszczerbku dla art. 17 państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku jakiegokolwiek późniejszego ogłoszenia upadłości dłużnika transakcje, które są racjonalne i niezwłocznie konieczne do realizacji planu restrukturyzacji i które są dokonywane zgodnie z planem restrukturyzacji zatwierdzonym przez organ sądowy lub administracyjny, nie mogły zostać uznane za bezskuteczne, nieważne lub niepodlegające wykonaniu z tego powodu, że takich transakcji dokonano ze szkodą dla ogółu wierzycieli, chyba że obecne są inne dodatkowe przesłanki przewidziane w prawie krajowym.	N		Implementację dyrektywy zapewnia przepis art. 129 p. r.	
Art. 19	Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy zachodzi prawdopodobieństwo niewypłacalności, kadra kierownicza należycie uwzględniła co najmniej następujące aspekty: a) interesy wierzycieli, udziałowców i innych zainteresowanych podmiotów; b) potrzebę podjęcia kroków w celu uniknięcia niewypłacalności; oraz c) potrzebę unikania działań, które celowo lub w wyniku rażącego zaniedbania zagrażają rentowności przedsiębiorstwa.	N		Implementację zapewniają art. 300-302 w zw. z art. 308 Kodeksu karnego „Art. 300. § 1. Kto, w razie grożącej mu niewypłacalności lub upadłości, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. § 2. Kto, w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku zajęte lub zagrożone zajęciem, bądź usuwa znaki zajęcia, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. § 3. Jeżeli czyn określony w § 1 wyrządził szkodę wielu wierzycielom, sprawca podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. § 4. Jeżeli pokrzywdzonym nie jest Skarb Państwa, ściganie przestępstwa określonego w § 1 następuje na wniosek pokrzywdzonego.” Art. 301. § 1. Kto będąc dłużnikiem kilku wierzycieli udaremnia lub ogranicza zaspokojenie ich należności	

				przez to, że tworzy w oparciu o przepisy prawa nową jednostkę gospodarczą i przenosi na nią składniki swojego majątku, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. § 2. Tej samej karze podlega, kto będąc dłużnikiem kilku wierzycieli doprowadza do swojej upadłości lub niewypłacalności. § 3. Kto będąc dłużnikiem kilku wierzycieli w sposób lekkomyślny doprowadza do swojej upadłości lub niewypłacalności, w szczególności przez trwonienie części składowych majątku, zaciąganie zobowiązań lub zawieranie transakcji oczywiście sprzecznych z zasadami gospodarowania, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Art. 302. § 1. Kto, w razie grożącej mu niewypłacalności lub upadłości, nie mogąc zaspokoić wszystkich wierzycieli, spłaca lub zabezpiecza tylko niektórych, czym działa na szkodę pozostałych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. § 2. Kto wierzycielowi udziela lub obiecuje udzielić korzyści majątkowej za działanie na szkodę innych wierzycieli w związku z postępowaniem upadłościowym lub zmierzającym do zapobiegnięcia upadłości, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. § 3. Tej samej karze podlega wierzyciel, który w związku z określonym w § 2 postępowaniem przyjmuje korzyść za działanie na szkodę innych wierzycieli albo takiej korzyści żąda.” „Art. 308. Za przestępstwa określone w tym rozdziale odpowiada jak dłużnik lub wierzyciel, kto, na podstawie przepisu prawnego, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania, zajmuje się sprawami majątkowymi innej osoby prawnej, fizycznej, grupy osób lub podmiotu niemającego osobowości prawnej.”	
Art. 20 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby niewypłacalni przedsiębiorcy mieli dostęp do co najmniej jednego rodzaju postępowania, które może prowadzić do całkowitego umorzenia długów zgodnie z niniejszą dyrektywą. Państwa członkowskie mogą wymagać zaprzestania prowadzenia działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej, której dotyczą długi niewypłacalnego przedsiębiorcy.	N		Implementację zapewniają art. 369 ust. 1-2 Prawa upadłościowego, przewidujące możliwość umorzenia zobowiązań upadłego przedsiębiorcy, będącego osobą fizyczną, bez ustalania planu spłaty wierzycieli. „Art. 369. 1. W terminie trzydziestu dni od dnia obwieszczenia postanowienia o zakończeniu postępowania upadłościowego upadły będący osobą fizyczną może złożyć wniosek o ustalenie planu spłaty	

				wierzycieli i umorzenie pozostałej części zobowiązań, które nie zostały zaspokojone w postępowaniu upadłościowym. 1a. W terminie, o którym mowa w ust. 1, upadły będący osobą fizyczną może również złożyć wniosek o umorzenie zobowiązań bez ustalenia planu spłaty wierzycieli, jeśli osobista sytuacja upadłego w oczywisty sposób wskazuje, że jest on trwale niezdolny do dokonywania jakichkolwiek spłat w ramach planu spłaty wierzycieli. Przepis art. 370f ust. 2 stosuje się. 1b. Wnioski, o których mowa w ust. 1 i 1a, rozpoznaje się na rozprawie. O terminie rozprawy zawiadamia się wierzycieli przez obwieszczenie. 2. Jeżeli niezdolność do dokonywania jakichkolwiek spłat w ramach planu spłaty wierzycieli wynikająca z osobistej sytuacji upadłego nie ma charakteru trwałego, sąd umarza zobowiązania upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli pod warunkiem, że w terminie pięciu lat od dnia uprawomocnienia się postanowienia o warunkowym umorzeniu zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli upadły ani żaden z wierzycieli nie złoży wniosku o ustalenie planu spłaty wierzycieli, na skutek którego sąd, uznając, że ustała niezdolność upadłego do dokonywania jakichkolwiek spłat w ramach planu spłaty wierzycieli, uchyli postanowienie o warunkowym umorzeniu zobowiązań upadłego bez ustalenia planu spłaty wierzycieli i ustali plan spłaty wierzycieli. Przepisy art. 370a ust. 10 i art. 370f ust. 2 stosuje się.	
Art. 20 ust. 2	Państwa członkowskie, w których warunkiem całkowitego umorzenia długów jest częściowa spłata długu przez przedsiębiorcę, zapewniają, aby obowiązek spłaty związany z tym warunkiem był uzależniony od indywidualnej sytuacji przedsiębiorcy, a w szczególności aby był proporcjonalny do podlegającego zajęciu lub pozostającego do dyspozycji dochodu i majątku przedsiębiorcy w okresie wymaganym dla uzyskania umorzenia długów oraz uwzględniał słuszne interesy wierzycieli.	N		Uzasadnienie j.w.	
Art. 20 ust. 3	Państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorcy, których długi zostały umorzone, mogli korzystać z krajowych ram zapewniających wsparcie dla przedsiębiorstw skierowane do przedsiębiorców, w tym dostępu do stosownych i aktualnych informacji dotyczących tych ram	N		Implementację zapewnia art. 14 ustawy z dnia 16 lipca 2020 r. o udzielaniu pomocy publicznej w celu ratowania lub restrukturyzacji przedsiębiorców (Dz. U. z 2020 r. poz. 1298) „Art. 14. Minister właściwy do spraw gospodarki, na stronie podmiotowej w Biuletynie Informacji Publicznej,	

				informuje o dacie dostępności albo wyczerpania środków przeznaczonych na udzielanie pomocy.” oraz art. 4 ust. 2a ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o utworzeniu Państwowej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości (Dz. U. z 2020 r. poz. 299). „Art. 4. 2a. Do zadań Agencji, o których mowa w ust. 1, należy w szczególności: 1) przygotowywanie i realizacja programów działań wspierających przedsiębiorców; 2) wspieranie, realizacja i promocja innych, niż określone w pkt 1, programów oraz przedsięwzięć, w tym centralnych, regionalnych i lokalnych; 3) wspomaganie organów administracji rządowej i samorządowej w zbieraniu i przetwarzaniu danych o potrzebach gospodarki narodowej; 4) prowadzenie działalności badawczej i analitycznej, w tym ewaluacyjnej; 5) prowadzenie działalności informacyjnej i promocyjnej; 6) współpraca z zagranicą”.	
Art. 21 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby okres, po którego upływie niewypłacalni przedsiębiorcy mogą uzyskać całkowite umorzenie swoich długów, nie był dłuższy niż trzy lata, począwszy najpóźniej od dnia: a) w przypadku postępowania obejmującego plan spłaty wierzycieli – decyzji organu sądowego lub administracyjnego zatwierdzającej plan lub od rozpoczęcia realizacji planu; albo b) w przypadku każdego innego postępowania – decyzji organu sądowego lub administracyjnego w sprawie wszczęcia postępowania, lub ustanowienia masy upadłościowej przedsiębiorcy.	N		Implementację zapewnia art. 370a ust. 1 Prawa upadłościowego. Art. 370a. 1. W postanowieniu o ustaleniu planu spłaty wierzycieli sąd ustala, czy upadły doprowadził do swojej niewypłacalności lub istotnie zwiększył jej stopień umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa, oraz określa, w jakim zakresie i okresie, nie dłuższym niż trzydzieści sześć miesięcy, upadły jest obowiązany spłacać zobowiązania uznane na liście wierzytelności a niewykonane w toku postępowania upadłościowego na podstawie planów podziału oraz jaka część zobowiązań upadłego powstałych przed dniem ogłoszenia upadłości zostanie umorzona po wykonaniu planu spłaty wierzycieli.	
Art. 21 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają, aby niewypłacalni przedsiębiorcy, którzy wywiązali się ze swoich obowiązków, w przypadku gdy takie obowiązki istnieją w prawie krajowym, uzyskali umorzenie swoich długów wraz z upływem okresu wymaganego dla uzyskania umorzenia długów bez potrzeby składania wniosku do organu sądowego lub administracyjnego o wszczęcie dodatkowego postępowania innego niż te, o których mowa w ust. 1.	N		Uzasadnienie j.w.	

	Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić przepisy umożliwiające organowi sądowemu lub administracyjnemu weryfikację, czy przedsiębiorcy wywiązali się z obowiązków niezbędnych do uzyskania umorzenia długów.				
Art. 21 ust. 3	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że całkowite umorzenie długów nie zakłada kontynuowania postępowania upadłościowego zakładającego sprzedaż i podział majątku przedsiębiorcy wchodzącego w skład masy upadłościowej tego przedsiębiorcy z dniem upływu okresu wymaganego dla uzyskania umorzenia długów.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym.	
Art. 22 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy niewypłacalny przedsiębiorca uzyskał umorzenie długów zgodnie z niniejszą dyrektywą, wszelkie zakazy podejmowania lub kontynuowania działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej, wynikające jedynie z faktu, że przedsiębiorca ten jest niewypłacalny, przestały być skuteczne najpóźniej z końcem okresu wymaganego dla uzyskania umorzenia długów.	N		W polskim porządku prawnym brak jest przepisów przewidujących zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w toku wykonywania ustalonego planu spłat wierzycieli.	
Art. 22 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają, aby z upływem okresu wymaganego dla uzyskania umorzenia długów zakazy, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przestały być skuteczne bez potrzeby składania wniosku do organu sądowego lub administracyjnego o wszczęcie dodatkowego postępowania innego niż te, o których mowa w art. 21 ust. 1.	N		j.w.	
Art. 23 ust. 1	Na zasadzie odstępstwa od art. 20–22 państwa członkowskie utrzymują lub wprowadzają przepisy odmawiające dostępu do umorzenia długów lub ograniczające taki dostęp, lub cofające dostęp do umorzenia długów lub przewidujące dłuższe okresy na potrzeby uzyskania całkowitego umorzenia długów lub dłuższe okresy zakazu prowadzenia działalności, w przypadku gdy, według prawa krajowego, niewypłacalny przedsiębiorca działał względem wierzycieli lub innych zainteresowanych podmiotów nieuczciwie lub w złej wierze w momencie zaciągania długów, podczas trwania postępowania upadłościowego lub podczas spłacania długów, bez uszczerbku dla przepisów krajowych dotyczących ciężaru dowodu.	N		Przepis dopuszczający odstępstwa od art. 20-22 dyrektywy – nie wymaga implementacji.	
Art. 23 ust. 2	Na zasadzie odstępstwa od art. 20–22 państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić przepisy odmawiające dostępu lub ograniczające dostęp, lub cofające dostęp do umorzenia długów, lub przewidujące dłuższe okresy na potrzeby uzyskania całkowitego umorzenia długów lub dłuższe okresy zakazu	N		j.w.	

	prowadzenia działalności, w przypadku gdy zachodzą pewne ściśle określone okoliczności i gdy takie odstępowstwa są należycie uzasadnione, na przykład w przypadku: a) gdy niewypłacalny przedsiębiorca istotnie naruszył obowiązki wynikające z planu spłaty wierzycieli lub jakiegokolwiek inny obowiązek prawny mający na celu zabezpieczenie interesów wierzycieli, w tym obowiązek dotyczący zapewnienia wierzycielom maksymalnego zwrotu z zaangażowanych środków; b) gdy niewypłacalny przedsiębiorca nie wywiązuje się z obowiązków w zakresie informacji lub współpracy wynikających z prawa Unii i prawa krajowego; c) stanowiących nadużycie wniosków o umorzenie długów; d) gdy jest kolejny wniosek o umorzenie długów w określonym okresie po przyznaniu danemu niewypłacalnemu przedsiębiorcy całkowitego umorzenia długów lub po odmowie całkowitego umorzenia długów temu przedsiębiorcy z powodu poważnego naruszenia obowiązków w zakresie informacji lub współpracy; e) gdy koszt postępowania prowadzącego do umorzenia długów nie został pokryty; lub f) gdy odstępowstwo jest niezbędne w celu zagwarantowania równowagi między prawami dłużnika a prawami jednego lub większej liczby wierzycieli.				
Art. 23 ust. 3	Na zasadzie odstępowstwa od art. 21 państwa członkowskie mogą przewidzieć dłuższe okresy wymagane dla uzyskania umorzenia długów w przypadku gdy: a) organ sądowy lub administracyjny zatwierdził lub zarządził środki ochronne w celu zabezpieczenia głównego lokalu niewypłacalnego przedsiębiorcy oraz, w stosownych przypadkach, rodziny przedsiębiorcy, lub składników majątku istotnych dla kontynuowania działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej przedsiębiorcy; lub b) główny lokal niewypłacalnego przedsiębiorcy oraz, w stosownych przypadkach, rodziny przedsiębiorcy, nie został sprzedany.	N		j.w.	
Art. 23 ust. 4	Państwa członkowskie mogą wyłączyć szczególne kategorie długów z umorzenia długów lub ograniczyć dostęp do umorzenia długów, lub ustanowić dłuższy okres wymagany dla uzyskania umorzenia długów, w przypadku gdy takie wyłączenia, ograniczenia lub dłuższe okresy są należycie uzasadnione, na przykład kategorie długów takie jak:	N		j.w.	

	a) długi zabezpieczone; b) długi, które wynikają z sankcji karnych lub w związku z nimi; c) długi, które wynikają z odpowiedzialności deliktowej; d) długi w zakresie zobowiązań alimentacyjnych wynikających z więzi rodzinnych, z pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa; e) długi powstałe po złożeniu wniosku o wszczęcie postępowania prowadzącego do umorzenia długów lub po wszczęciu takiego postępowania; oraz f) długi, które wynikają z obowiązku pokrycia kosztu postępowania prowadzącego do umorzenia długów.				
Art. 23 ust. 5	Na zasadzie odstępstwa od art. 22 państwa członkowskie mogą przewidzieć dłuższe lub bezterminowe zakazy prowadzenia działalności, w przypadku gdy niewypłacalny przedsiębiorca wykonuje zawód: a) który podlega szczególnym zasadom etyki lub szczególnym zasadom dotyczącym reputacji lub wiedzy fachowej, a przedsiębiorca naruszył te zasady; lub b) polegający na zajmowaniu się zarządzaniem majątkiem innych osób. Akapit pierwszy ma również zastosowanie w przypadku gdy niewypłacalny przedsiębiorca występuje o dostęp do zawodu, o którym mowa w lit. a) lub b) tego akapitu.	N		j.w.	
Art. 23 ust. 6	Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla przepisów krajowych dotyczących zakazu prowadzenia działalności zarządzanego przez organ sądowy lub administracyjny innego niż te, o których mowa w art. 22.	N		j.w.	
Art. 24 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku, gdy niewypłacalni przedsiębiorcy mają długi dotyczące działalności zawodowej powstałe w ramach prowadzenia przez nich działalności handlowej, gospodarczej, rzemieślniczej lub zawodowej, a także długi prywatne zaciągnięte poza ramami tej działalności, i długów tych nie da się racjonalnie rozdzielić, takie długi, jeżeli podlegają umorzeniu, były przedmiotem jednego postępowania w celu uzyskania całkowitego umorzenia długów.	N		Implementację zapewnia art. 369 ust. 1a Prawa upadłościowego „Art. 369. 1a. W terminie, o którym mowa w ust. 1, upadły będący osobą fizyczną może również złożyć wniosek o umorzenie zobowiązań bez ustalenia planu spłaty wierzycieli, jeśli osobista sytuacja upadłego w oczywisty sposób wskazuje, że jest on trwale niezdolny do dokonywania jakichkolwiek spłat w ramach planu spłaty wierzycieli. Przepis art. 370f ust. 2 stosuje się”.	
Art. 24 ust. 2	Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że w przypadku gdy długi powstałe w wyniku prowadzenia działalności zawodowej można oddzielić od długów prywatnych, długi te są – w celu uzyskania całkowitego umorzenia długów – przedmiotem odrębnych, ale skoordynowanych postępowań albo tego samego postępowania.	N		j.w.	

Art. 25	Bez uszczerbku dla niezależności sądów oraz wszelkich różnic w organizacji sądownictwa w całej Unii, państwa członkowskie zapewniają, aby: a) członkowie organów sądowych i administracyjnych prowadzący postępowania dotyczące restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów odbyli odpowiednie szkolenia i mieli wiedzę fachową niezbędną do wykonywania swoich obowiązków; oraz b) postępowania dotyczące restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów były prowadzone w sposób efektywny w celu zapewnienia szybkiego rozpatrzenia.	N	Implementację zapewniają: a) art. 82a ust. 1-3 Prawa o ustroju sądów powszechnych: „Art. 82a. § 1. Sędzia jest obowiązany stale podnosić kwalifikacje zawodowe. § 2. Po objęciu pierwszego stanowiska sędziowskiego sędzia, który nie zajmował stanowiska asesora sądowego, odbywa szkolenie z zakresu metodyki pracy sędziego organizowane przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury. Prezes sądu kieruje sędziego na szkolenie w najbliższym terminie przewidzianym w harmonogramie działalności szkoleniowej Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury na dany rok. § 3. Sędzia jest obowiązany uczestniczyć, w miarę możliwości corocznie, w szkoleniu i doskonaleniu zawodowym organizowanym przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury lub innych formach doskonalenia zawodowego, w celu uzupełnienia specjalistycznej wiedzy i umiejętności zawodowych. b) art. 45 ust. 1, art. 59 ust. 1, art. 121 ust. 2, art. 182 ust.3, art. 263 ust.1 Prawa restrukturyzacyjnego: „Art. 45. 1. Sąd wydaje postanowienie w przedmiocie wynagrodzenia niezwłocznie po zakończeniu albo prawomocnym umorzeniu postępowania restrukturyzacyjnego. Art. 59. 1. Sąd wydaje postanowienie w przedmiocie wynagrodzenia ostatecznego niezwłocznie po zakończeniu albo prawomocnym umorzeniu postępowania restrukturyzacyjnego. Art. 121. 2. Sędzia-komisarz niezwłocznie, nie później niż w terminie tygodnia, ustanawia radę wierzycieli na wniosek dłużnika, co najmniej trzech wierzycieli lub wierzyciela albo wierzycieli mających łącznie co najmniej piątą część sumy wierzytelności, z wyłączeniem wierzycieli określonych w art. 80 ust. 3, art. 109 ust. 1 i art. 116. Art. 182. 3. Niezwłocznie po złożeniu wniosku o otwarcie przyspieszonego postępowania układowego sąd orzeka w przedmiocie zgodności z prawem kryteriów wyodrębnienia wierzycieli objętych układem częściowym. Art. 263. 1. Niezwłocznie po złożeniu dokumentów, o których mowa w art. 261, sędzia-komisarz wyznacza
----------------	---	----------	--

				termin zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem.”	
Art. 26 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby: a) nadzorcy powoływani przez organ sądowy lub administracyjny w postępowaniach dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów (zwani dalej „nadzorcami”) odbyli odpowiednie szkolenia i mieli wiedzę fachową niezbędną do wykonywania swoich obowiązków; b) warunki kwalifikowalności, a także procedura powoływania, odwoływania i rezygnacji nadzorców były jasne, przejrzyste i sprawiedliwe; c) przy powoływaniu nadzorcy w konkretnej sprawie, w tym w sprawach z elementami transgranicznymi, należyte były brane pod uwagę doświadczenie i wiedza fachowa nadzorcy oraz specyfika danej sprawy; oraz d) w celu uniknięcia konfliktu interesów – dłużnicy i wierzyciele mieli możliwość wniesienia sprzeciwu wobec wyboru lub powołania nadzorcy albo możliwość wystąpienia o jego zmianę.	T/N	Art. 1 pkt 7 i 8 projektu	7) w art. 38 w ust. 1a wyrazy „doświadczenie i dodatkowe kwalifikacje” zastępuje się wyrazami „doświadczenie, dodatkowe kwalifikacje oraz specyfikę danej sprawy” Zmiana ta sprawia, że ust. 1a otrzymuje brzmienie: Sąd powołuje nadzorcę sądowego, biorąc pod uwagę liczbę spraw, w których osoba posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego pełni funkcję nadzorcy sądowego lub zarządcy w innych postępowaniach restrukturyzacyjnych lub syndyka w postępowaniach upadłościowych, a także jej doświadczenie, dodatkowe kwalifikacje oraz specyfikę danej sprawy. 8) w art. 51 w ust. 1a wyrazy „doświadczenie i dodatkowe kwalifikacje” zastępuje się wyrazami „doświadczenie, dodatkowe kwalifikacje oraz specyfikę danej sprawy” Zmiana ta sprawia, że ust. 1a otrzymuje brzmienie: „1a. Sąd powołuje zarządcę, biorąc pod uwagę liczbę spraw, w których osoba posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego pełni funkcję nadzorcy sądowego lub zarządcy w innych postępowaniach restrukturyzacyjnych lub syndyka w postępowaniach upadłościowych, a także jej doświadczenie, dodatkowe kwalifikacje oraz specyfikę danej sprawy.”. Implementację zapewniają: a) art. 2 ust. 5 i art. 3 ustawy o licencji doradcy restrukturyzacyjnego, b) art. 24, art. 38 ust. 1 i 1d i art. 51 ust. 1 i 1a Prawa restrukturyzacyjnego, c) art. 38 ust. 1a i art. 51 ust. 1d Prawa restrukturyzacyjnego, d) art. 28 Prawa restrukturyzacyjnego. a) „Art. 2. 5. Osoba fizyczna posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego jest obowiązana do kształcenia ustawicznego w celu podnoszenia kwalifikacji i umiejętności zawodowych. Art. 3. 1. Licencję doradcy restrukturyzacyjnego może uzyskać osoba fizyczna, która: 1) ma obywatelstwo państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa	

				członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; 2) zna język polski w zakresie niezbędnym do wykonywania czynności syndyka, nadzorcy lub zarządcy; 3) ma pełną zdolność do czynności prawnych; 4) ukończyła wyższe studia i uzyskała tytuł magistra lub równorzędny w państwie, o którym mowa w pkt 1; 5) posiada nieposzlakowaną opinię; 6) w okresie 15 lat przed złożeniem wniosku o licencję doradcy restrukturyzacyjnego przez co najmniej 3 lata zarządzała majątkiem upadłego, przedsiębiorstwem lub jego wyodrębnioną częścią w Rzeczypospolitej Polskiej lub państwie, o którym mowa w pkt 1; 7) nie była karana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe; 8) nie jest podejrzana albo oskarżona o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe; 9) nie jest wpisana do rejestru dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego ani w odniesieniu do tej osoby nie są ujawnione w Krajowym Rejestrze Zadłużonych informacje, o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych (Dz.U. z 2021 r. poz. 1909); 10) złożyła z pozytywnym wynikiem egzamin przed Komisją Egzaminacyjną, powołaną przez Ministra Sprawiedliwości. b) „Art. 24. 1. Nadzorcą albo zarządcą może być osoba fizyczna, która posiada pełną zdolność do czynności prawnych i licencję doradcy restrukturyzacyjnego wydawaną na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (Dz.U. z 2020 r. poz. 242 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 1080), zwanej dalej "ustawą o licencji doradcy restrukturyzacyjnego", oraz ma konto doradcy restrukturyzacyjnego w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe, albo spółka handlowa, której wspólnicy ponoszący odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim	
--	--	--	--	--	--

				majątkiem albo członkowie zarządu reprezentujący spółkę posiadają taką licencję oraz która ma konto doradcy restrukturyzacyjnego w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe. 1a. Spółka handlowa, której wspólnicy ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo członkowie zarządu reprezentujący spółkę posiadają licencję doradcy restrukturyzacyjnego i która zamierza wykonywać obowiązki w postępowaniach restrukturyzacyjnych, zakłada konto doradcy restrukturyzacyjnego w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe. „Art. 38 1. Nadzorca sądowy jest powoływany przez sąd w postanowieniu o otwarciu przyspieszonego postępowania układowego lub postępowania układowego.”. „1d. W uzasadnionych przypadkach sąd powołuje nadzorcę sądowego, biorąc pod uwagę specyfikę danej sprawy, a także doświadczenie i dodatkowe kwalifikacje osoby posiadającej licencję doradcy restrukturyzacyjnego. Przepisów ust. 1a i 1b nie stosuje się.” Art. 51. 1. Zarządca jest powoływany przez sąd w postanowieniu o otwarciu postępowania sanacyjnego. „1d. W uzasadnionych przypadkach sąd powołuje zarządcę, biorąc pod uwagę specyfikę danej sprawy, a także doświadczenie i dodatkowe kwalifikacje osoby posiadającej licencję doradcy restrukturyzacyjnego. Przepisu ust. 1a nie stosuje się.” d) Art. 28. 1. Sąd zmienia nadzorcę sądowego albo zarządcę: 1) na jego wniosek; 2) w przypadku cofnięcia albo zawieszenia praw wynikających z licencji doradcy restrukturyzacyjnego osobie fizycznej albo wspólnikom ponoszącym odpowiedzialność za zobowiązania spółki będącej nadzorcą sądowym albo zarządcą bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo członkom zarządu reprezentującym taką spółkę; 3) na podstawie uchwały rady wierzycieli podjętej w trybie określonym w art. 133 ust. 2;	
--	--	--	--	--	--

				4) na wniosek dłużnika, do którego dołączono pisemną zgodę wierzyciela lub wierzycieli mających łącznie więcej niż 30% sumy wierzytelności, z wyłączeniem wierzycieli określonych w art. 80 ust. 3, art. 109 ust. 1 i art. 116.	
Art. 26 ust. 2	Komisja ułatwia wymianę najlepszych praktyk między państwami członkowskimi w celu poprawy jakości szkoleń w całej Unii, w tym przez wymianę doświadczeń oraz narzędzia służące budowaniu zdolności.	N		Przepis techniczny, nie wymaga implementacji.	
Art. 27 ust. 1	Państwa członkowskie ustanawiają odpowiednie mechanizmy nadzorcze i regulacyjne w celu zapewnienia skutecznego nadzoru nad pracą nadzorców, aby ich usługi były świadczone w sposób efektywny i kompetentny oraz – w odniesieniu do zaangażowanych stron – bezstronny i niezależny. Mechanizmy te obejmują również środki zapewniające rozliczalność nadzorców, którzy nie dopełnili swoich obowiązków.	N		Implementację zapewnia art. 30 ust. 1-3a Prawa restrukturyzacyjnego. „Art. 30. 1. Sędzia-komisarz upomina nadzorcę sądowego albo zarządcę, który nie wykonuje albo nienależyście wykonuje swoje obowiązki. 2. W przypadku istotnego uchybienia albo braku poprawy w wykonywaniu obowiązków mimo upomnienia, sędzia-komisarz nakłada na nadzorcę sądowego albo zarządcę grzywnę w wysokości od 1000 zł do 30 000 zł, biorąc pod uwagę stopień oraz wagę uchybienia. 3. W przypadku rażącego uchybienia albo braku poprawy w wykonywaniu obowiązków mimo nałożonej grzywny lub w przypadku niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 24 ust. 5 i art. 25 ust. 2, mimo wezwania do ich spełnienia w terminie tygodnia, sąd odwołuje nadzorcę sądowego albo zarządcę. Odpis prawomocnego postanowienia doręcza się Ministrowi Sprawiedliwości. 3a. Wniosek o odwołanie nadzorca sądowego albo zarządcy z przyczyn, o których mowa w ust. 3, może złożyć prokurator.	
Art. 27 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają publiczną dostępność informacji dotyczących organów lub podmiotów sprawujących nadzór nad nadzorcami.	N		Implementację zapewniło uruchomienie z dniem 1 grudnia 2021 r. Krajowego Rejestru Zadłużonych.	
Art. 27 ust. 3	Państwa członkowskie mogą zachęcać nadzorców do opracowywania i przestrzegania kodeksów postępowania.	N		Przepis o charakterze ogólnym, nie wymaga implementacji.	
Art. 27 ust. 4	Państwa członkowskie zapewniają, aby wynagrodzenie nadzorców było regulowane przepisami, które są spójne z celem zakładającym skuteczne prowadzenie postępowań. Państwa członkowskie zapewniają, aby wprowadzone zostały odpowiednie procedury umożliwiające rozstrzyganie wszelkich sporów dotyczących wynagrodzenia.	N		Implementację zapewniają art. 42 i art. 55 Prawa restrukturyzacyjnego. „Art. 42. 1. Wynagrodzenie nadzorca sądowego ustala się jako sumę czterech części składowych, w granicach od dwukrotności do czterdziestoczekrotności podstawy wynagrodzenia. 2. Części składowe wynagrodzenia ustala się według następujących zasad:	

				1) część zależna od liczby wierzycieli będących uczestnikami postępowania: a) jedna podstawa wynagrodzenia - do 10 wierzycieli, b) trzy podstawy wynagrodzenia - od 11 do 50 wierzycieli, c) sześć podstaw wynagrodzenia - od 51 do 100 wierzycieli, d) osiem podstaw wynagrodzenia - od 101 do 500 wierzycieli, e) dziesięć podstaw wynagrodzenia - od 501 do 1000 wierzycieli, f) dwanaście podstaw wynagrodzenia - powyżej 1000 wierzycieli; 2) część zależna od sumy wierzytelności przysługujących wierzycielom będącym uczestnikami postępowania: a) jedna podstawa wynagrodzenia - dla sumy do 100 000,00 zł, b) trzy podstawy wynagrodzenia - dla sumy od 100 000,01 zł do 500 000,00 zł, c) sześć podstaw wynagrodzenia - dla sumy od 500 000,01 zł do 1 000 000,00 zł, d) osiem podstaw wynagrodzenia - dla sumy od 1 000 000,01 zł do 10 000 000,00 zł, e) dziesięć podstaw wynagrodzenia - dla sumy od 10 000 000,01 zł do 500 000 000,00 zł, f) dwanaście podstaw wynagrodzenia - dla sumy przekraczającej 500 000 000,00 zł; 3) część ustalana przez sąd stosownie do rodzaju postępowania restrukturyzacyjnego, zakresu czynności podejmowanych przez nadzorcę sądowego w toku postępowania i pracy włożonej w osiągnięcie celu postępowania - w granicach do dziesięciu podstaw wynagrodzenia; 4) część ustalana w przypadku, gdy z przyczyn niezależnych od nadzorcy sądowego postępowanie układowe trwa dłużej niż dwanaście miesięcy - w granicach do dziesięciu podstaw wynagrodzenia. 3. Przez podstawę wynagrodzenia należy rozumieć przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w trzecim	
--	--	--	--	--	--

				kwartale roku poprzedniego, ogłoszone przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego”. „Art. 55. 1. Wynagrodzenie zarządcy ustala się jako sumę pięciu części składowych, w granicach od trzykrotności do dwustuośmiokrotności podstawy wynagrodzenia. 2. Części składowe wynagrodzenia ustala się według następujących zasad: 1) część zależna od liczby wierzycieli będących uczestnikami postępowania: a) jedna podstawa wynagrodzenia - do 10 wierzycieli, b) trzy podstawy wynagrodzenia - od 11 do 50 wierzycieli, c) sześć podstaw wynagrodzenia - od 51 do 100 wierzycieli, d) dziesięć podstaw wynagrodzenia - od 101 do 500 wierzycieli, e) dwanaście podstaw wynagrodzenia - od 501 do 1000 wierzycieli, f) dwadzieścia cztery podstawy wynagrodzenia - powyżej 1000 wierzycieli; 2) część zależna od sumy wierzytelności przysługujących wierzycielom będącym uczestnikami postępowania: a) jedna podstawa wynagrodzenia - dla sumy do 100 000,00 zł, b) trzy podstawy wynagrodzenia - dla sumy od 100 000,01 zł do 500 000,00 zł, c) sześć podstaw wynagrodzenia - dla sumy od 500 000,01 zł do 1 000 000,00 zł, d) dziesięć podstaw wynagrodzenia - dla sumy od 1 000 000,01 zł do 10 000 000,00 zł, e) dwanaście podstaw wynagrodzenia - dla sumy od 10 000 000,01 zł do 500 000 000,00 zł, f) dwadzieścia cztery podstawy wynagrodzenia - dla sumy przekraczającej 500 000 000,00 zł; 3) część zależna od średniomiesięcznych obrotów osiągniętych w toku postępowania sanacyjnego: a) jedna podstawa wynagrodzenia - do 20 000,00 zł, b) sześć podstaw wynagrodzenia - od 20 000,01 zł do 100 000,00 zł, c) dwanaście podstaw wynagrodzenia - od 100 000,01 zł do 1 000 000,00 zł,	
--	--	--	--	---	--

				d) dwadzieścia podstaw wynagrodzenia - od 1 000 000,01 zł do 10 000 000,00 zł, e) sześćdziesiąt podstaw wynagrodzenia - od 10 000 000,01 zł do 50 000 000,00 zł, f) osiemdziesiąt podstaw wynagrodzenia - powyżej 50 000 000,00 zł; 4) część ustalana przez sąd, stosownie do: a) stopnia poprawy kondycji ekonomicznej przedsiębiorstwa dłużnika, która miała miejsce w czasie trwania postępowania sanacyjnego, wyrażającego się między innymi w zwiększeniu przychodów i ograniczeniu kosztów, b) podjęcia przez zarządcę innych działań, w szczególności zawarcia umów, które przyniosą w przyszłości pozytywne ekonomiczne efekty dla dłużnika, c) stopnia skomplikowania sytuacji majątkowej i prawnej masy sanacyjnej oraz rodzaju i zakresu działalności prowadzonej przez dłużnika, w tym liczby pracowników zatrudnianych przez dłużnika - w granicach do sześćdziesięciu podstaw wynagrodzenia; 5) część ustalana w przypadku, gdy z przyczyn niezależnych od zarządcy postępowanie trwa dłużej niż dwanaście miesięcy - w granicach do dwudziestu podstaw wynagrodzenia. 3. Przez podstawę wynagrodzenia należy rozumieć przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w trzecim kwartale roku poprzedniego, ogłoszone przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.”	
Art. 28	Państwa członkowskie zapewniają, aby w postępowaniach dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów strony postępowania, nadzorca oraz organ sądowy lub administracyjny mieli możliwość dokonania przy użyciu środków komunikacji elektronicznej – w tym także w sytuacjach transgranicznych – co najmniej następujących czynności: a) zgłaszanie roszczeń; b) przedstawianie planów restrukturyzacji lub planów spłat wierzycieli; c) powiadomienia wierzycieli; d) wnoszenie skarg i odwołań.	N		Implementację zapewniło uruchomienie z dniem 1 grudnia 2021 r. Krajowego Rejestru Zadłużonych.	
Art. 29 ust. 1	Państwa członkowskie co roku, na poziomie krajowym, gromadzą i agregują dane dotyczące postępowań dotyczących	T	Art. 3 pkt 2 projektu	W ustawie z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych:	

	restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, w podziale na rodzaj postępowania, oraz obejmujące co najmniej następujące elementy: a) liczba postępowań, o których przeprowadzenie wystąpiono lub które wszczęto, w przypadku gdy takie wszczęcie przewidziano w prawie krajowym, oraz postępowań, które są w toku lub które zostały zakończone; b) średni czas trwania postępowań – od momentu przedłożenia wniosku lub od momentu wszczęcia postępowania, w przypadku gdy takie wszczęcie przewidziano w prawie krajowym, do momentu zakończenia postępowania; c) liczba postępowań innych niż te wymagane na podstawie lit. d), w podziale na rodzaje wyników; d) liczba wniosków o postępowania restrukturyzacyjne uznanych za niedopuszczalne, odrzuconych lub wycofanych przed wszczęciem postępowania.		2) po art. 12 dodaje się art. 12a ust. 1 i 3 w brzmieniu: „Art. 12a. 1. Minister Sprawiedliwości gromadzi, przechowuje, agreguje oraz udostępnia Komisji Europejskiej dane o: 1) liczbie wniosków restrukturyzacyjnych, obwieszczeń o ustaleniu dnia układowego, wniosków o otwarciu postępowania o zawarcie układu na zgromadzeniu wierzycieli, wniosków o ogłoszenie upadłości, wniosków o uznanie orzeczenia o wszczęciu zagranicznego postępowania upadłościowego i wniosków o wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego oraz średnim czasie ich rozpoznania; 2) liczbie ogłoszonych upadłości, wszczętych wtórnych postępowań upadłościowych, otwartych postępowań restrukturyzacyjnych, postępowań o zawarcie układu na zgromadzeniu wierzycieli oraz o średnim czasie ich trwania; 3) liczbie umorzonych, zakończonych i uchylonych postępowań upadłościowych, liczbie prawomocnych postanowień o uchyleniu skutków dokonania obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego oraz o liczbie zakończonych oraz umorzonych postępowań restrukturyzacyjnych; 4) liczbie prawomocnych postanowień o oddaleniu albo odrzuceniu wniosków, o których mowa w pkt 1, albo o umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania takich wniosków; 5) liczbie prawomocnych postanowień o oddaleniu albo odrzuceniu wniosku o uznanie orzeczenia o wszczęciu zagranicznego postępowania upadłościowego albo o umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania takiego wniosku; 6) liczbie dłużników, którzy zostali objęci postępowaniami restrukturyzacyjnymi lub postępowaniami upadłościowymi, i w przypadku których w trzyletnim okresie poprzedzającym złożenie wniosku lub wszczęcie takich postępowań zatwierdzono układ w ramach wcześniejszego postępowania restrukturyzacyjnego. 3. Minister Sprawiedliwości określi w drodze rozporządzenia szczegółowy sposób gromadzenia,	
--	--	--	--	--

				przechowywania, agregowania i udostępniania danych, o których mowa w ust. 1 i 2, mając na uwadze konieczność zapewnienia zupełności i spójności udostępnianych danych, konieczność zapewnienia transparentności gromadzonych, przechowywanych, agregowanych i udostępnianych danych, konieczność zapewnienia bezpieczeństwa gromadzenia, przechowywania i udostępniania danych oraz wzór formularza przekazywania danych, o którym mowa w akcie wykonawczym wydanym na podstawie art. 29 ust. 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniająca dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości) (Dz. Urz. UE L 172 z 26.06.2019, str. 18 oraz Dz. Urz. UE L 43 z 24.02.2022, str. 93).”.	
Art. 29 ust. 2	Państwa członkowskie co roku, na poziomie krajowym, gromadzą i agregują dane dotyczące liczby dłużników, którzy zostali objęci postępowaniami restrukturyzacyjnymi lub postępowaniami upadłościowymi i w przypadku których, w trzyletnim okresie poprzedzającym przedłożenie wniosku lub wszczęcie takich postępowań, w przypadku gdy takie wszczęcie przewidziano w prawie krajowym, zatwierdzono plan restrukturyzacji w ramach wcześniejszego postępowania restrukturyzacyjnego w zastosowaniu tytułu II.	T		j.w.	
Art. 29 ust. 3	Państwa członkowskie mogą co roku, na poziomie krajowym, gromadzić i agregować dane dotyczące: a) średniego kosztu każdego rodzaju postępowania; b) średnich stóp odzysku w odniesieniu do wierzycieli zabezpieczonych i niezabezpieczonych, a w stosownych przypadkach – innych rodzajów wierzycieli, odrębnie; c) liczby przedsiębiorców, którzy po przeprowadzeniu postępowania na podstawie art. 1 ust. 1 lit. b) zakładają nowe przedsiębiorstwo; d) liczby zlikwidowanych miejsc pracy związanych z postępowaniami dotyczącymi restrukturyzacji i niewypłacalności.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	

Art. 29 ust. 4	Państwa członkowskie podają dane, o których mowa w ust. 1 lit. a)–c), oraz – w stosownych przypadkach i o ile są dostępne – dane, o których mowa w ust. 3, w podziale w zależności od: a) wielkości dłużników, którzy nie są osobami fizycznymi; b) tego, czy dłużnicy, którzy są objęci postępowaniami dotyczącymi restrukturyzacji lub niewypłacalności, są osobami fizycznymi czy osobami prawnymi; oraz c) tego, czy postępowania prowadzące do umorzenia długów dotyczą tylko przedsiębiorców czy wszystkich osób fizycznych.	T	Art. 3 pkt 2 projektu	W ustawie z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych: 2) po art. 12 dodaje się art. 12a ust. 2 w brzmieniu: „2. Dane, o których mowa w ust. 1, gromadzi się, przechowuje i agreguje według kryteriów: 1) wielkości dłużników, którzy nie są osobami fizycznymi, 2) czy dłużnicy, którzy są objęci postępowaniami upadłościowymi albo restrukturyzacyjnymi, są osobami fizycznymi, osobami prawnymi albo jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej, którym ustawa przyznaje zdolność prawną, oraz 3) czy postępowania prowadzące do umorzenia długów dotyczą tylko przedsiębiorców czy wszystkich osób fizycznych.	
Art. 29 ust. 5	Państwa członkowskie mogą gromadzić i agregować dane, o których mowa w ust. 1-4, korzystając z techniki doboru próby, która zapewnia reprezentatywność pod względem ich wielkości i różnorodności.	N		Przepis o charakterze fakultatywnym – nie wymaga implementacji.	
Art. 29 ust. 6	Państwa członkowskie gromadzą i agregują dane, o których mowa w ust. 1, 2, 4, oraz, w stosownych przypadkach, w ust. 3, za pełne lata kalendarzowe kończące się w dniu 31 grudnia każdego roku, począwszy od pierwszego pełnego roku kalendarzowego następującego po dniu rozpoczęcia stosowania aktów wykonawczych, o których mowa w ust. 7. Dane te przekazuje się co roku Komisji, przy użyciu standardowego formularza przekazywania danych, do dnia 31 grudnia roku kalendarzowego następującego po roku, w odniesieniu do którego zgromadzono dane.	T	Art. 3 pkt 2 projektu	W ustawie z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych: 2) po art. 12 dodaje się art. 12a w brzmieniu: „Art. 12a. 1. Minister Sprawiedliwości gromadzi, przechowuje, agreguje oraz udostępnia Komisji Europejskiej dane o: 1) liczbie wniosków restrukturyzacyjnych, obwieszczeń o ustaleniu dnia układowego, wniosków o otwarcie postępowania o zawarcie układu na zgromadzeniu wierzycieli, wniosków o ogłoszenie upadłości, wniosków o uznanie orzeczenia o wszczęciu zagranicznego postępowania upadłościowego i wniosków o wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego oraz średnim czasie ich rozpoznania; 2) liczbie ogłoszonych upadłości, wszczętych wtórnych postępowań upadłościowych, otwartych postępowań restrukturyzacyjnych, postępowań o zawarcie układu na zgromadzeniu wierzycieli oraz o średnim czasie ich trwania; 3) liczbie umorzonych, zakończonych i uchylonych postępowań upadłościowych, liczbie	

				prawomocnych postanowień o uchyleniu skutków dokonania obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego oraz o liczbie zakończonych oraz umorzonych postępowań restrukturyzacyjnych; 4) liczbie prawomocnych postanowień o oddaleniu albo odrzuceniu wniosków, o których mowa w pkt 1, albo o umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania takich wniosków; 5) liczbie prawomocnych postanowień o oddaleniu albo odrzuceniu wniosku o uznanie orzeczenia o wszczęciu zagranicznego postępowania upadłościowego albo o umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania takiego wniosku; 6) liczbie dłużników, którzy zostali objęci postępowaniami restrukturyzacyjnymi lub postępowaniami upadłościowymi, i w przypadku których w trzyletnim okresie poprzedzającym złożenie wniosku lub wszczęcie takich postępowań zatwierdzono układ w ramach wcześniejszego postępowania restrukturyzacyjnego. 2. Dane, o których mowa w ust. 1, gromadzi się, przechowuje i agreguje według kryteriów: 1) wielkości dłużników, którzy nie są osobami fizycznymi, 2) czy dłużnicy, którzy są objęci postępowaniami upadłościowymi albo restrukturyzacyjnymi, są osobami fizycznymi, osobami prawnymi albo jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej, którym ustawa przyznaje zdolność prawną, oraz 3) czy postępowania prowadzące do umorzenia długów dotyczą tylko przedsiębiorców czy wszystkich osób fizycznych. 3. Minister Sprawiedliwości określi w drodze rozporządzenia szczegółowy sposób gromadzenia, przechowywania, agregowania i udostępniania danych, o których mowa w ust. 1 i 2, mając na uwadze konieczność zapewnienia zupełności i spójności udostępnianych danych, konieczność zapewnienia transparentności gromadzonych, przechowywanych, agregowanych i udostępnianych danych, konieczność zapewnienia bezpieczeństwa gromadzenia, przechowywania i udostępniania danych oraz wzór	
--	--	--	--	---	--

				formularza przekazywania danych, o którym mowa w akcie wykonawczym wydanym na podstawie art. 29 ust. 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniająca dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości) (Dz. Urz. UE L 172 z 26.06.2019, str. 18 oraz Dz. Urz. UE L 43 z 24.02.2022, str. 93).”.	
Art. 29 ust. 7	Komisja określa wzór formularza przekazywania danych, o którym mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 30 ust. 2.	N		Przepis techniczny – adresowany do Komisji – nie wymaga implementacji.	
Art. 29 ust. 8	Komisja publikuje na swojej stronie internetowej dane przekazywane zgodnie z ust. 6 w sposób przystępny i przyjazny dla użytkownika.	N		Przepis techniczny – adresowany do Komisji - nie wymaga implementacji.	
Art. 30 ust. 1 i 2	1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011. 2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011. W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.	N		Przepis techniczny – nie wymaga implementacji.	
Art. 31 ust. 1-3	1. Następujące akty ustawodawcze stosuje się niezależnie od niniejszej dyrektywy: a) dyrektywa 98/26/WE; b) dyrektywa 2002/47/WE; oraz c) rozporządzenie (UE) nr 648/2012. 2. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla wymogów ochronnych dotyczących środków pieniężnych, nałożonych na instytucje płatnicze na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 (24) i na instytucje pieniądza elektronicznego na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE (25). 3. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla stosowania Konwencji o zabezpieczeniach międzynarodowych na wyposażeniu ruchomym oraz protokołu do tej konwencji dotyczącego kwestii właściwych dla sprzętu lotniczego,	N		Przepis techniczny – nie wymaga implementacji.	

	podpisanych w Kapsztadzie w dniu 16 listopada 2001 r., których niektóre państwa członkowskie są stronami w momencie przyjęcia niniejszej dyrektywy.				
Art. 32	W art. 84 dyrektywy (UE) 2017/1132 dodaje się ustęp w brzmieniu: „4. Państwa członkowskie odstępują od stosowania art. 58 ust. 1, art. 68, 72, 73 i 74, art. 79 ust. 1 lit. b), art. 80 ust. 1 i art. 81 w zakresie i przez okres, w jakim odstępstwa takie są niezbędne do ustanowienia ram restrukturyzacji zapobiegawczej przewidzianych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 (*1). Akapit pierwszy pozostaje bez uszczerbku dla zasady równego traktowania udziałowców.	N		Przepis zmieniający art. 84 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1132 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie niektórych aspektów prawa spółek.	
Art. 33	Nie później niż w dniu 17 lipca 2026 r., a następnie co pięć lat, Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące stosowania i skutków niniejszej dyrektywy, w tym zastosowania tworzenia grup i zasad głosowania w odniesieniu do wierzycieli wymagających szczególnego traktowania, takich jak pracownicy. Na podstawie tej oceny Komisja przedłoży w stosownym przypadku wnioski ustawodawczy, uwzględniając dodatkowe środki mające na celu konsolidację i harmonizację prawnych ram restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów.	N		Przepis techniczny, dotyczący obowiązków sprawozdawczych, związanych ze stosowaniem dyrektywy.	
Art. 34 ust. 1-3	1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują do dnia 17 lipca 2021 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem przepisów niezbędnych do wykonania art. 28 lit. a), b) i c), które są przyjmowane i publikowane do dnia 17 lipca 2024 r., oraz przepisów niezbędnych do wykonania art. 28 lit. d), które są przyjmowane i publikowane do dnia 17 lipca 2026 r. Tekst tych przepisów niezwłocznie przekazują Komisji. Państwa członkowskie stosują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy od dnia 17 lipca 2021 r., z wyjątkiem przepisów niezbędnych do wykonania art. 28 lit. a), b) i c), które stosuje się od dnia 17 lipca 2024 r., oraz przepisów niezbędnych do wykonania art. 28 lit. d), które stosuje się od dnia 17 lipca 2026 r. 2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie, które napotkają szczególne trudności w wykonaniu niniejszej dyrektywy, mają możliwość skorzystać z przedłużenia, maksymalnie o rok, okresu wykonania przewidzianego w ust. 1. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o potrzebie	N		Przepis techniczny, określający termin implementacji dyrektywy.	

	skorzystania z tej opcji przedłużenia okresu wykonania do dnia 17 stycznia 2021 r. 3. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.				
Art. 35	Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.	N		Przepis techniczny, określający datę wejścia dyrektywy w życie.	
Art. 36	Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N		Przepis techniczny, określający adresatów dyrektywy.	

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu ustawy projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo restrukturyzacyjne oraz ustawy - Prawo upadłościowe (UC43)

Lp.	Jedn. red.	Treść przepisu projektu wykraczająca	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
		Art. 1. W ustawie z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2024 r. poz. 1428) wprowadza się następujące zmiany:	
1.	Art. 1 pkt 30 projektu	w art. 211a w ust. 1 wyrazy „po ustaleniu” zastępuje się wyrazami „z dniem ustalenia” wobec czego art. 211a ust. 1 otrzymuje brzmienie: „Z dniem ustalenia dnia układowego nadzorca układu zakłada i prowadzi akta w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe.”.	Projektowana zmiana ma na celu wyeliminowanie możliwości wstecznego ustalania dnia układowego przez dłużnika, który dowiedział się o tym, że wierzyciel złożył wniosek o ogłoszenie upadłości. Zmiana polega na tym, że dniem w którym nadzorca układu zakłada i prowadzi akta w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe jest dzień ustalenia dnia układowego. Będzie to dawać gwarancję, że jeżeli w systemie teleinformatycznym, do którego dostęp ma sąd upadłościowy, są prowadzone przez nadzorcę akta w repertorium „GRz-nu” to oznacza to, że dzień układowy nie przypada wcześniej, niż dzień założenia tych akt.
2.	Art. 1 pkt 31 projektu	po art. 211a dodaje się art. 211b w brzmieniu: „Art. 211b. 1. W terminie co najmniej trzydziestu dni przed rozpoczęciem zbierania głosów wierzycieli lub przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem nadzorca układu sporządza: 1) spis wierzytelności; 2) spis wierzytelności spornych; 3) plan restrukturyzacyjny; 4) test zaspokojenia, o którym mowa w art. 10a ust. 1; 5) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155; 6) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art.140 ust. 1 oraz odpowiednio ust. 2 i 4. 2. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia co do dokumentów, o których mowa w ust. 1, w terminie dwóch tygodni od dnia ich sporządzenia. Nadzorca układu w terminie dwóch tygodni uwzględnia zastrzeżenia i poprawia dokumenty, co do których złożono zastrzeżenia, albo składa do akt oświadczenie o braku uwzględnienia zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury zbierania głosów wierzycieli lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem.”.	Przepis stanowi uzupełnienie regulacji dotyczącej postępowania o zatwierdzenie układu i ma zapewnić transparentność postępowania, przez określenie terminów, w których powinny zostać przygotowane kluczowe dla tego postępowania dokumenty. W szczególności należy zwrócić uwagę na test zaspokojenia, test prywatnego wierzyciela lub inwestora oraz opinię o możliwości wykonania układu. Dokumenty te są bowiem podstawą oceny czy realizacja planu restrukturyzacyjnego oraz przyjęcie układu jest ekonomicznie uzasadnione dla głosujących wierzycieli. Uzasadnieniem dla przyjęcia proponowanej regulacji jest nadanie postępowaniu odpowiedniej dynamiki i stanowi odpowiedź na podnoszone przez podmioty reprezentujące wierzycieli zarzuty co do braku wystarczającej komunikacji ze strony dłużnika oraz nadzorczy na etapie przed głosowaniem nad układem, co w przypadku postępowania o zatwierdzenie układu jest szczególnie istotne, ze względu na ograniczony czas trwania tego postępowania oraz rozszerzenie możliwości stosowania mechanizmu <i>cramdown</i> (art. 119 ust. 3). Ze względów praktycznych wyłączono konieczność przedstawiania testu zaspokojenia przez przedsiębiorców będących mikroprzedsiębiorcami, co jest skorelowane z treścią art. 10a ust. 4.
3.	Art. 1 pkt 35 projektu	po art. 218 dodaje się art. 218a w brzmieniu: „Art. 218a. 1. Postępowanie o zatwierdzenie układu umarza się z mocy prawa z dniem złożenia przez dłużnika do akt oświadczenia o rezygnacji z dalszego prowadzenia postępowania. Oświadczenie to może być złożone do momentu złożenia do sądu wniosku o zatwierdzenie układu.	Projektowana zmiana ma na celu jednoznaczne rozstrzygnięcie kwestii długości trwania postępowania o zatwierdzenie układu – tożsamy przepis obowiązywał w ustawie z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o

		2. Postępowanie o zatwierdzenie układu umarza się z mocy prawa, jeżeli w terminie 4 miesięcy od dnia układowego nie wpłynie do sądu wnioski o zatwierdzenie układu. 3. W przypadku złożenia do sądu wniosku o zatwierdzenie układu, postępowanie o zatwierdzenie układu kończy się z chwilą prawomocnego zwrotu tego wniosku oraz prawomocnego odrzucenia lub oddalenia tego wniosku albo prawomocnego umorzenia postępowania w przedmiocie rozpoznania tego wniosku, albo prawomocnego zatwierdzenia układu, albo prawomocnej odmowy zatwierdzenia układu.”.	uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz. U. z 2022 r. poz. 2141). Należy też podkreślić, że rozwiązanie to jest ściśle skorelowane z Dyrektywą, gdyż przewiduje ona możliwość wydłużenia pierwotnego okresu wstrzymania czynności egzekucyjnych, który maksymalnie może wynosić maks. 4 miesiące, do 1 roku. W przypadku postępowania o zatwierdzenie układu, w którym obwieszczono o dniu układowym, przyjęto zasadę, że nie może ono podlegać ochronie ponad 4 miesiące, w przypadku niezłożenia wniosku o zatwierdzenie układu (art. 211 ust. 2a – w projekcie).
4.	Art. 1 pkt. 36 projektu	po art. 226h dodaje się art. 226i w brzmieniu: „Art. 226i. Przez dzień złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości i przez zakończenie postępowania restrukturyzacyjnego, o których mowa w art. 131a Prawa upadłościowego, rozumie się także odpowiednio dzień obwieszczenia oraz dzień umorzenia postępowania, o którym mowa w art. 218a.”.	Projektowana zmiana ma na celu uzupełnienie luki istniejącej w obecnym brzmieniu art. 131a ustawy - Prawo upadłościowe, polegającej na tym, że przepis ten nie obejmuje sytuacji, specyficznych dla postępowania o zatwierdzenie układu – tj. ujawnienia informacji o dniu układowym oraz zakończenia tego postępowania uregulowanym w nowym art. 218a.
5.	Art. 1 pkt 39 projektu	art. 261 otrzymuje brzmienie: „Art. 261. 1. W terminie trzydziestu dni od dnia otwarcia przyspieszonego postępowania układowego nadzorca sądowy sporządza i składa sędziemu-komisarzowi: 1) plan restrukturyzacyjny uwzględniający propozycje restrukturyzacji przedstawione przez dłużnika; 2) spis wierzytelności; 3) spis wierzytelności spornych. 2. W terminie co najmniej trzydziestu dni przed rozpoczęciem procedury głosowania w trybie art. 110 ust. 7 albo przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem nadzorca sądowy sporządza i składa sędziemu-komisarzowi: 1) test zaspokojenia, o którym mowa w art. 10a ust. 1; 2) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155; 3) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art. 140 ust. 1. 3. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia do dokumentów, o których mowa w ust. 2, w terminie dwóch tygodni od dnia ich złożenia. Nadzorca sądowy może w terminie dwóch tygodni uwzględnić zastrzeżenia i złożyć poprawione dokumenty lub złożyć oświadczenie o nieuwzględnieniu zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli.”;	Proponowana zmiana ma podobny cel do regulacji zawartej w art. 211b. Regulacja ta ma nadać odpowiednią dynamikę postępowaniu, wymuszając na doradcy restrukturyzacyjnym przygotowanie i dostarczenie wierzycielom kluczowych dla postępowania dokumentów, w tym wycen zawartych w teście zaspokojenia, co należy łączyć z regulacją zawartą w art. 10a, art. 164 ust. 3a, art. 165 ust. 2 oraz art. 119 ust. 3. W odniesieniu do ust. 1 termin ten został wydłużony do 1 miesiąca, gdyż w praktyce termin 2 tygodni był w dużej części przypadków niedotrzymywany z obiektywnych powodów. Jego umieszczenie w projekcie związane jest z koniecznością zachowania spójności regulacji zawartej w prawie restrukturyzacyjnym, obejmującym poza postępowaniem o zatwierdzenie układu, także trzy inne postępowania restrukturyzacyjne, w tym przyspieszone postępowanie układowe.
6.	Art. 1 pkt 41 projektu	w art. 280 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:	Proponowana zmiana ma podobny cel do regulacji zawartej w art. 211b. Regulacja ta ma nadać odpowiednią dynamikę postępowaniu, wymuszając na doradcy restrukturyzacyjnym przygotowanie i dostarczenie wierzycielom kluczowych dla postępowania

		„2. W terminie co najmniej trzydziestu dni przed rozpoczęciem procedury głosowania w trybie art. 110 ust. 7 albo przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem nadzorca sądowy sporządza i składa sędziemu-komisarzowi: 1) test zaspokojenia, o którym mowa w art. 10a ust. 1; 2) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155; 3) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art. 140 ust. 1. 3. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia co do dokumentów, o których mowa w ust. 2, w terminie dwóch tygodni od dnia ich złożenia. Nadzorca sądowy w terminie dwóch tygodni uwzględnia zastrzeżenia i składa poprawione dokumenty lub składa do akt oświadczenie o braku uwzględnienia zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli.”;	dokumentów, w tym wycen zawartych w teście zaspokojenia, co należy łączyć z regulacją zawartą w art. 10a, art. 164 ust. 3a, art. 165 ust. 2 oraz art. 119 ust. 3. W odniesieniu do ust. 1 termin ten został wydłużonych do 1 miesiąca, gdyż w praktyce termin 2 tygodni był w dużej części przypadków niedotrzymywany z obiektywnych powodów. Jego umieszczenie w projekcie związane jest z koniecznością zachowania spójności regulacji zawartej w prawie restrukturyzacyjnym, obejmującym poza postępowaniem o zatwierdzenie układu, także trzy inne postępowania restrukturyzacyjne, w tym postępowanie układowe.
7.	Art. 1 pkt. 42 projektu	w art. 320 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2i 3 w brzmieniu: „2. W terminie co najmniej trzydziestu dni przed rozpoczęciem procedury głosowania w trybie art. 110 ust. 7 albo przed zwołaniem zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem zarządca sporządza i składa sędziemu-komisarzowi: 1) test zaspokojenia, o którym mowa w art.10a ust. 1; 2) opinię o możliwości wykonania układu zgodnie z propozycjami układowymi złożonymi przez podmioty, o których mowa w art. 155; 3) test prywatnego wierzyciela lub test prywatnego inwestora, o którym mowa w art. 140 ust. 1; 4) sprawozdanie z wykonania planu restrukturyzacyjnego w toku postępowania sanacyjnego oraz efekty podjętych działań, a także główne działania, które zgodnie z planem restrukturyzacyjnym zostaną podjęte po przyjęciu układu. 3. Uczestnicy postępowania mogą złożyć zastrzeżenia co do dokumentów, o których mowa w ust. 2, w terminie dwóch tygodni od dnia ich sporządzenia. Zarządca w terminie dwóch tygodni uwzględnia zastrzeżenia i składa poprawione dokumenty lub składa do akt oświadczenie o nieuwzględnieniu zastrzeżeń wraz z uzasadnieniem. Wniesienie zastrzeżeń nie wpływa na termin rozpoczęcia procedury głosowania lub na termin zwołania zgromadzenia wierzycieli.”.	Projektowany przepis ma podobny cel do regulacji zawartej w art. 211b. Regulacja ta ma nadać odpowiednią dynamikę postępowaniu, wymuszając na doradcy restrukturyzacyjnym przygotowanie i dostarczenie wierzycielom kluczowych dla postępowania dokumentów, w tym wycen zawartych w teście zaspokojenia, co należy łączyć z regulacją zawartą w art. 10a, art. 164 ust. 3a, art. 165 ust. 2 oraz art. 119 ust. 3. W odniesieniu do ust. 1 termin ten został wydłużonych do 1 miesiąca, gdyż w praktyce termin 2 tygodni był w dużej części przypadków niedotrzymywany z obiektywnych powodów. Jego umieszczenie w projekcie związane jest z koniecznością zachowania spójności regulacji zawartej w prawie restrukturyzacyjnym, obejmującym poza postępowaniem o zatwierdzenie układu, także trzy inne postępowania restrukturyzacyjne, w tym postępowanie sanacyjne.
		Art. 2. W ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2024 r. poz. 794) wprowadza się następujące zmiany: Art. 9a otrzymuje brzmienie: „Art. 9a. 1. Nie można ogłosić upadłości w okresie od otwarcia przyspieszonego postępowania układowego, postępowania układowego i postępowania sanacyjnego do jego zakończenia lub prawomocnego umorzenia. W takim przypadku rozpoznanie wniosku o ogłoszenie upadłości zostaje wstrzymane. 2. Nie można ogłosić upadłości w okresie od obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego w postępowaniu o zatwierdzenie układu do umorzenia postępowania o	
8.	Art. 2 pkt 2 projektu		Regulacja ta ma na celu usunięcie wątpliwości interpretacyjnych przepisu w odniesieniu do postępowania o zatwierdzenie układu. W ust. 2 projektowanego przepisu wyraźnie doprecyzowano, że nie można ogłosić upadłości w okresie od obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego w postępowaniu o zatwierdzenie układu do umorzenia postępowania o zatwierdzenie układu z mocy prawa lub do dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie układu do sądu.

		zatwierdzenie układu z mocy prawa lub do dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie układu do sądu. W takim przypadku rozpoznanie wniosku o ogłoszenie upadłości zostaje wstrzymane.”	
--	--	--	--

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia

**w sprawie gromadzenia, przechowywania, agregowania i udostępniania danych
dotyczących postępowań restrukturyzacyjnych i upadłościowych**

Na podstawie art. 12a ust. 4 ustawy z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1909 oraz z 2025 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowy sposób gromadzenia, przechowywania, agregowania i udostępniania Komisji Europejskiej danych, o których mowa w art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych, zwanych dalej „danymi”.

§ 2. Dane gromadzi się, przechowuje i agreguje w Krajowym Rejestrze Zadłużonych, zwanym dalej „Rejestrem”:

- 1) w podziale na rodzaje postępowań;
- 2) za pełne lata kalendarzowe kończące się w dniu 31 grudnia każdego roku, począwszy od pierwszego pełnego roku kalendarzowego następującego po dniu rozpoczęcia stosowania aktów wykonawczych, o których mowa w art. 29 ust. 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniająca dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości) (Dz. Urz. UE L 172 z 26.06.2019, str. 18 oraz Dz. Urz. UE L 43 z 24.02.2022, str. 93), zwanej dalej „dyrektywą”.

§ 3. Dane gromadzi się, przechowuje, agreguje i udostępnia w sposób zautomatyzowany, w formacie pozwalającym na ich odczyt.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego określonego w art. 12a ust. 4 ustawy z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1909, z późn. zm.)

Ustawa z dnia 2025 r. o zmianie ustawy – Prawo restrukturyzacyjne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...) wdraża zmiany m.in. w zakresie ustawy z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych, w tym przez uwzględnienie w jej ramach zagadnienia gromadzenia, przechowywania, agregowania i udostępniania Komisji Europejskiej danych dotyczących postępowań restrukturyzacyjnych i upadłościowych.

Stanowi to konsekwencję wdrożenia do krajowego systemu prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniająca dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości) (Dz. Urz. UE L 172 z 26.06.2019, str. 18 oraz Dz. Urz. UE L 43 z 24.02.2022, str. 93), zwanej dalej „dyrektywą”.

Przepis art. 12a ust. 4 ustawy z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych zawiera upoważnienie, zgodnie z którym Minister Sprawiedliwości określi w drodze rozporządzenia szczegółowy sposób gromadzenia, przechowywania, agregowania i udostępniania danych, o których mowa w ust. 1, według kryteriów, o których mowa w ust. 2, mając na uwadze konieczność zapewnienia zupełności i spójności udostępnianych danych, konieczność zapewnienia transparentności gromadzonych, przechowywanych, agregowanych i udostępnianych danych, a także konieczność zapewnienia bezpieczeństwa gromadzenia, przechowywania i udostępniania danych..

W art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych został natomiast wskazany zakres gromadzonych, przechowywanych i agregowanych danych oraz kryteria, według których to się odbywa.

Zgodnie z § 2 projektu dane będą gromadzone, przechowywane i agregowane w Krajowym Rejestrze Zadłużonych, zwanym dalej „Rejestrem”, przy czym możliwe będzie wyodrębnienie tych danych ze względu na rodzaj postępowania, którego dotyczą (restrukturyzacyjne lub upadłościowe) oraz pełen rok kalendarzowy, którego one dotyczą.

W myśl projektowanego § 3 Rejestr będzie zapewniał zautomatyzowany sposób gromadzenia, przechowywania, agregowania i przekazywania danych, w formacie pozwalającym na ich odczyt.

Zgodnie z § 4 rozporządzenie wejdzie w życie

Projekt rozporządzenia nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt rozporządzenia nie podlega obowiązkowi przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt rozporządzenia nie dotyczy majątkowych praw i obowiązków przedsiębiorców lub praw i obowiązków przedsiębiorców wobec organów administracji publicznej i nie wpływa na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Zgodnie z wymogiem zawartym w art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

W celu spełnienia wymogu, o którym mowa w § 42 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806), projekt rozporządzenia zostanie skierowany do oceny przez Koordynatora OSR.

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie gromadzenia, przechowywania, agregowania i udostępniania danych dotyczących postępowań restrukturyzacyjnych i upadłościowych Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Sprawiedliwości Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu <u>pod względem legislacyjnym:</u> Arkadiusz Myrcha – Sekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu <u>opiekun legislacyjny:</u> Łukasz Paszka, Zastępca Dyrektora Departamentu Legislacyjnego e-mail: sekretariat.dl@ms.gov.pl; tel. 22 52 12 764 Leszek Wójcik – główny specjalista, Departament Legislacyjny e-mail: leszek.wojcik@ms.gov.pl; tel. 22 52 12 229 <u>opiekun merytoryczny:</u> Krzysztof Leoszkiewicz – naczelnik, kierujący pracami Biura Obsługi Restrukturyzacji i Upadłości oraz Pełnomocnika do Spraw Biegłych Sądowych e-mail: Krzysztof.leoszkiewicz@ms.gov.pl; tel. 22 52 12 791	Data sporządzenia 5 maja 2025 r. Źródło art. 12a ust. 4 ustawy z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1909 oraz z 2025 r. poz. ...) Nr w Wykazie prac
OCENA SKUTKÓW REGULACJI	
1. Jaki problem jest rozwiązywany?	
Ustawa z dnia 2025 r. o zmianie ustawy – Prawo restrukturyzacyjne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...) wdraża zmiany m.in. w zakresie ustawy z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych, w tym poprzez uwzględnienie w jej ramach zagadnienia gromadzenia, przechowywania, agregowania i udostępniania Komisji Europejskiej danych dotyczących postępowań restrukturyzacyjnych i upadłościowych. Stanowi to konsekwencję wdrożenia do krajowego systemu prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1023 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie ram restrukturyzacji zapobiegawczej, umorzenia długów i zakazów prowadzenia działalności oraz w sprawie środków zwiększających skuteczność postępowań dotyczących restrukturyzacji, niewypłacalności i umorzenia długów, a także zmieniająca dyrektywę (UE) 2017/1132 (dyrektywa o restrukturyzacji i upadłości)¹. Przepis art. 12a ust. 4 ustawy z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych zawiera upoważnienie, zgodnie z którym Minister Sprawiedliwości określi w drodze rozporządzenia szczegółowy sposób gromadzenia, przechowywania, agregowania i udostępniania danych, o których mowa w ust. 1, według kryteriów, o których mowa w ust. 2, mając na uwadze konieczność zapewnienia zupełności i spójności udostępnianych danych, konieczność zapewnienia transparentności gromadzonych, przechowywanych, agregowanych i udostępnianych danych, a także konieczność zapewnienia bezpieczeństwa gromadzenia, przechowywania i udostępniania danych.	
2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt	

¹ (Dz. Urz. UE L 172 z 26.06.2019, str. 18 oraz Dz. Urz. UE L 43 z 24.02.2022, str. 93)

W związku z sytuacją opisaną w pkt 1 konieczne jest podjęcie inicjatywy legislacyjnej i wydanie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, które będzie określać szczegółowy sposób gromadzenia, przechowywania, agregowania i udostępniania Komisji Europejskiej danych dotyczących postępowań restrukturyzacyjnych i upadłościowych, o których mowa w art. 12a ust. 1 według kryteriów, o których mowa w ust. 2, ustawy z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych (dalej „ustawa”).

Zgodnie z art. 12a ust. 1 ustawy, obowiązek gromadzenia, przechowywania, agregowania i udostępniania będzie dotyczyć następujących danych:

- 1) liczby wniosków restrukturyzacyjnych, obwieszczeń o ustaleniu dnia układowego, wniosków o otwarcie postępowania o zawarcie układu na zgromadzeniu wierzycieli, wniosków o ogłoszenie upadłości, wniosków o uznanie orzeczenia o wszczęciu zagranicznego postępowania upadłościowego i wniosków o wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego oraz średniego czasu ich rozpoznania,
- 2) liczby ogłoszonych upadłości, wszczętych wtórnych postępowań upadłościowych, otwartych postępowań restrukturyzacyjnych, postępowań o zawarcie układu na zgromadzeniu wierzycieli oraz o średniego czasu ich trwania,
- 3) liczby umorzonych, zakończonych i uchylonych postępowań upadłościowych, liczby prawomocnych postanowień o uchyleniu skutków dokonania obwieszczenia o ustaleniu dnia układowego oraz liczby zakończonych oraz umorzonych postępowań restrukturyzacyjnych,
- 4) liczby prawomocnych postanowień o oddaleniu albo odrzuceniu wniosków, o których mowa w pkt. 1, albo o umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania takich wniosków,
- 5) liczby prawomocnych postanowień o oddaleniu albo odrzuceniu wniosku o uznanie orzeczenia o wszczęciu zagranicznego postępowania upadłościowego albo o umorzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania takiego wniosku,
- 6) liczby dłużników, którzy zostali objęci postępowaniami restrukturyzacyjnymi lub postępowaniami upadłościowymi, i w przypadku których w trzyletnim okresie poprzedzającym złożenie wniosku lub wszczęcie takich postępowań zatwierdzono układ w ramach wcześniejszego postępowania restrukturyzacyjnego.

Przepisy projektowanego rozporządzenia stanowią, że powyższe dane będą gromadzone, przechowywane i agregowane w Krajowym Rejestrze Zadłużonych (dalej „Rejestr”), przy czym możliwe będzie wyodrębnienie tych danych ze względu na:

- rodzaj postępowania, którego dotyczą (restrukturyzacyjne lub upadłościowe), oraz
- pełne lata kalendarzowe kończące się w dniu 31 grudnia każdego roku.

Zgodnie z projektem rozporządzenia, Rejestr będzie zapewniał zautomatyzowany sposób gromadzenia, przechowywania, agregowania i przekazywania Komisji Europejskiej danych, w formacie pozwalającym na ich odczyt.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Nie dotyczy.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Minister Sprawiedliwości	1	Informacja ogólnodostępna	Obowiązek gromadzenia, przechowywania, agregacji oraz udostępniania Komisji Europejskiej danych dotyczących postępowań (określonych w art. 12a ust. 1 i 2 ustawy).

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Zgodnie z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806) oraz stosownie do wymogów art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248 oraz z 2024 r. poz. 1535) projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2025 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem												
budżet państwa												
JST												
ZUS												
NFZ												
Wydatki ogółem												
budżet państwa												
JST												
ZUS												
NFZ												
Saldo ogółem												
budżet państwa												
JST												
ZUS												
NFZ												
Źródła finansowania	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń												
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian				0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)		
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2025 r.)	duże przedsiębiorstwa											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa			Brak wpływu.								
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw			Przedmiotowy projekt nie określa zasad podejmowania, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej, w związku z czym								

		odstąpiono od analiz i oceny przewidywanych skutków społeczno-gospodarczych, wskazanych w art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236, z późn. zm.).	
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe, w tym osoby z niepełnosprawnością i starsze	Brak wpływu.	
Niemierzalne		Brak wpływu.	
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń			
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu			
☐ nie dotyczy			
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE		☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:		☐ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.		☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
Komentarz: Obowiązek gromadzenia, przechowywania, agregacji oraz udostępniania Komisji Europejskiej danych dotyczących postępowań restrukturyzacyjnych i upadłościowych, określonych w art. 12a ust. 1 i 2 ustawy. Obowiązek przekazywania powyższych danych w terminie do dnia 31 grudnia roku kalendarzowego następującego po roku, w którym je zgromadzono.			
9. Wpływ na rynek pracy			
Wejście w życie przedmiotowego zarządzenia nie będzie miało negatywnego wpływu na sytuację i rozwój regionalny oraz na rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.			
10. Wpływ na pozostałe obszary			
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe		☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu		Brak wpływu.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego			
Przewiduje się, że rozporządzenie wejdzie w życie z dniem			
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?			
Nie planuje się przeprowadzania ewaluacji efektów projektu.			
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)			
Brak załączników.			

Minister do spraw Unii Europejskiej

Adam Szłapka

Warszawa, 12 maja 2025 r.
DPUE.720.1138.2024
Dot. RM-0610-51-25 z 9 maja 2025 r.

Pani Joanna Knapińska
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo restrukturyzacyjne oraz niektórych innych ustaw, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia

Ignacy Niemczycki
Sekretarz Stanu
/dokument podpisany elektronicznie/

Do wiadomości:
Pan Adam Bodnar
Minister Sprawiedliwości